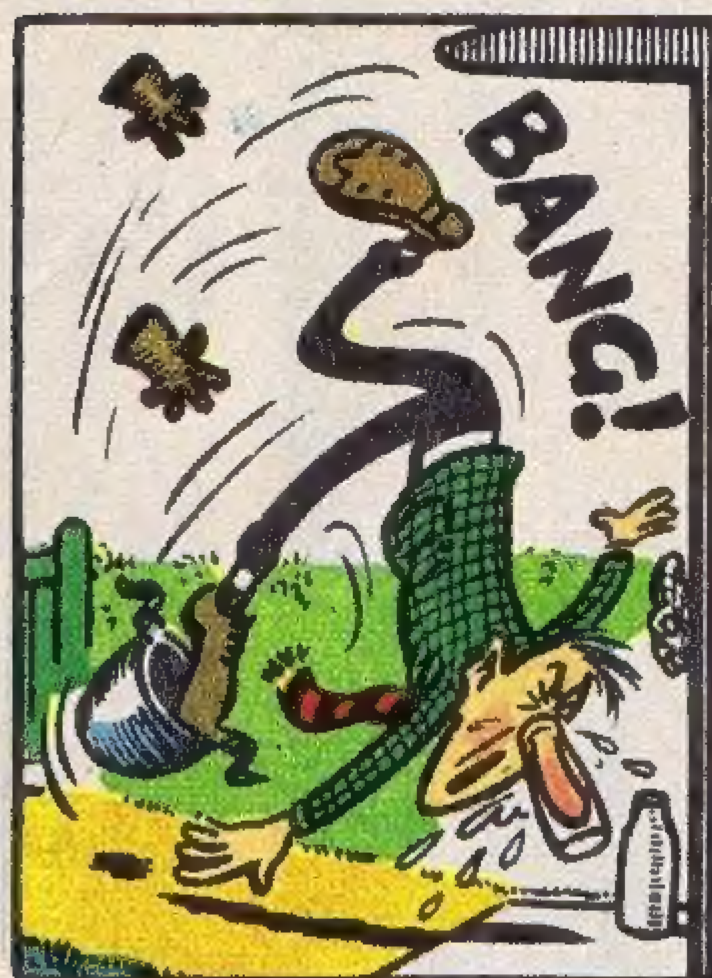

Nr. 24
12 JUNI 1965
VERSCHIJNT WEKELIJKS
SJORS
van de Rebellenclub

















BOODSCHAPPENJONGEN MET HOGE HOED

Ronald Lucas woont in Londen; hij is zestien jaar oud en werkt als boodschappenjongen in het Hiltonhotel. Ronalds dagelijkse werk is het om allerlei boodschappen te doen voor de gasten van dat hotel en daarom is hij bijna de hele dag op stap. Moe hoeft hij daar echter niet van te worden, want hij heeft van zijn baas een klein model scooter gekregen, waarop hij zich snel en gemakkelijk kan verplaatsen. Ronald is een opvallende verschijning in het Londense verkeer, niet alleen vanwege zijn glimmende scooter, maar ook en vooral vanwege zijn kleding. Als Ronald in functie is, draagt hij namelijk een deftig grijs pak met vest, een stijf boordje met strik en als bekroning van het geheel een statige hoge hoed. Zo uitgedost spoedt hij zich van zijn ene opdracht naar de andere. Natuurlijk weet Ronald goed de weg in zijn woonplaats, maar Londen is een ontzaglijk grote stad en het komt weleens voor, dat hij de hulp van een politieman moet inroepen. Dat die hulp dan altijd vlot wordt gegeven, kun je zien op de foto. Ons andere plaatje toont Ronald in actie in de Londense drukte. Met zijn kleine scooter kan hij zich snel door het verkeer bewegen.



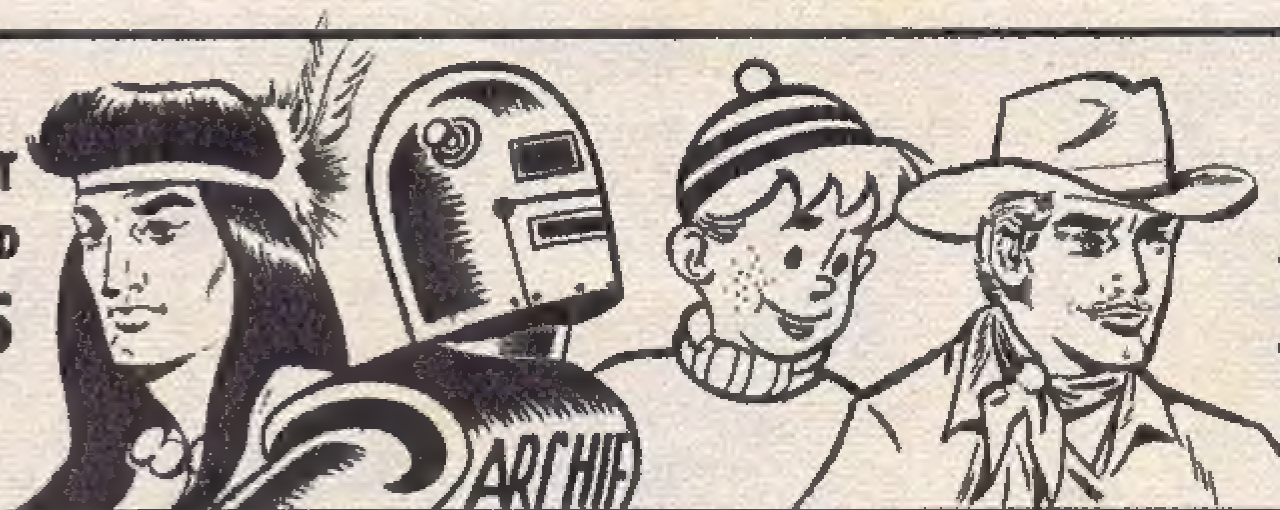




Plezier met Sjors

De grote vakantie staat weer voor de deur. Met PLEZIER MET SJORS wordt het gegarandeerd een plezierige vakantie, want PLEZIER MET SJORS is een boek vol afleiding — een succesvol wapen tegen vervelende of verregende uurtjes. Het biedt zowel voor jongens als meisjes: verhalen en strips; knutselpagina's; puzzels, raadsels en spelletjes; platen om te kleuren.

LIEFST 160 KLEURIGE PAGINA'S OP GROOT FORMAAT
HET BOEK IS VOORZIEN VAN EEN STEVIGE, KLEURRIJKE BAND
prijs f 3.65, voor abonnees f 2.95



Oude bekenden in nieuwe avonturen: Winnetou en Old Shatterhand, Archie, de man van staal, Mug en Mik, Map en Moppie, Billie Turf, Sjors en Sjimmie en nog vele anderen.

PLEZIER MET SJORS IS ELK JAAR IN EEN OOGWENK UITVERKOCHT. WIE ZICH VAN EEN EXEMPLAAR WIL VERZEKEREN DOET ER GOED AAN ONMIDDELLIJK TE BESTELLEN

VERKRIJGBAAR:

Bij de plaatselijke bezorger van dit blad.

Door overschrijving van ƒ 2.95 op gironummer 9229 t.n.v. de N.V. Drukkerij De Spaarnestad, afd. Extra-uitgaven, te Haarlem, waarbij op het girostrookje duidelijk moet worden vermeld: „PLEZIER MET SJORS".

Bij uw boekhandelaar.

BELGIË 45 F. Verkrijgbaar bij onze verkopers, de boek- en dagbladhandel en bij de N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij., Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen, postrekening 8.34.05.


OLD SHATTERHAND
EN WINNETOU
DOOR DR. KARL MAY


SLECHTS OP ÉÉN MANIER KUNT U DE MARTELING ONTLOPEN!


UW STRAF ZAL WORDEN KWIJTGESCHOLDEN ALS U EEN DOCHTER VAN ONZE STAM TOT VROUW NEEMT!


WAT BEDOEL JE MET DIE WOORDEN, SUS-OMASHA?


MIJN DOCHTER KAHO-OTO BEWONDERT U; ZIJ MAG U ERG GRAAG. WILT U HAAR TOT UW VROUW NEMEN?


NEE. IK ZAL NIET PROBEREN MIJN HUID TE REDDEN DOOR MEDELIJDEN OP TE WEKKEN BIJ EEN JONG MEISJE!
OEF! OLD SHATTERHAND IS EEN GROOT KRIJGER!


LATER...
KAHO-OTO ZAL ZICH TERUGTREKKEN IN HAAR TENT EN HAAR GEZICHT BEDEKKEN TEN TEKEN VAN ROUW!


SANTER KOMT OP DE GEVANGENE TOEGEREDEN...
ZEG, VRIEND, KEN JIJ EEN BOS DAT DE INDIANEN HET SPARRENWOUD NOEMEN?


SCHURK! WAAR HEB JE DIE NAAM OPGEVANGEN?

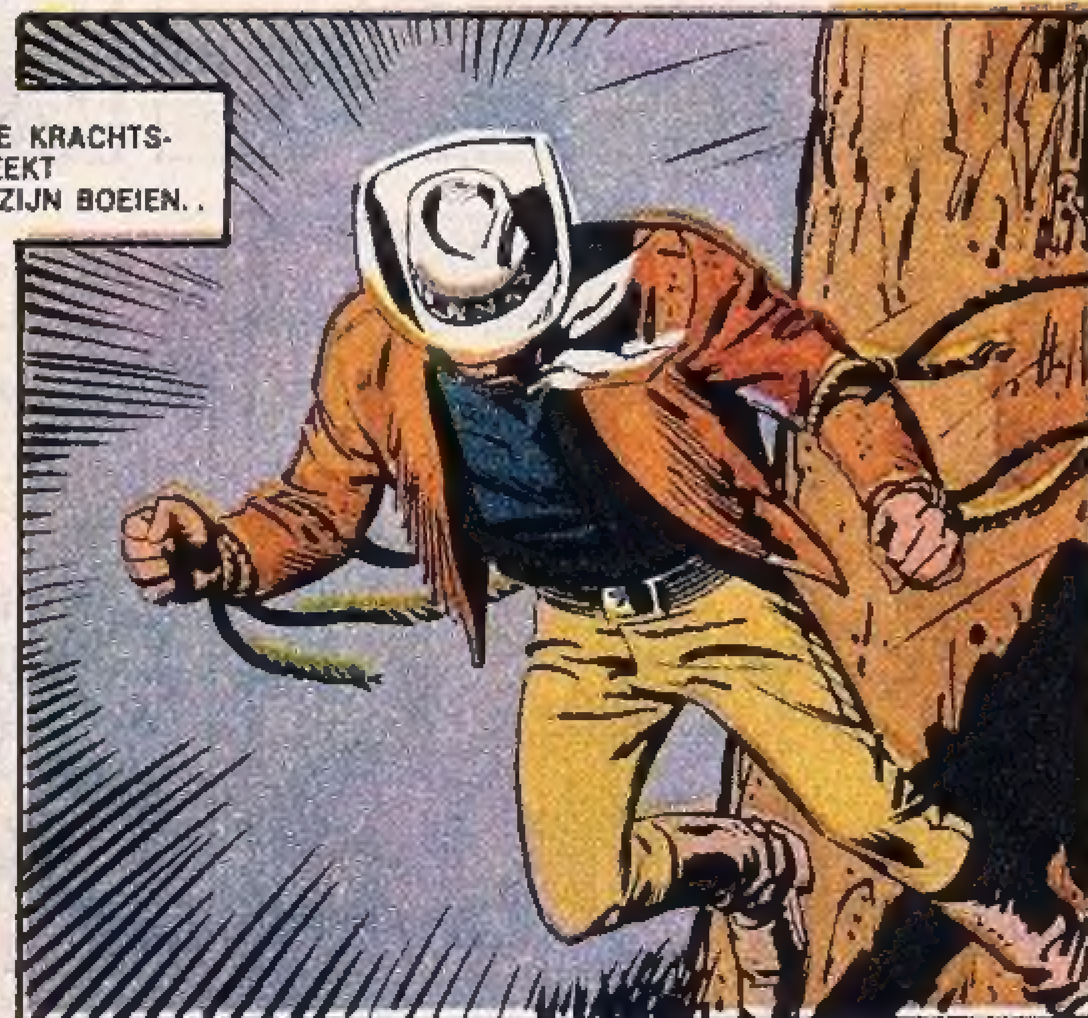

KALM AAN, WIND JE NIET ZO OP! VERTEL ME LIEVER OF JE EEN PLAATS KENT DIE HET DONKERE WATER WORDT GENOEMD!
BANDIET! JIJ HEBT HET TESTAMENT VAN WINNETOU GELEZEN!


HA, HA, HA! JA, INDERDAAD, IK HEB HET GELEZEN!
JE HEBT HET VAN PIDA GESTOLEN!


GRIJP DIE MAN! LAAT HEM NIET ONTSNAPPEN!


ARRANZ 65.
MIJ GRIJPEN? HA, HA, HA! PIDA IS OP JACHT! NIEMAND KAN MIJ TEGENHOUDEN!


GRIJP HEM! HIJ HEEFT UW AANVOERDER BESTOLEN!
MET EEN GEWELDIGE KRACHTS-INSPANNING VERBREEKT OLD SHATTERHAND ZIJN BOEIEN..




OEF! OEF! OEF!


LAAT ME LOS! IK ZAL NIET VLUCHTEN; IK WIL ALLEEN DIE KEREL GRIJPEN DIE UW AANVOERDER BESTOLEN HEEFT!


ROEP SUS-OMASHA!



RAADSELS ROND DE EDELWEISS-SCHOOL



Angela heeft de anderen verteld, wat ze te weten is gekomen over juffrouw Smith en de bewoonster van de villa in de stad. Op hun vrije middag gaan de vriendinnen erop uit. .



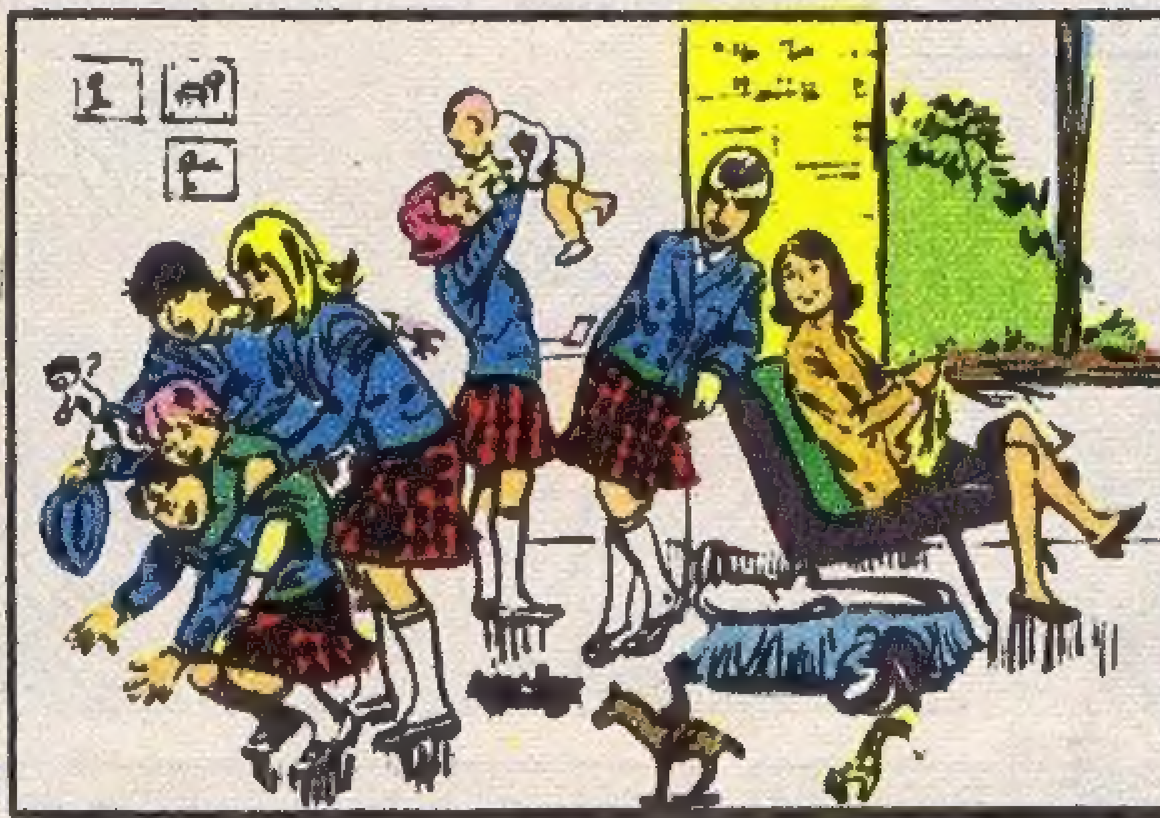














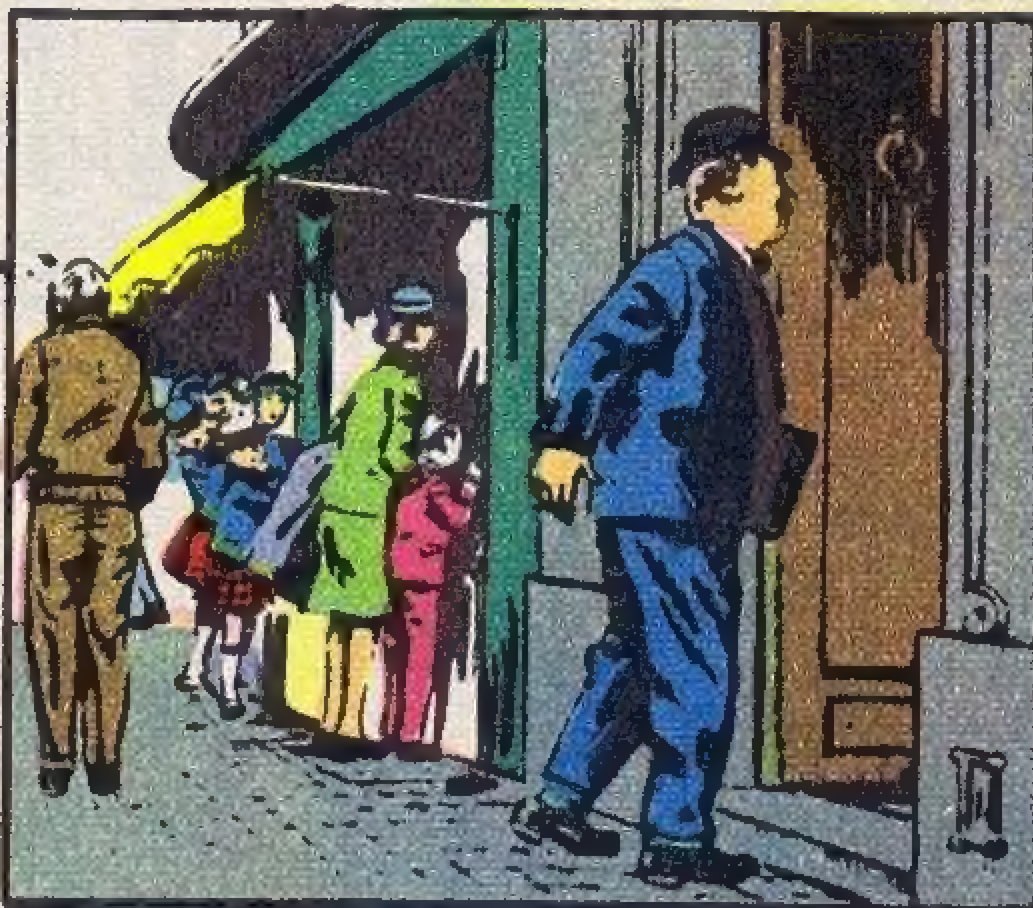








EVEN LATER GAAT DE MAN EEN HUIS BINNEN. . .







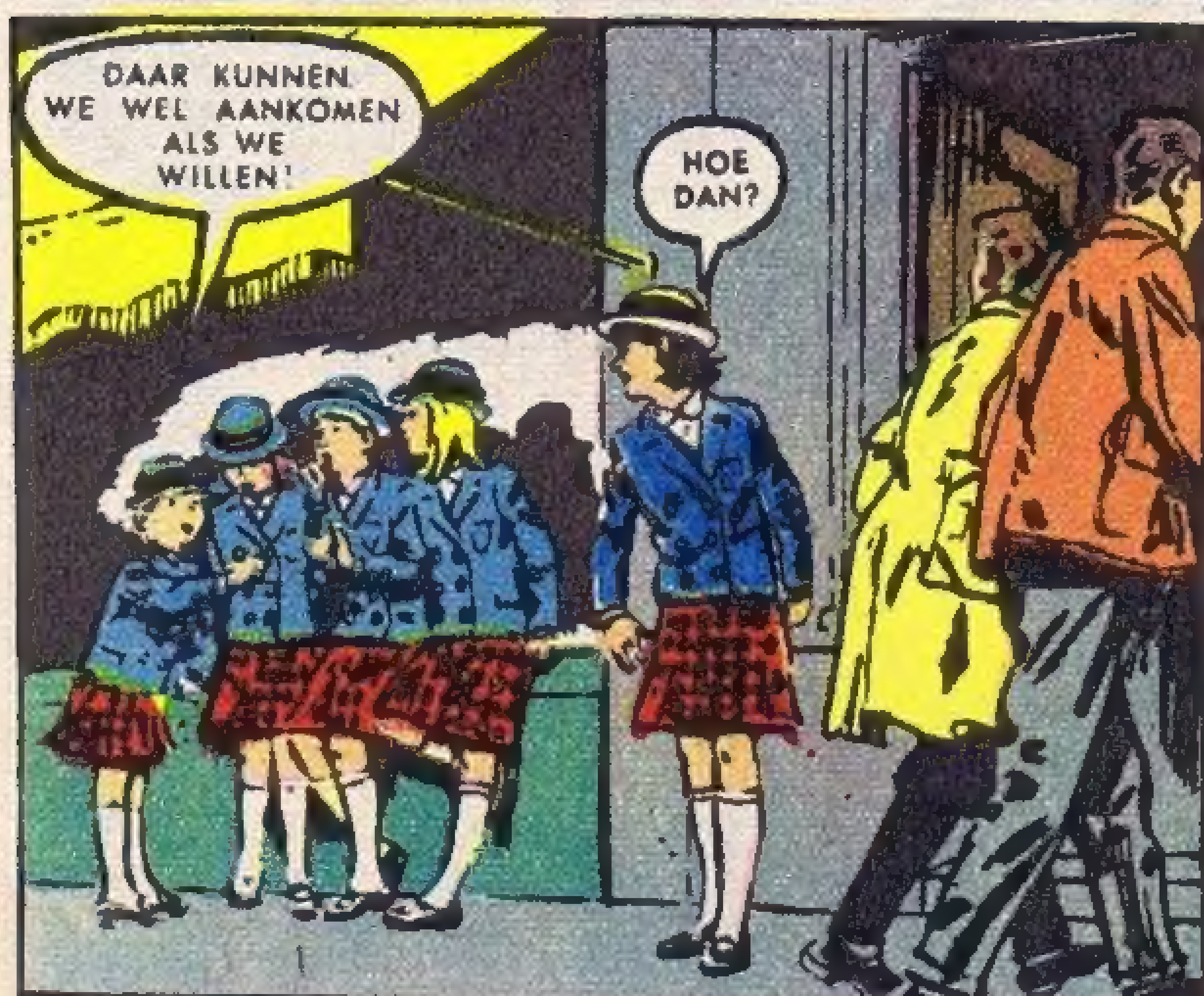












ANGELA WIL JUIST HAAR PLAN UITLEGGEN, ALS EEN SCHERPE STEM HAAR ONDERBREEKT. . .

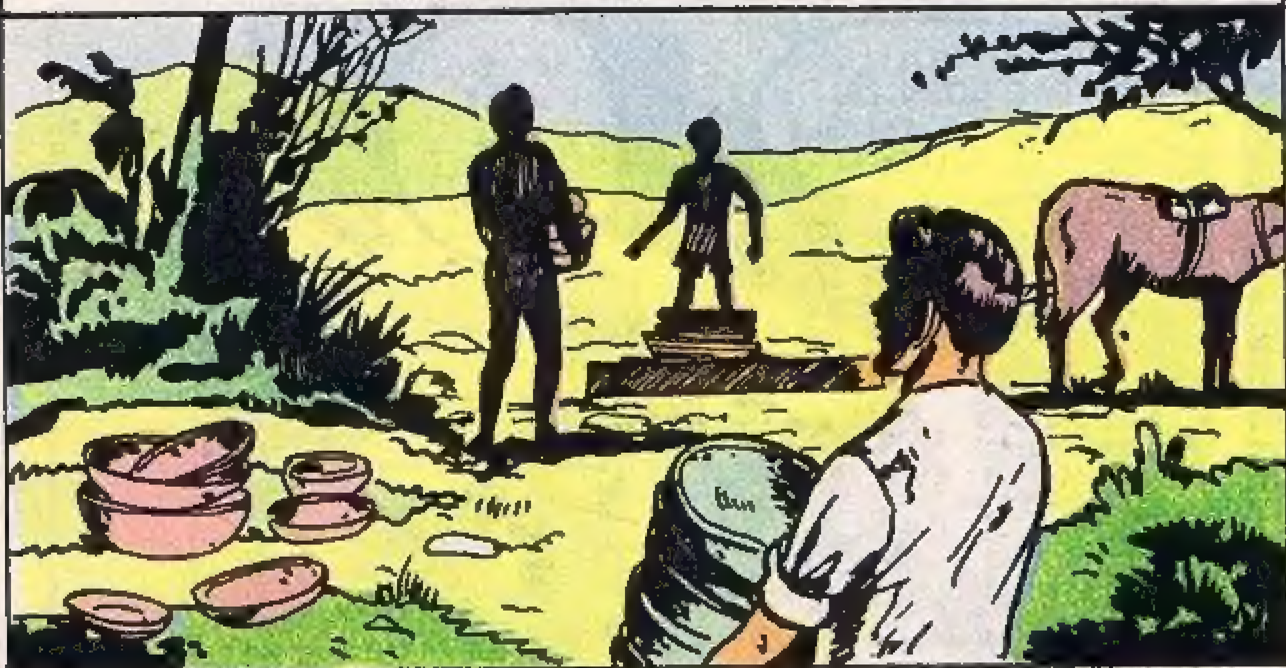




WIE IS DEZE PERSOON EN WAT WIL HIJ VAN DE MEISJES?

DE SCHIPBREUKELINGEN













OOK SLAAGDE FRITZ ERIN EEN PAPEGAAI TE VANGEN, DIE WE MEENAMEN OM HEM TAM TE MAKEN EN HEM EVENTUEEL TE LEREN PRATEN. WE DEDEN NOG TWEE BELANGRIJKE ONTDEKKINGEN, NAMELIJK DE RUBBERBOOM, DIE ONS IN DE TOEKOMST RUBBER ZOU KUNNEN LEVEREN, EN DE WASBES, EEN SOORT BES DIE WAS BEVATTE, WAARVAN KAARSEN GEMAAKT KONDEN WORDEN.
WE NAMEN EEN VRACHT BESSEN MEE EN THUISGEKOMEN DEDEN WE ZE IN EEN PAN EN ZETTEN ZE OP HET VUUR.
TOEN HET EEN SOORT BRIJ GEWORDEN WAS, DOOPTEN WE ER EEN PIT IN, DIE MIJN VROUW GEMAAKT HAD VAN UITGERAFELDE ZEILDOEKDRADEN.
WE LIETEN DE PIT AFKOELEN EN HERHAALDEN DE HANDELING, TOT WE NA VERLOOP VAN TIJD EEN KAARS HADDEN, DIE WEL NIET FRAAI VAN UITERLIJK WAS, MAAR UITSTEKEND BRANDDE.





DE KAARSEN KONDEN WE GOED GEBRUIKEN, ALS WE NAAR BED GINGEN. DOORDAT HET ONDER HET DICHTE LOOF VAN DE BOOM DIRECT NA ZONSONDERGANG STIKDONKER WAS, MOESTEN WE WEL BIJ DAGLICHT NAAR BED, WILDEN WE NIET IN HET DONKER RONDSTROMPELEN.
DAT ZOU NU GELUKKIG ANDERS WORDEN.
INTUSSEN GAVEN DE KOE EN DE GEITEN ZOVEEL MELK, DAT WE ZE NIET OPKONDEN.
EEN KARNTON HADDEN WE NIET, MAAR TOCH SLAAGDEN WE ERIN OM BOTER TE MAKEN.
MET BEHULP VAN EEN KALEBAS (DIE WE VOLGOTEN MET MELK EN AFSLOTEN MET EEN STOP), EEN STUK ZEILDOEK EN DE JONGENS HADDEN WE NA EEN UURTJE BESTE BOTER.



OMDAT DE SLEE TENSLOTTE MAAR EEN PRIMITIEF VOERTUIG WAS, BESLOOT IK MET DE WIELEN DIE WE VAN HET WRAK MEEGENOMEN HADDEN, EEN KAR TE MAKEN.



TOEN IK DAAR MIN OF MEER IN GESLAAGD WAS, BEGON IK EROVER TE DENKEN OM ZELTHEIM WAT MEER BEWOONBAAR TE MAKEN. HET WAS ER OVERDAG ZO VERSTIKKEND HEET, DAT HET GEEN PRETJE WAS DAAR TE BIVAKKEREN, EN WE BEGONNEN MET HET PLANTEN VAN BOMEN.



BEHALVE BOMEN PLANTTEN WE OOK EEN HEG MET SCHERPE DOORNS, WANT IK HAD ALTIJD NOG HET PLAN OM VAN ZELTHEIM EEN VERSTERKT FORT TE MAKEN, WAARIN WE ONS KONDEN TERUGTREKKEN, ALS ER GEVAAR DREIGDE.





Haflingers zijn zeer geschikt voor dressuurrijden en voltige. Hier zie je een perfect geslaagde voltigeshow.

DE HAFLINGER

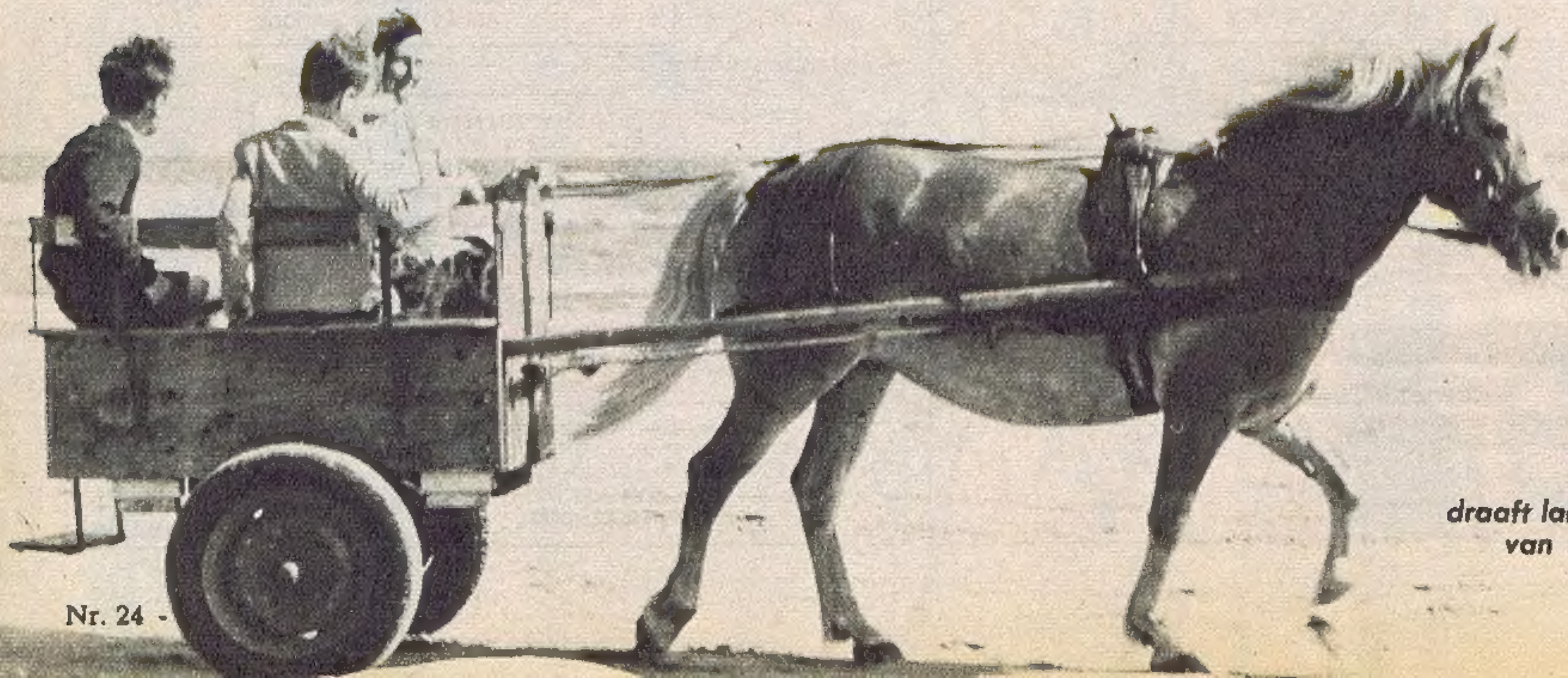
Een sterk bergpaardje uit Tirol

Sinds 1961 is in België en in Nederland een paard verschenen, dat veel op een vos lijkt en de naam haflinger draagt. Dit paarderas is afkomstig uit Tirol in Oostenrijk en dankt zijn naam aan het dorpje Hafling, dat niet ver van Merano ligt. Het ras heeft een lange geschiedenis achter de rug, waarvan echter niet erg veel bekend is. Waarschijnlijk hebben de Oostgoten, een volksstam uit het verre verleden, zich op een gegeven ogenblik in het Sarndal in Oostenrijk gevestigd. Zij hadden kleine oosterse paardjes bij zich en uit vermenging van dit ras met een ras ter plaatse zouden dan de haflingers ontstaan zijn. In ieder geval hebben de haflingers van nu heel duidelijke kenmerken in zich van het Arabische paard, onder andere de vorm van het hoofd, de ogen en het temperament.

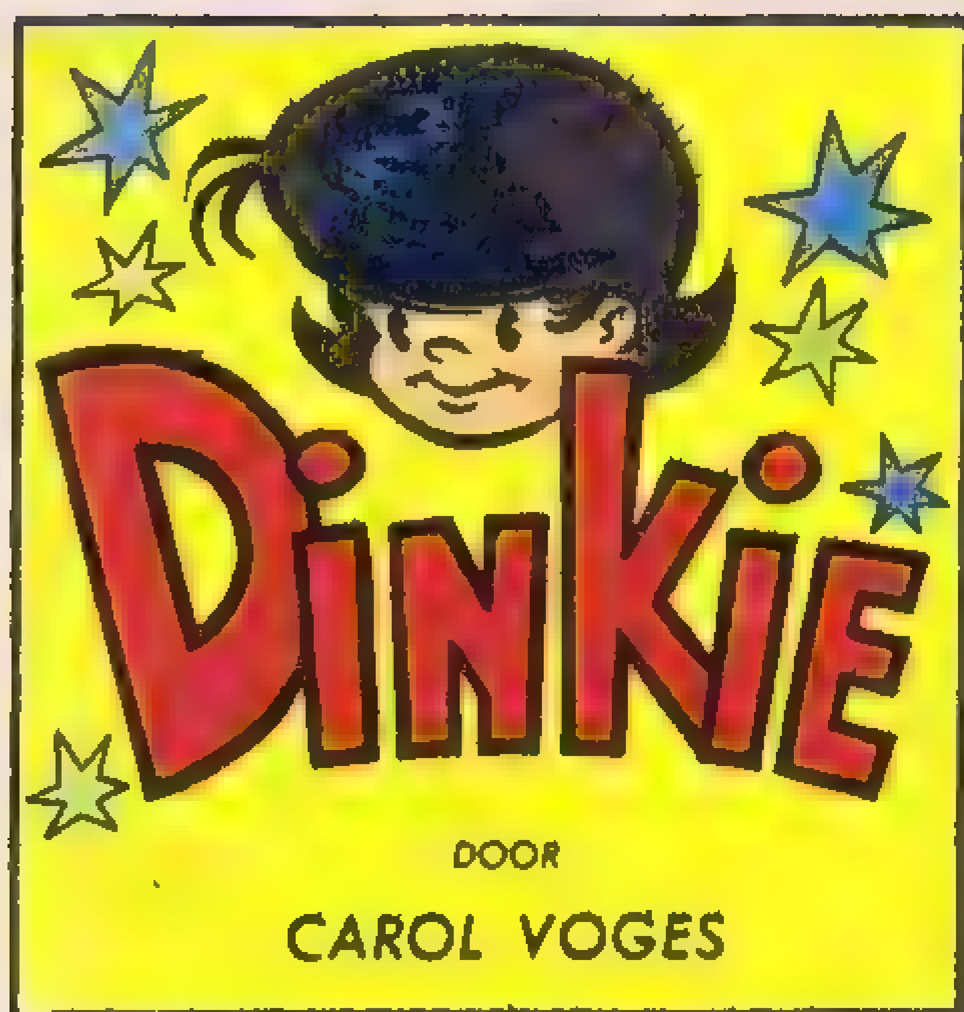
Als stamvader van alle haflingers geldt de Arabische hengst El Bedavi XXII. Deze werd in 1868 geboren op de keizerlijke stoeterij in Radauz. In 1926 werd in Oostenrijk een officieel stamboek in het leven geroepen, dat „Grundbuch" heette en waarin alle haflingers werden ingeschreven. Na de tweede wereldoorlog (in 1951) is nog eens precies op schrift gesteld, aan welke eisen een haflinger precies moet voldoen.

De haflinger is wat weleens genoemd wordt een „universeel" paard, dat wil zeggen: een paard dat je overal voor gebruiken kunt. Bovendien is hij goedkoop in het onderhoud, ziet er mooi uit en past zich gemakkelijk aan elke omstandigheid aan. Haflingers zijn bijzonder sterk en erg gewillig en ze zijn bijna nooit ziek. In hun vaderland Oostenrijk bivakkeren ze 's zomers op de vijftienhonderd tot tweeduizend meter hoog gelegen bergweiden. Maar ook in het koude jaargetijde, als er sneeuw ligt, voelen ze zich er prima thuis. Ze weten hun kostje ook onder de sneeuw vandaan te halen. Omdat de haflingers zoveel goede kwaliteiten bezitten, kreeg men er ook in het buitenland belangstelling voor. Als gevolg daarvan zijn sinds 1955 haflingerpaarden uitgevoerd naar andere landen. In Duitsland, Italië, Zwitserland, Spanje, Zweden, Denemarken, Tsjechoslowakije, Turkije en zelfs in Noord-Amerika bevinden zich op het ogenblik haflingers. Ze worden gebruikt als rij- en trekdieren en zijn ook heel geschikt voor dressuurrijden en voltige (kunstrijden).

Je hoort weleens zeggen, dat paarden in deze tijd afgedaan hebben, omdat het werk met machines en tractoren veel vlugger gaat. Maar dat geldt niet voor de kleinere paarden en zeker niet voor de haflingers, die overal juist erg in trek zijn. Onder de kleinere paarden verstaan we dan buiten de haflingers de Noorse fjordenpaardjes, de IJslandse en de shetlandpony's.

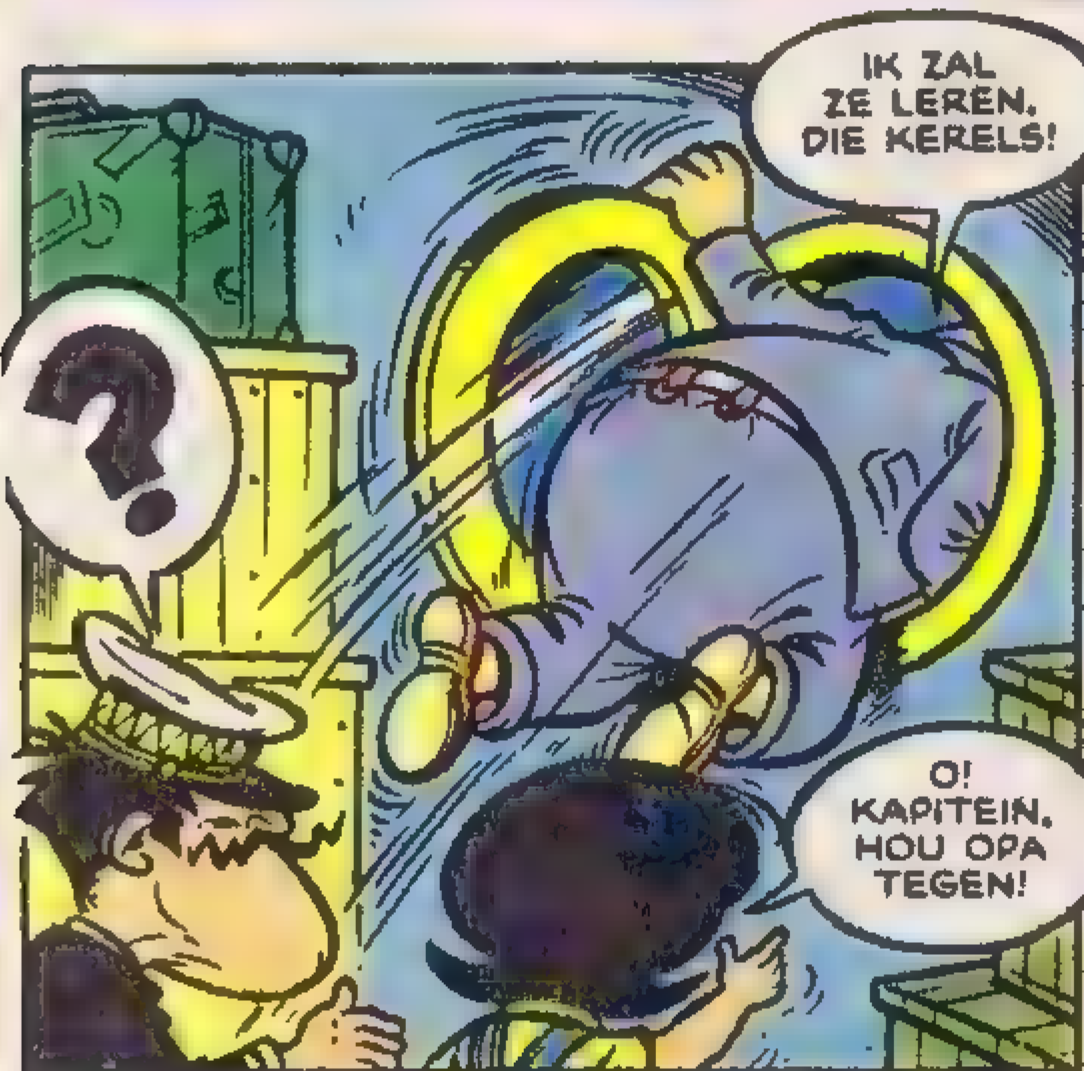


Een haflinger draaft langs het strand van de Noordzee.

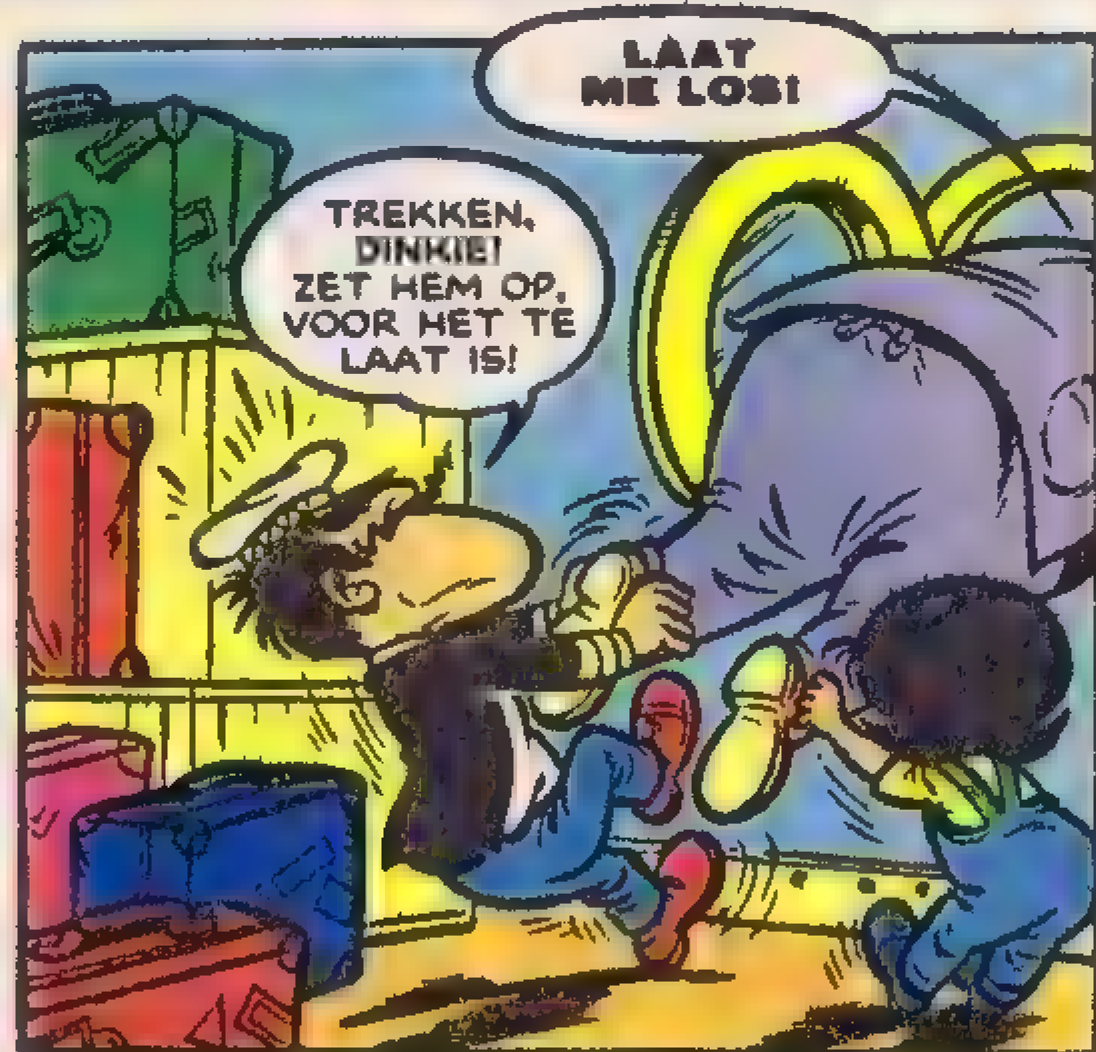

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

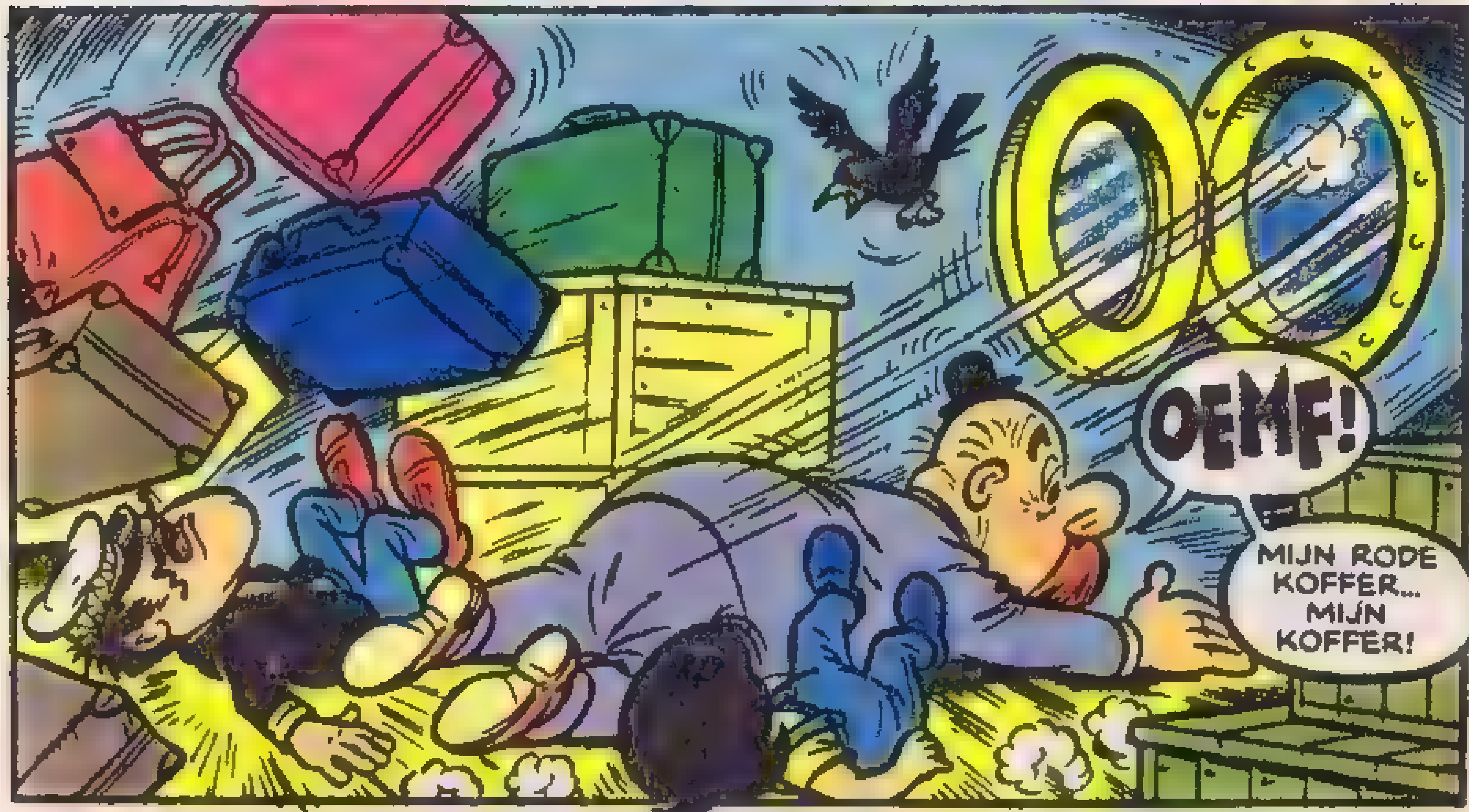

HEEFT U DAT GEZIEN, KAPITEIN? DE RODE KOFFER GING MET EEN MOOIE ZWIEPERD AAN ONZE NEUS VOORBIJ!


EN DIE KERELS MET HUN ZEILBOOT GAAN ER MET ONZE KOFFER VANDOOR!


IK ZAL ZE LEREN, DIE KERELS!
?
O! KAPITEIN, HOU OPA TEGEN!


LAAT ME LOS! LAAT ME GAAN!
DROMMELSE VENT, STOP! ZO WORDEN WE ONTDEKT!


LAAT ME LOS!
TREKKEN, DINKIE! ZET HEM OP, VOOR HET TE LAAT IS!

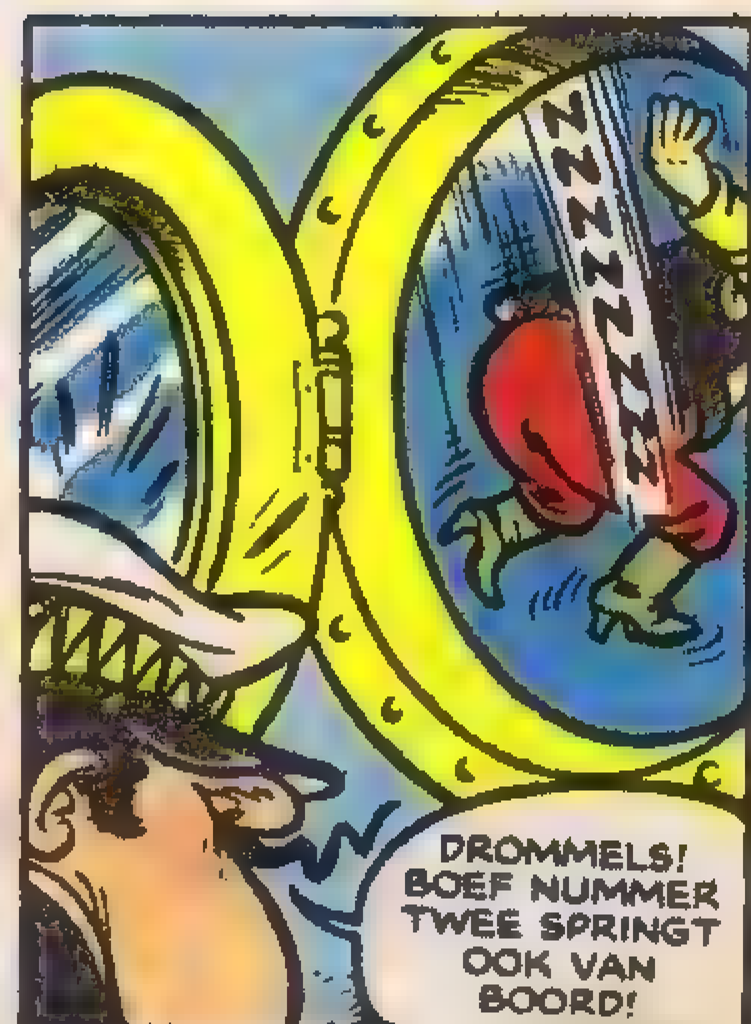

OEMF!
MIJN RODE KOFFER... MIJN KOFFER!


WEL, ALLE ZEESLANGEN AAN EEN BOEGSPRIET! DIT NEEM IK NIET LANGER MEER! NU BEN IK HIER DE BAAS! IK NEEM HET ROER IN HANDEN!


JA, HOOR, MENEERTJE, ZO IS HET WEL MOOI GEWEEST! DIE KOFFER KOMT WEL TERUG! U HOEFT NU ALLEEN MAAR TE GEHOORZAMEN!
?
IK MOET MIJN MOOIE KOFFER TERUG HEBBEN!


ZZZZZZZ


?

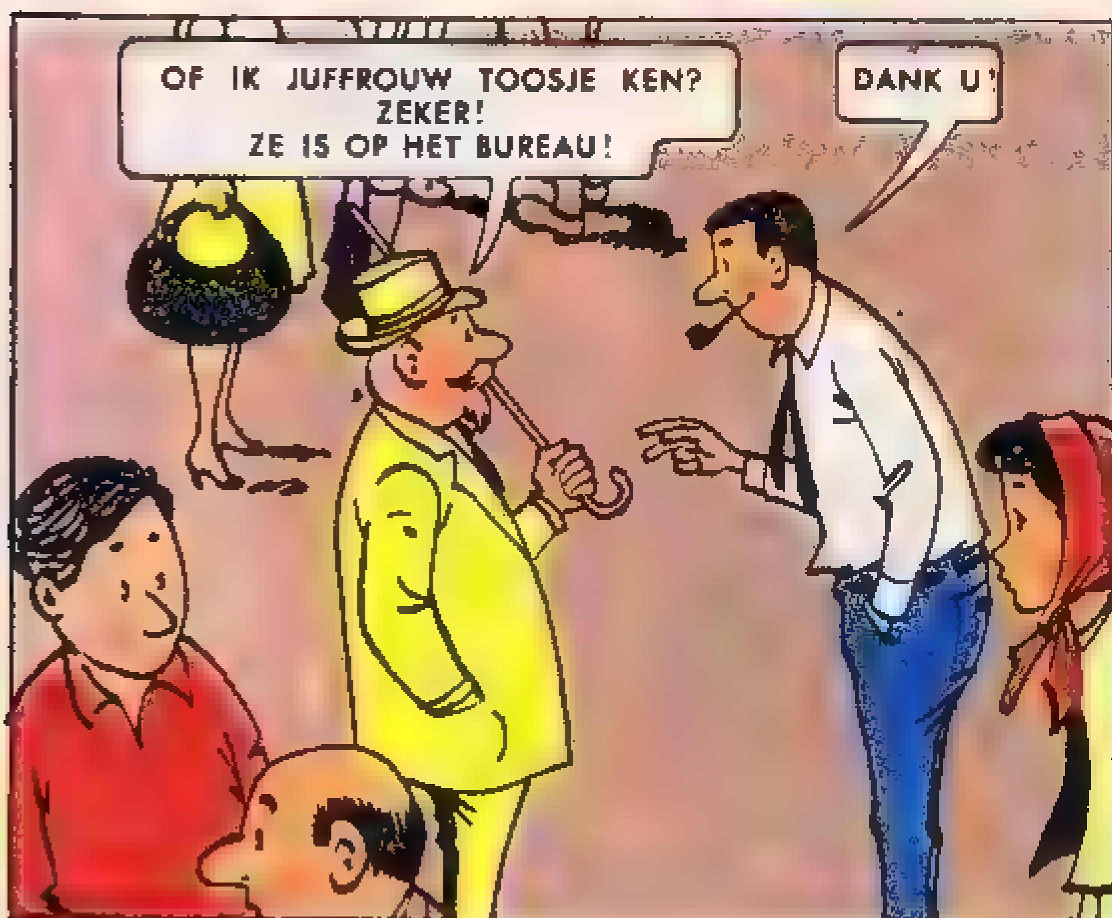

ZZZZZZZ
DROMMELS! BOEF NUMMER TWEE SPRINGT OOK VAN BOORD!

Toosje Tontel





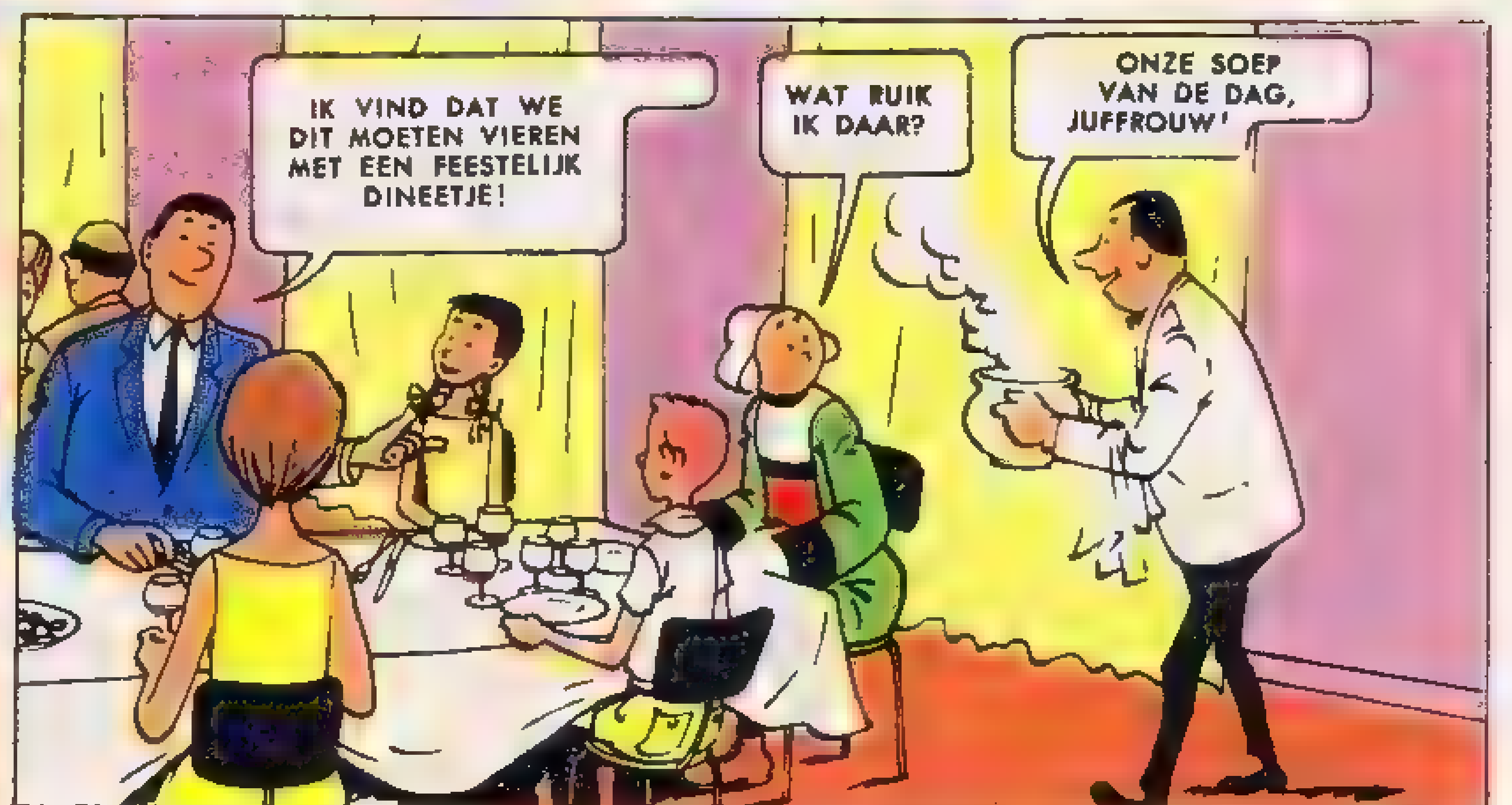




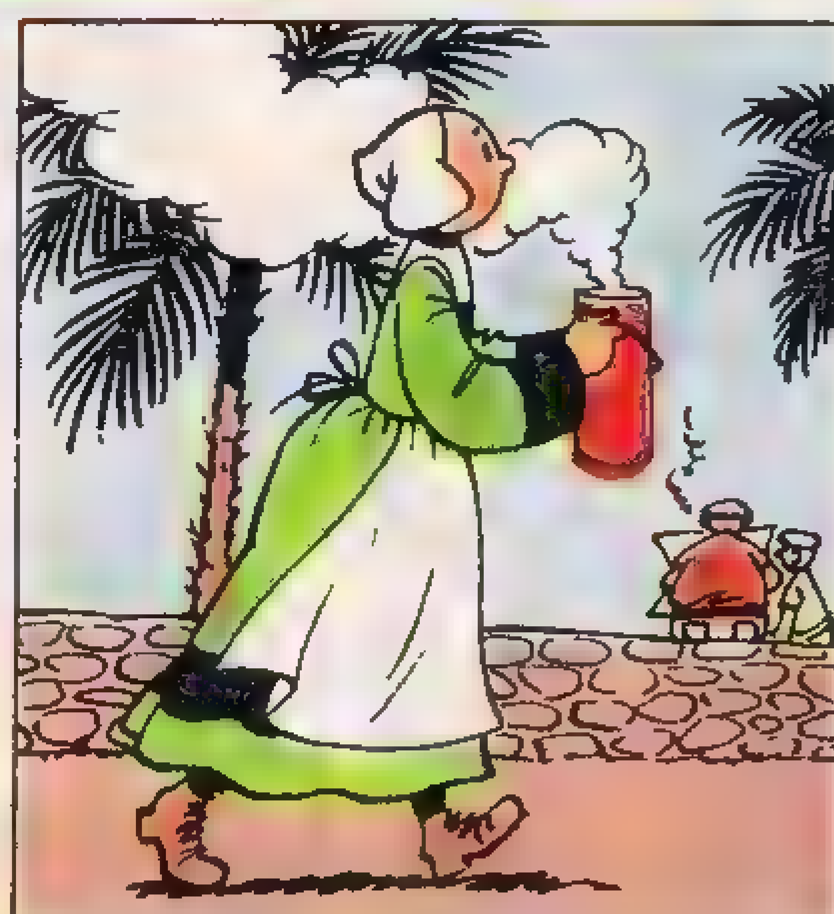


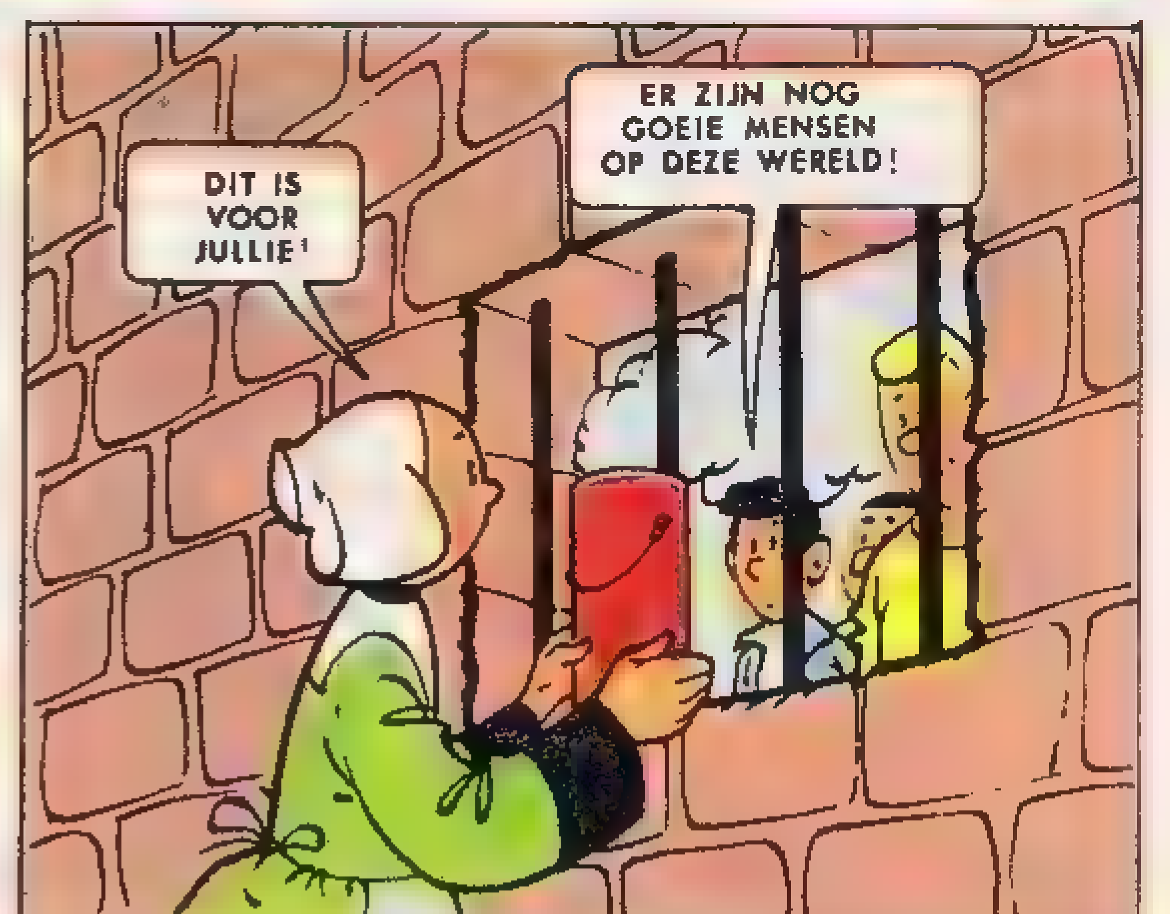








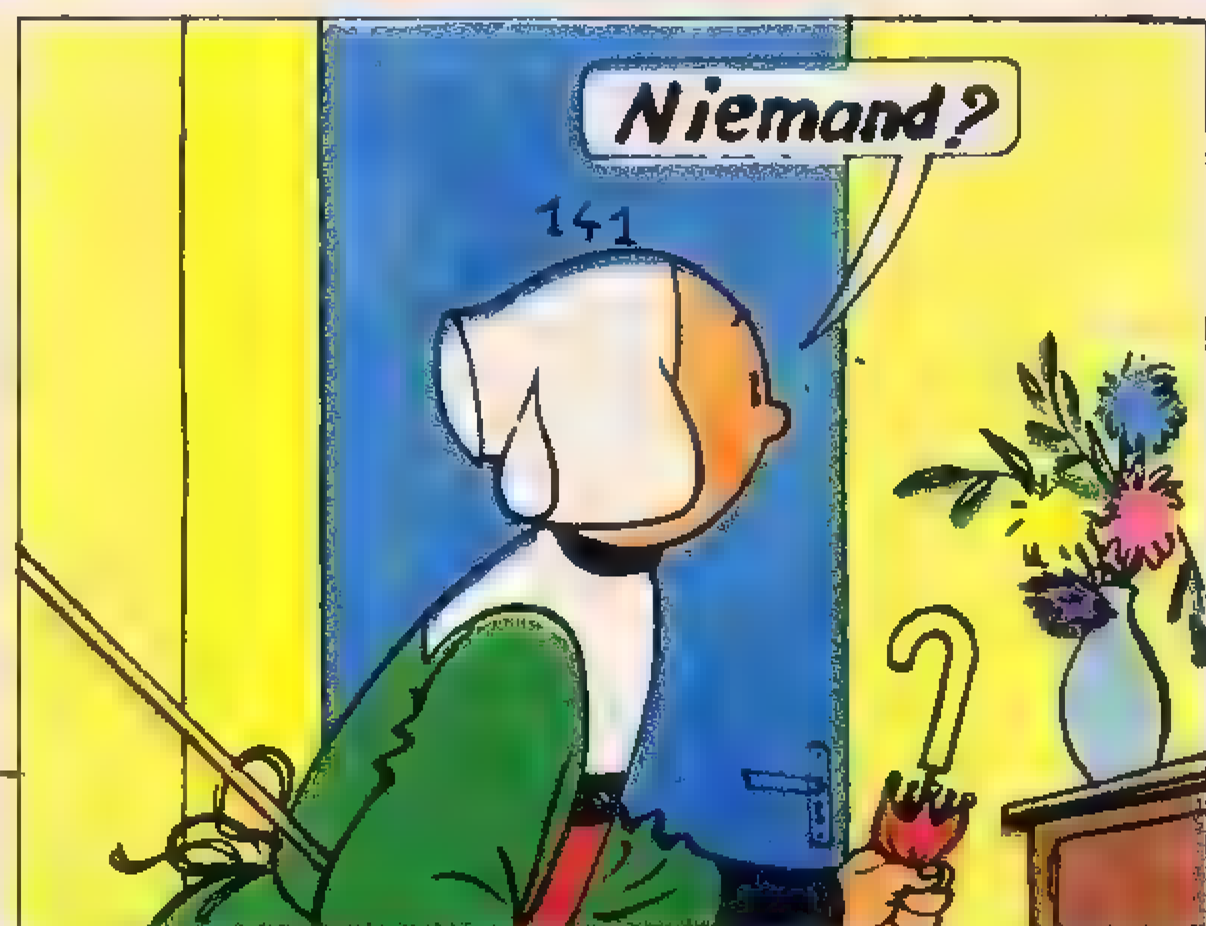




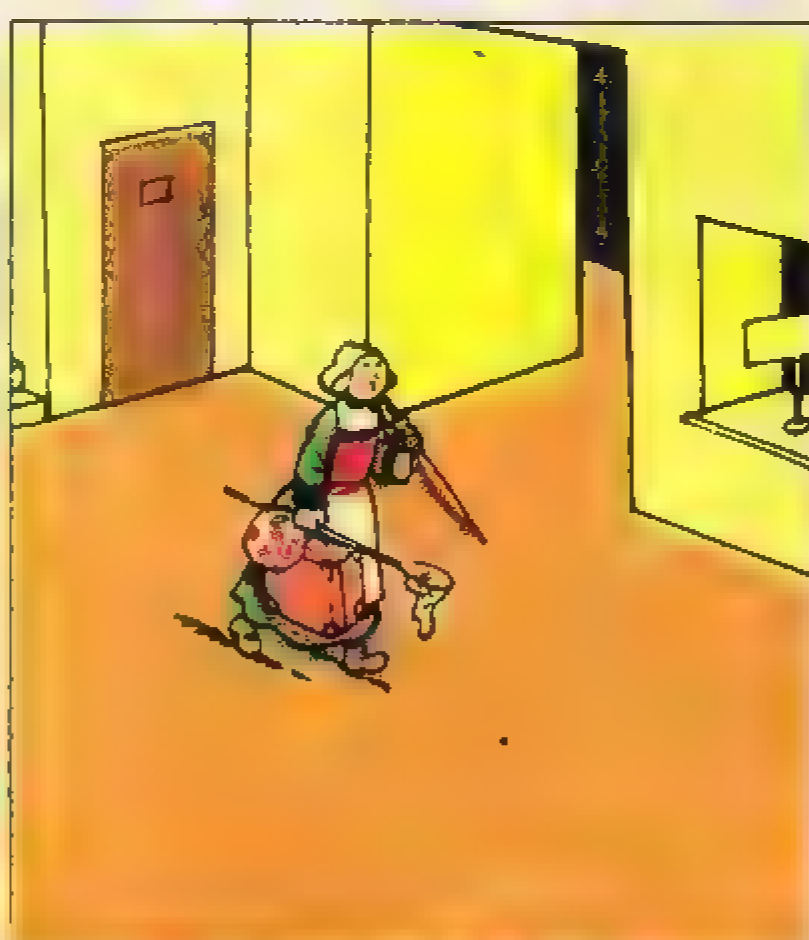


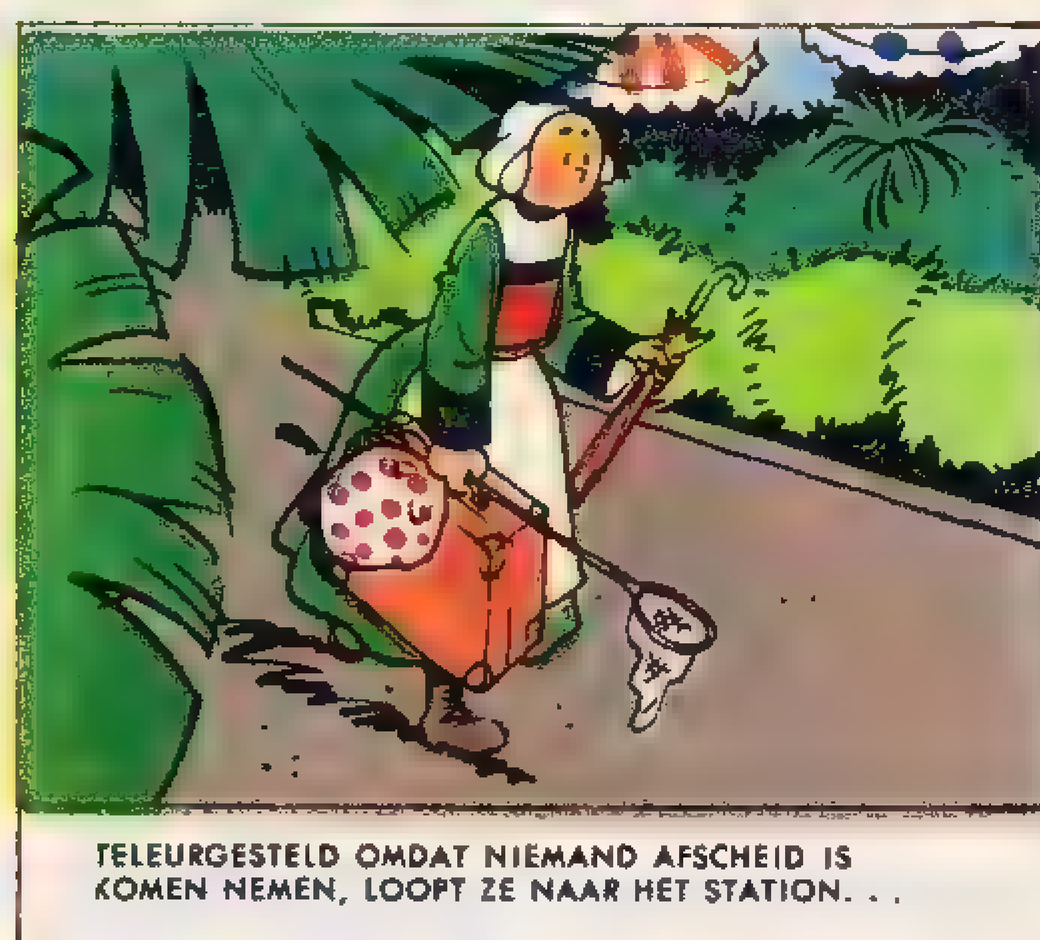

ZO, DE VAKANTIE ZIT EROP!


NU NOG IEDEREEN GEDAG ZEGGEN!


Niemand?
141


!!?

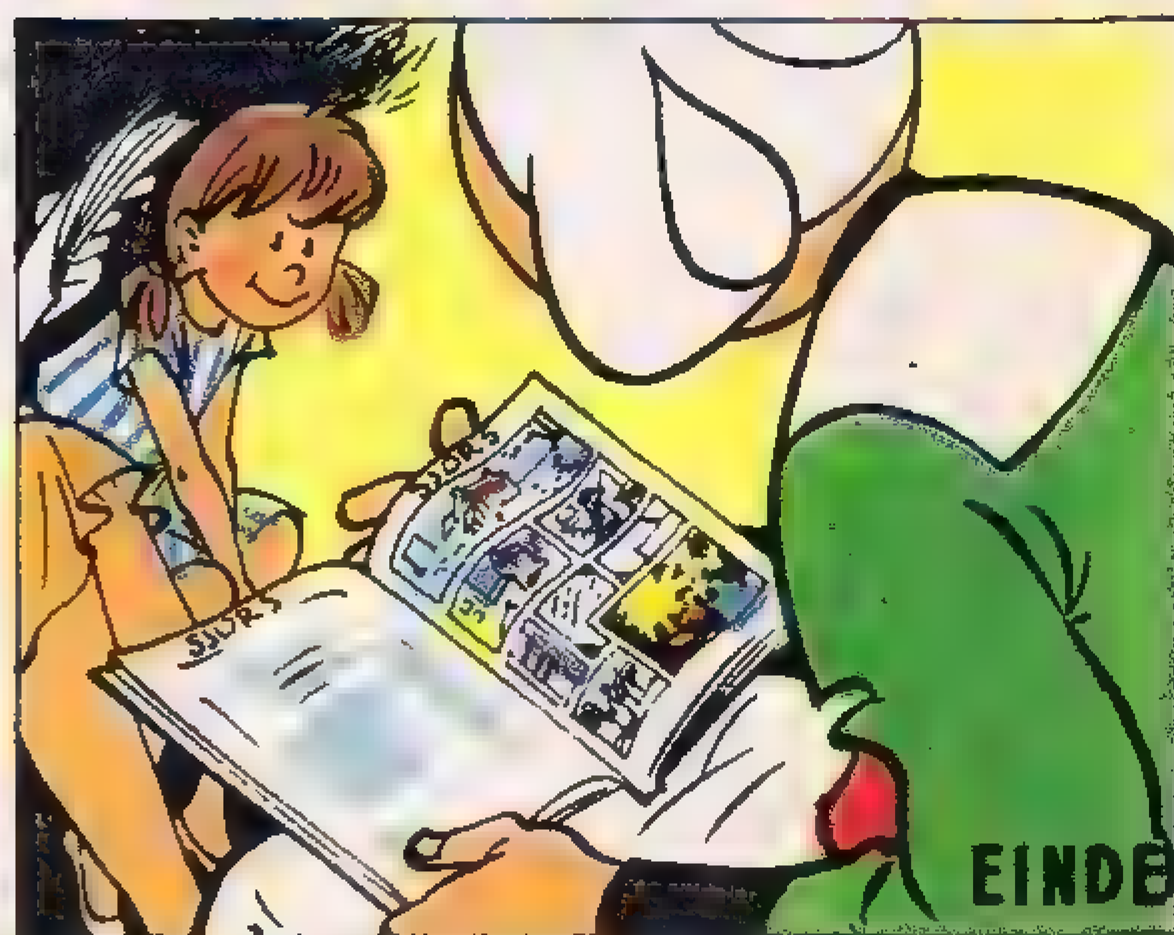



TELEURGESTELD OMDAT NIEMAND AFSCHEID IS KOMEN NEMEN, LOOPT ZE NAAR HET STATION. . .

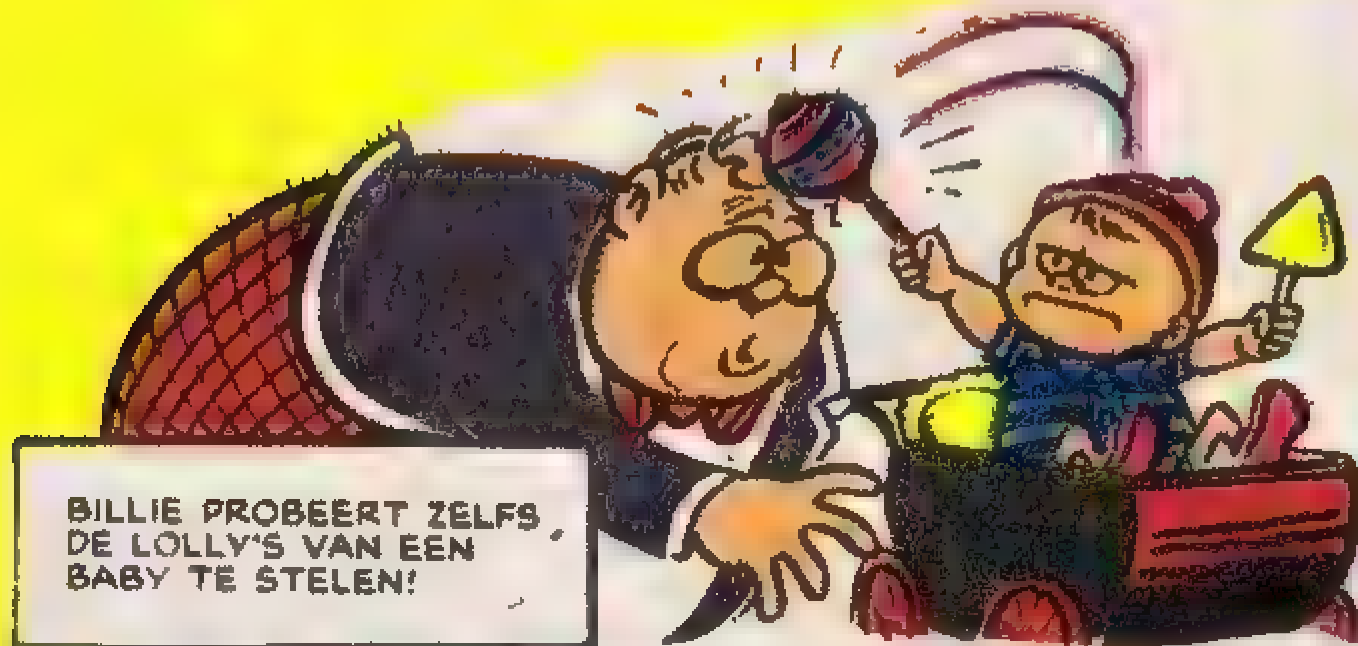

RICHTING PARIJS PERRON 3
BUFFET
ADIEU, WIJ MOETEN...
LEVE TOOSJE

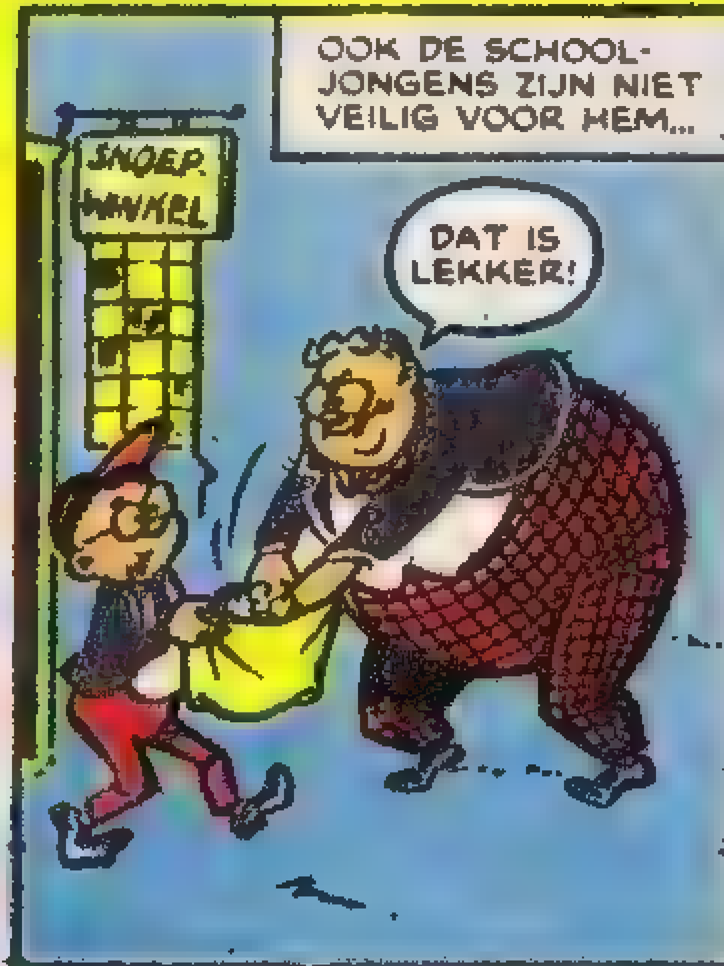

TOT ZIENS ALLEMAAL! IK WEET ZEKER DAT WE ELKAAR OOIT TERUGZIEN!

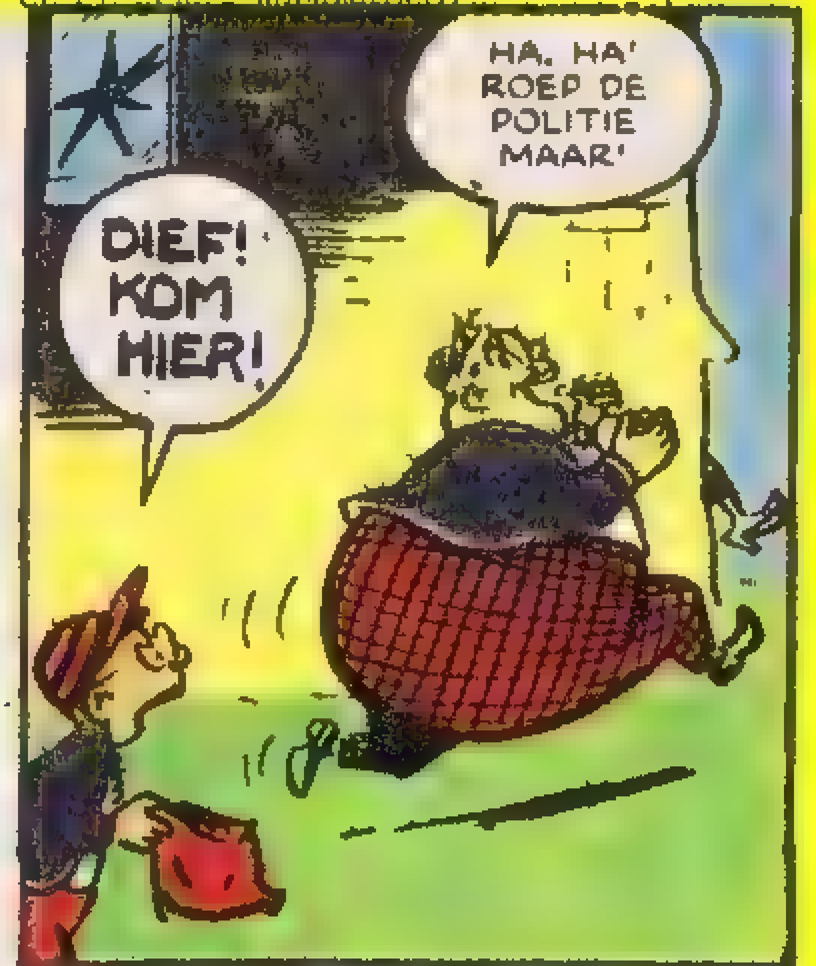

IN AFWACHTING DAARVAN GA IK MAAR WAT LEZEN!


EINDE

Billie Turf het dikste studentje ter wereld

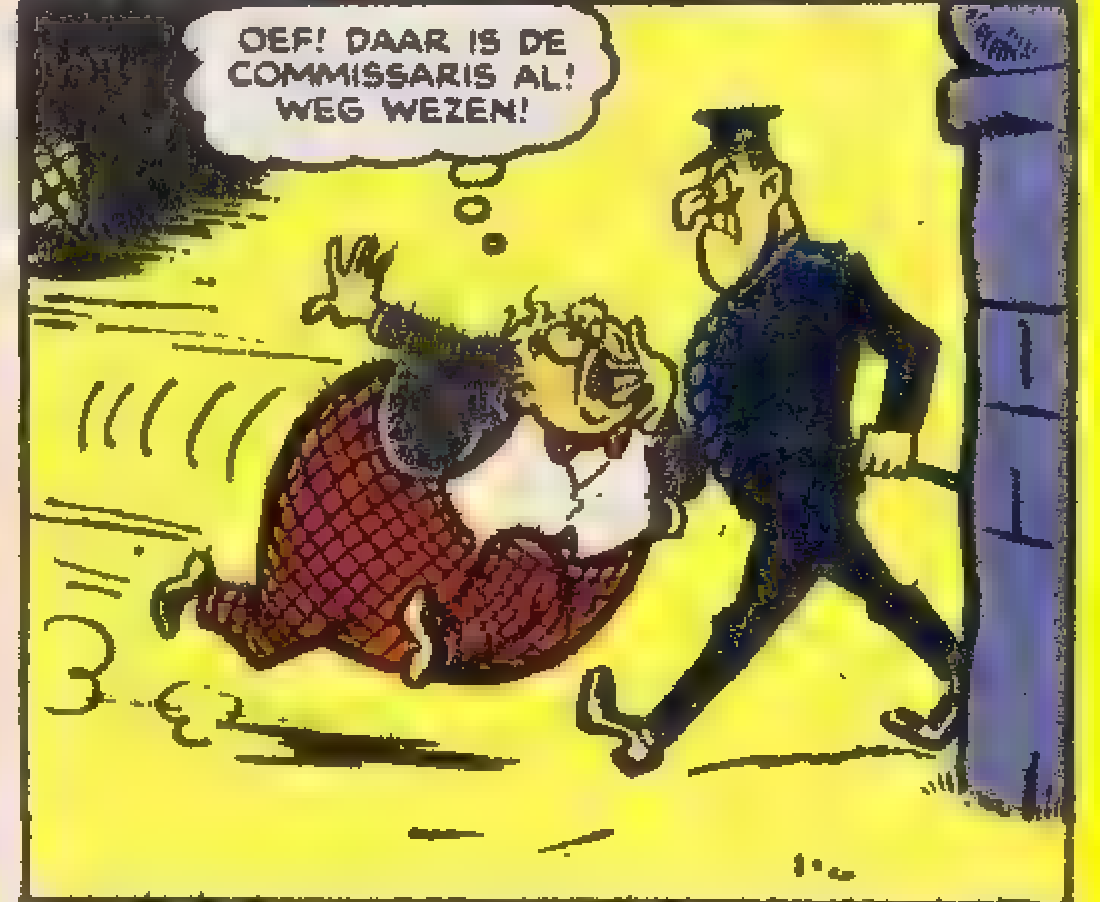








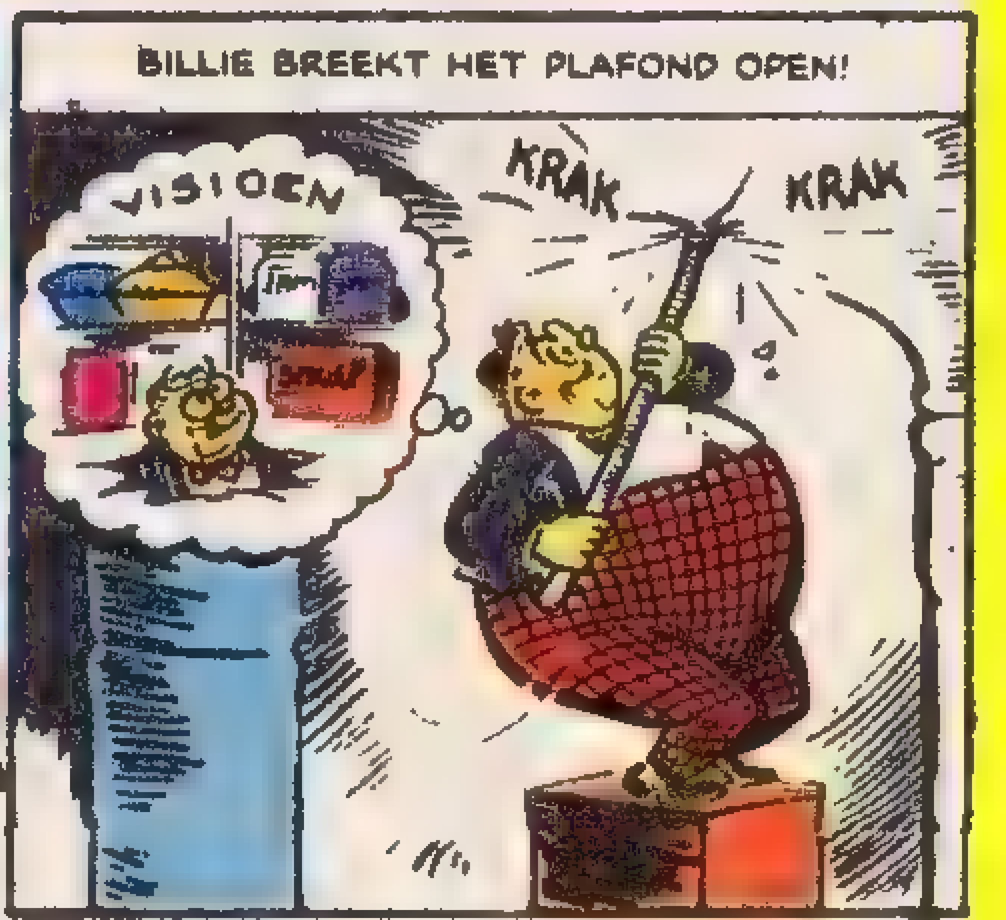




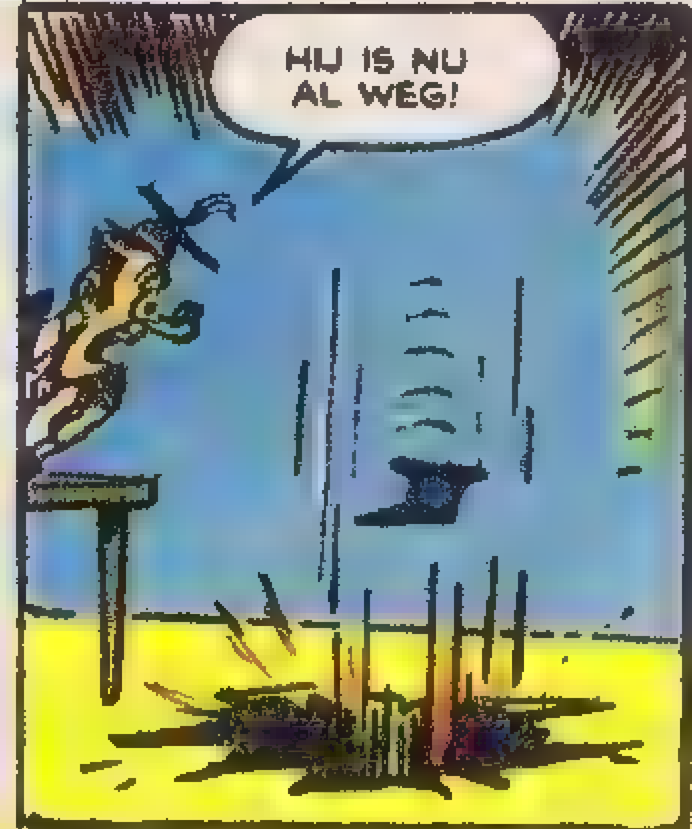


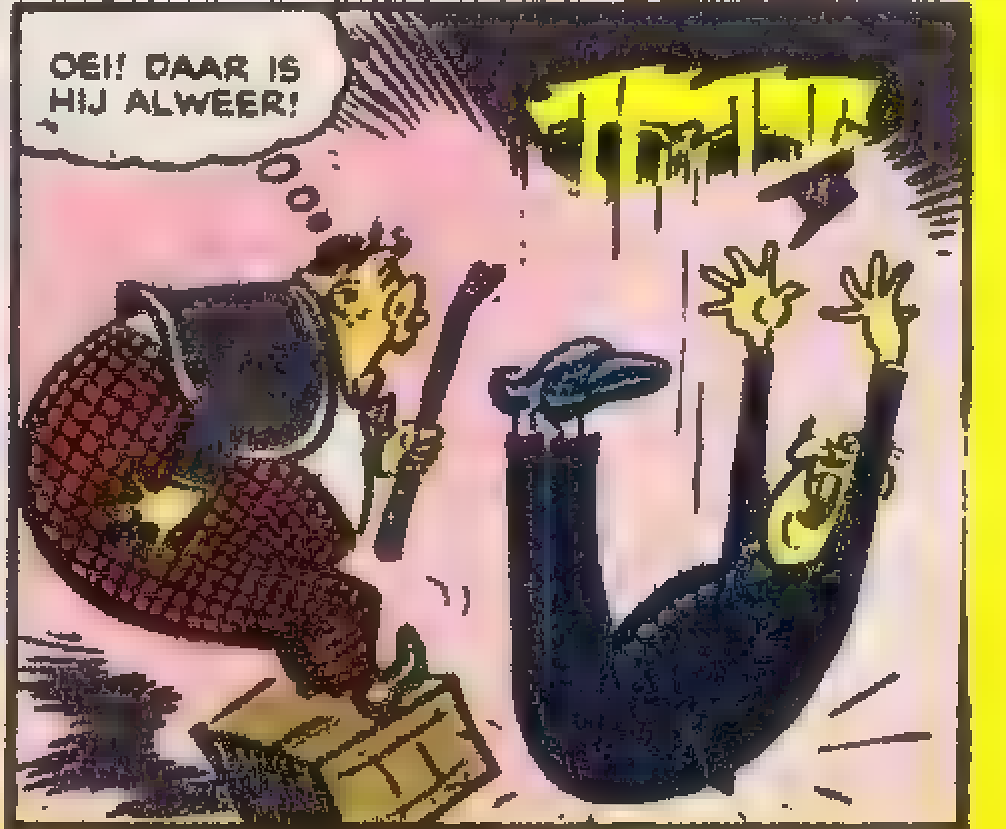


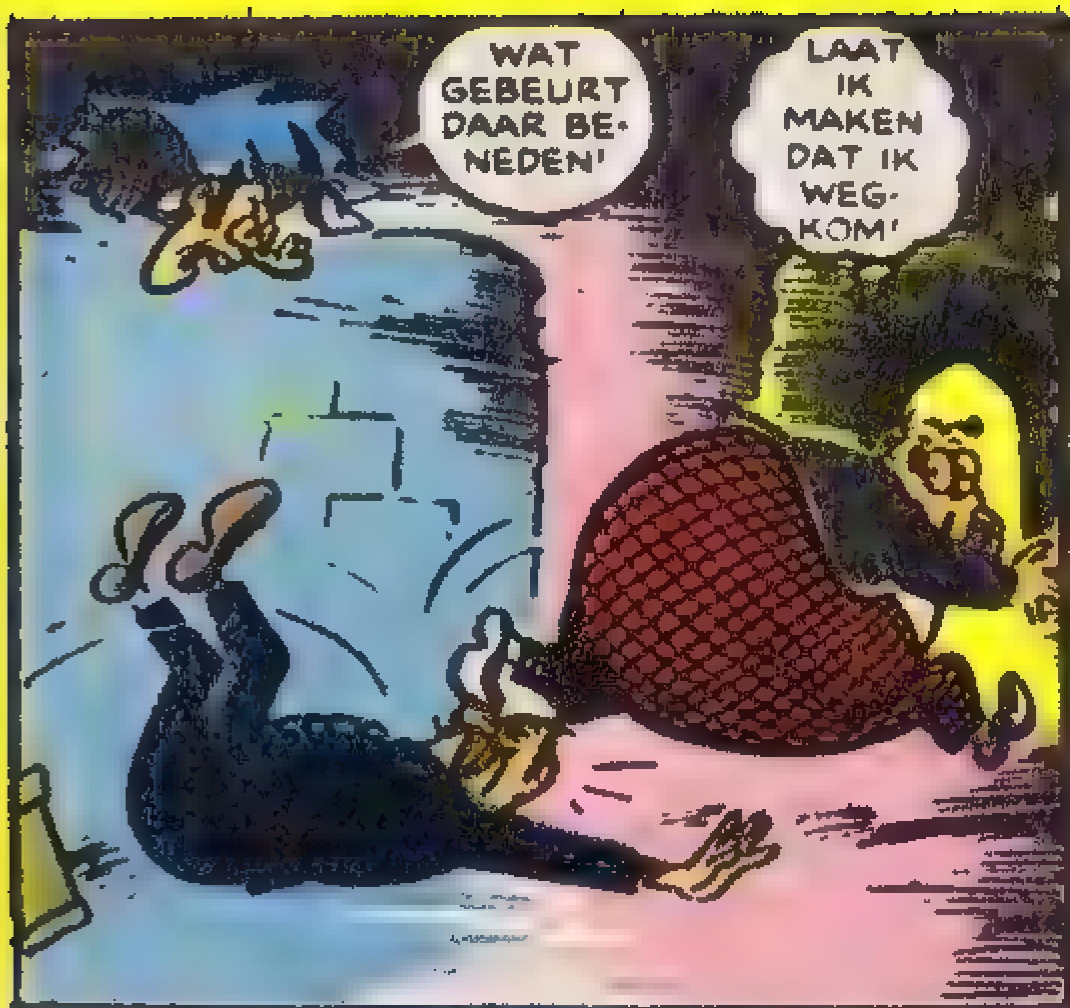
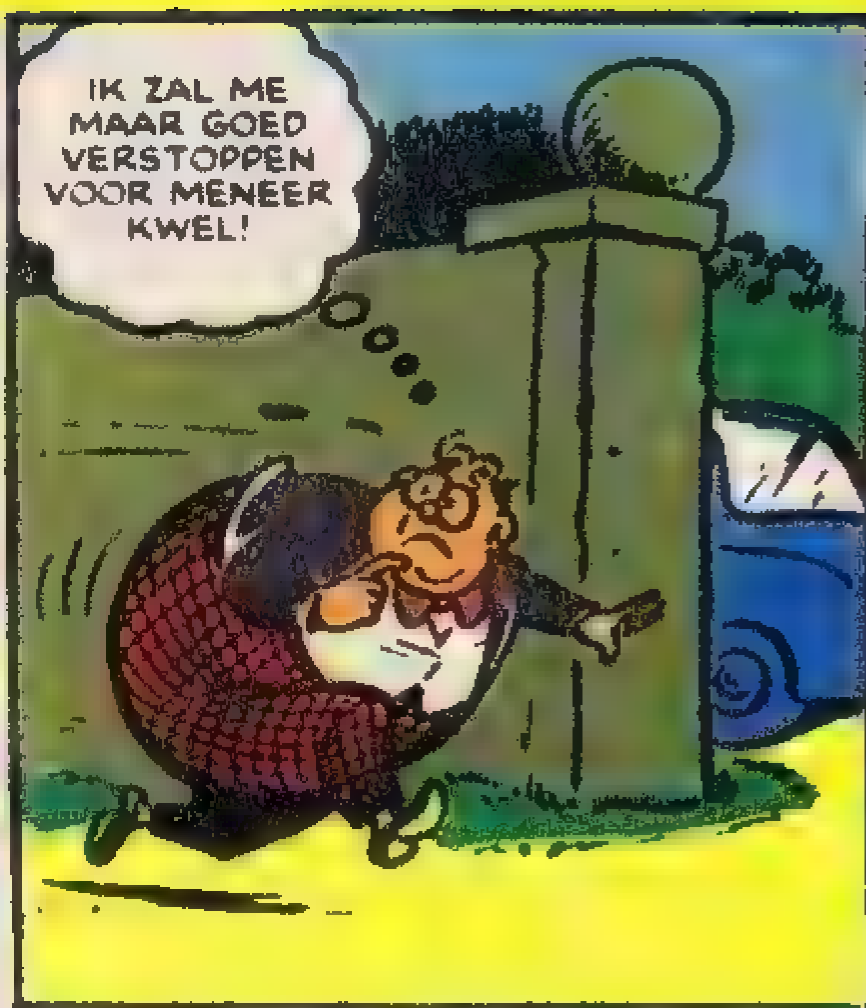
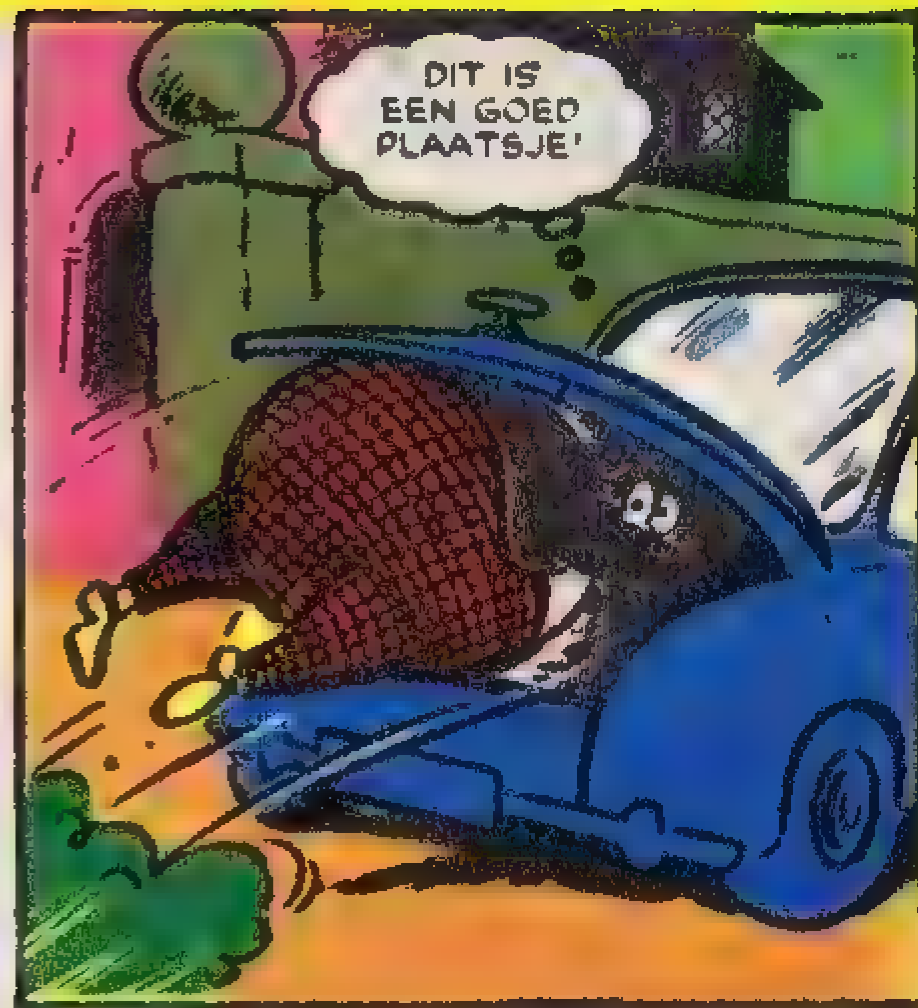








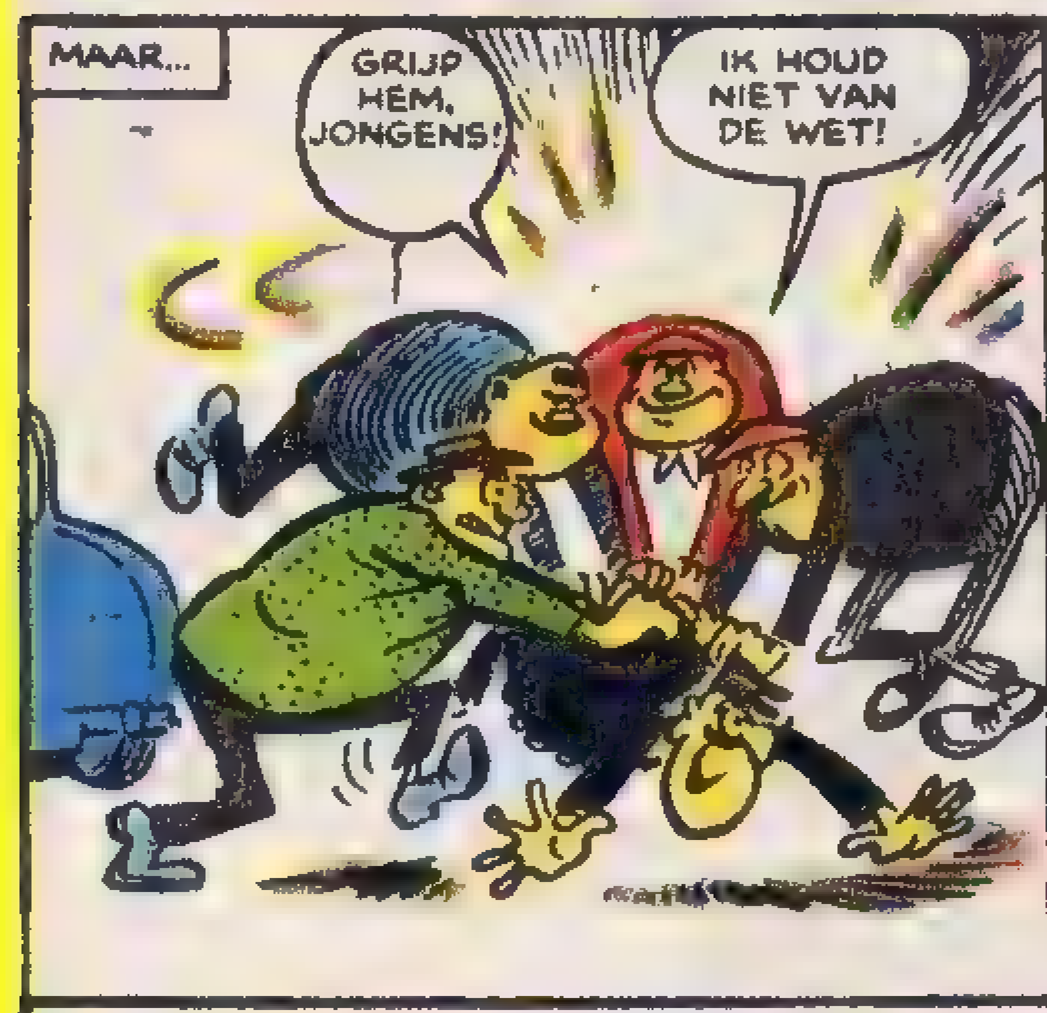


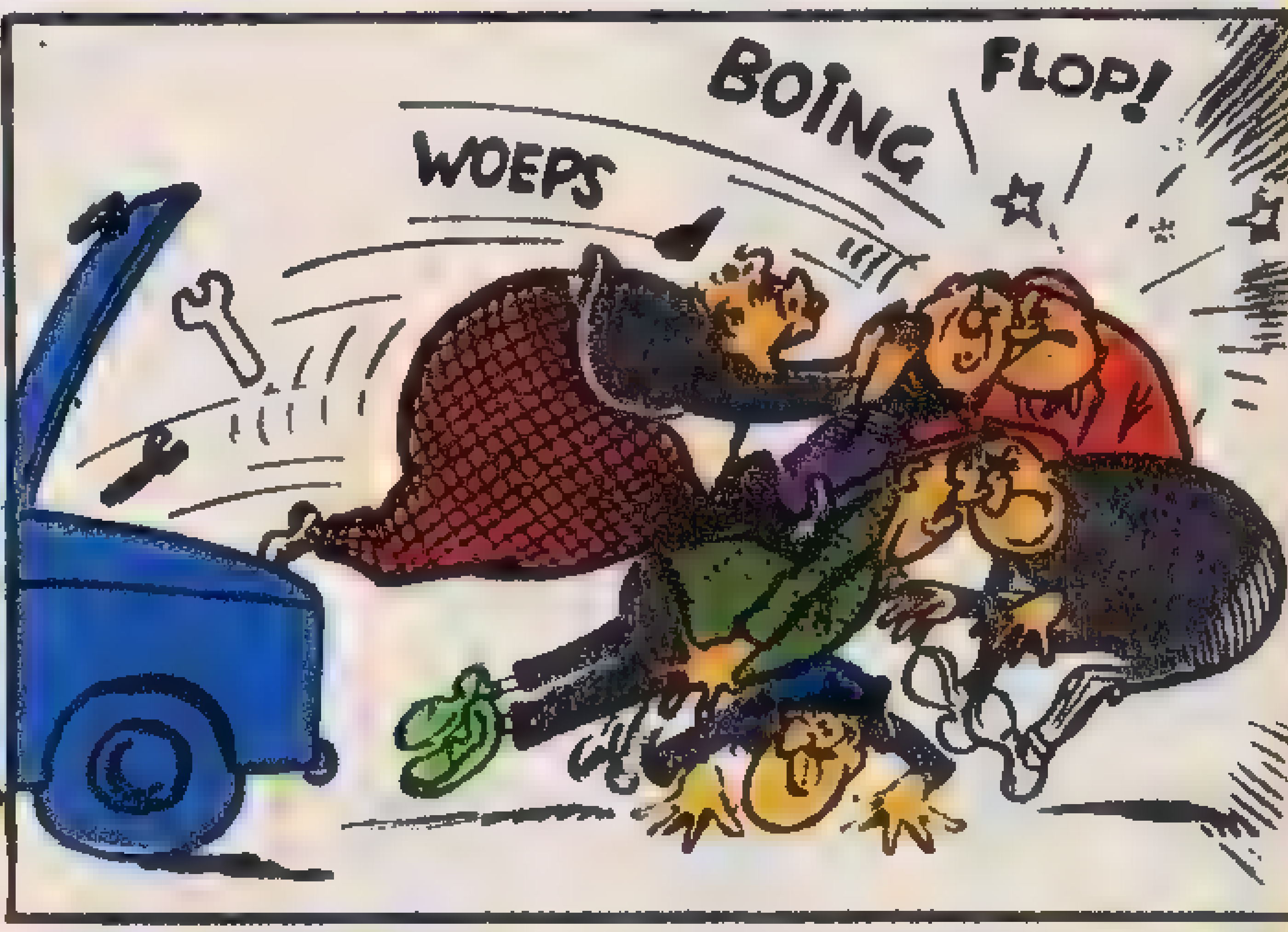
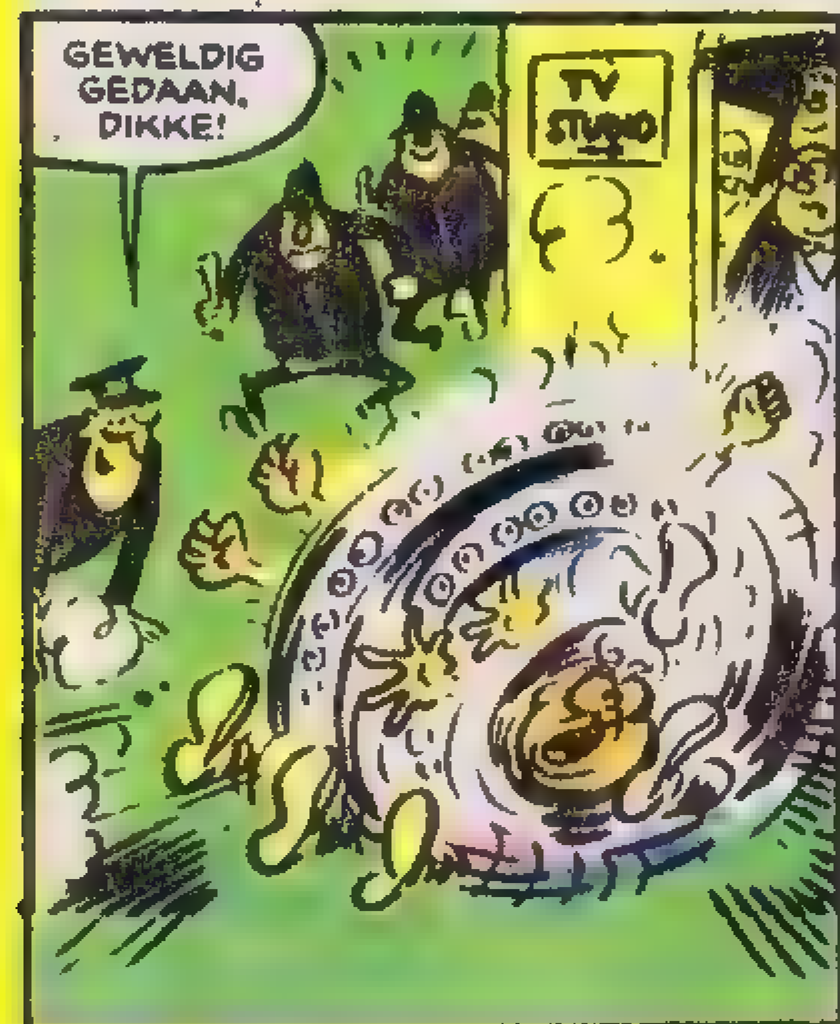

WAT GEBEURT DAAR BENEDEN!
LAAT IK MAKEN DAT IK WEGKOM!

IK ZAL ME MAAR GOED VERSTOPPEN VOOR MENEER KWEL!

DIT IS EEN GOED PLAATSJE!

DE JONGENS HEBBEN HET GEWELDIG GEVONDEN!
IK IETS MINDER!
HET IS DE AUTO VAN DE COMMISSARIS!
POL 1

DE POLITIEAUTO RACET NAAR DE VOLGENDE PLAATS

BILLIE ROLT ACHTERIN HEEN EN WEER...
HELP AAAU!

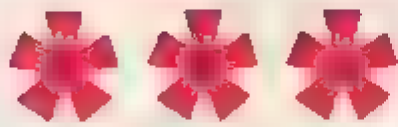
EINDELIJK IS DE RIT AFGELOPEN...
TV STUDIO
POL 1

MAAR...
GRIJP HEM, JONGENS!
IK HOUD NIET VAN DE WET!

NU MOET IK ONTSNAPPEN...

WOEPS
BOING
FLOP!

GEWELDIG GEDAAN, DIKKE!
TV STUDIO

IK WEET NIET HOE IK JE MOET BEDANKEN!
POLITIE
TV

BILLIE IS EEN HELD!
ZIT JE LEKKER, JONGEN? HIER IS DE REST VAN DE CAKE! JE HEBT EEN WEEK VAKANTIE!
HIER IS WAT LEKKERS, BILLIE!

Amber verkeert









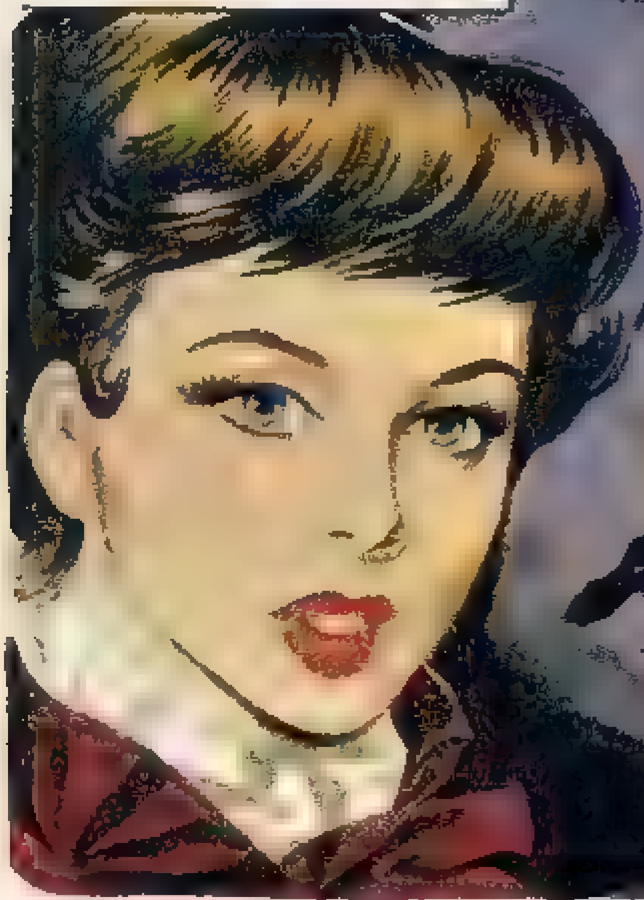






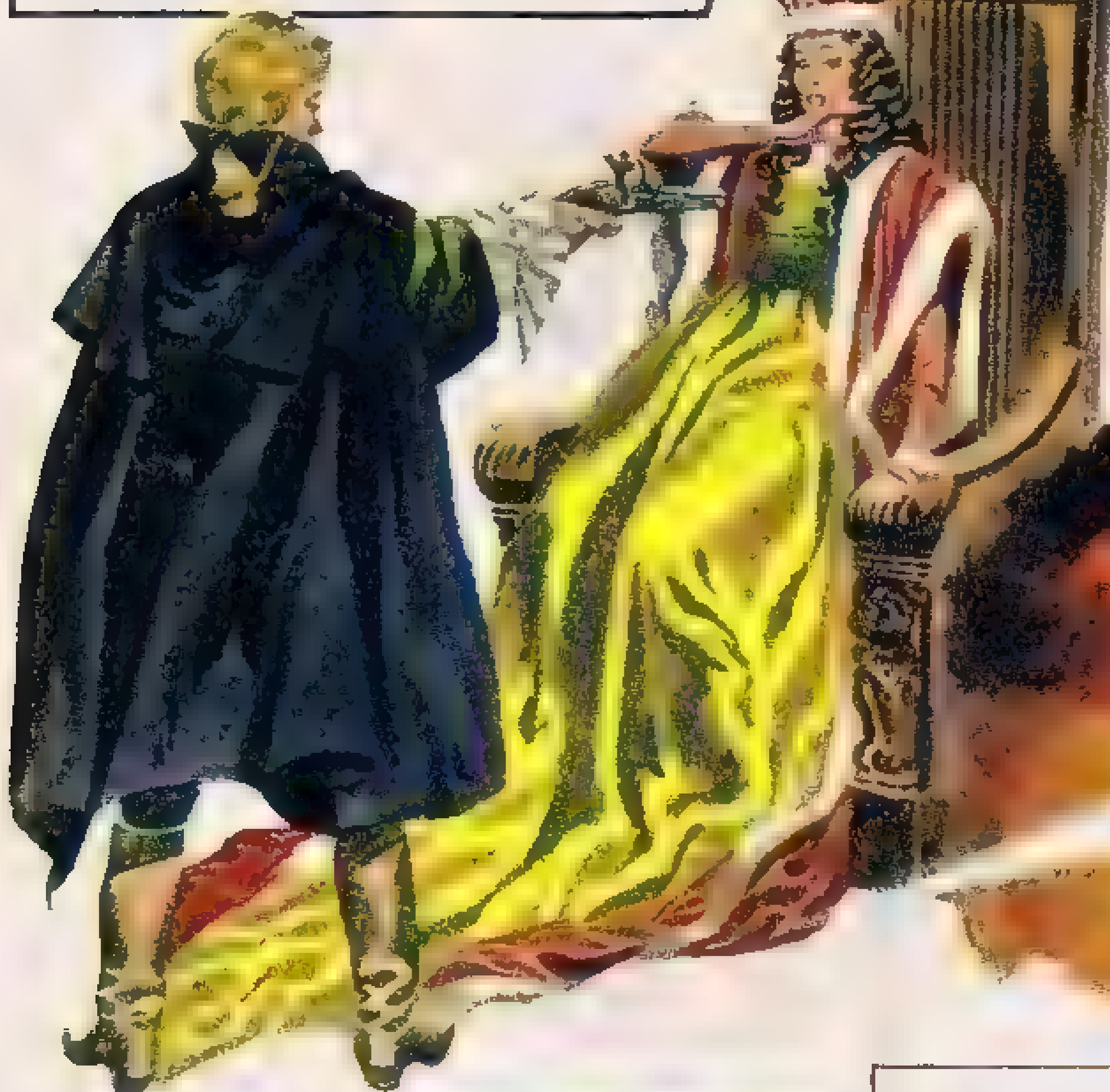


in moeilijkheden

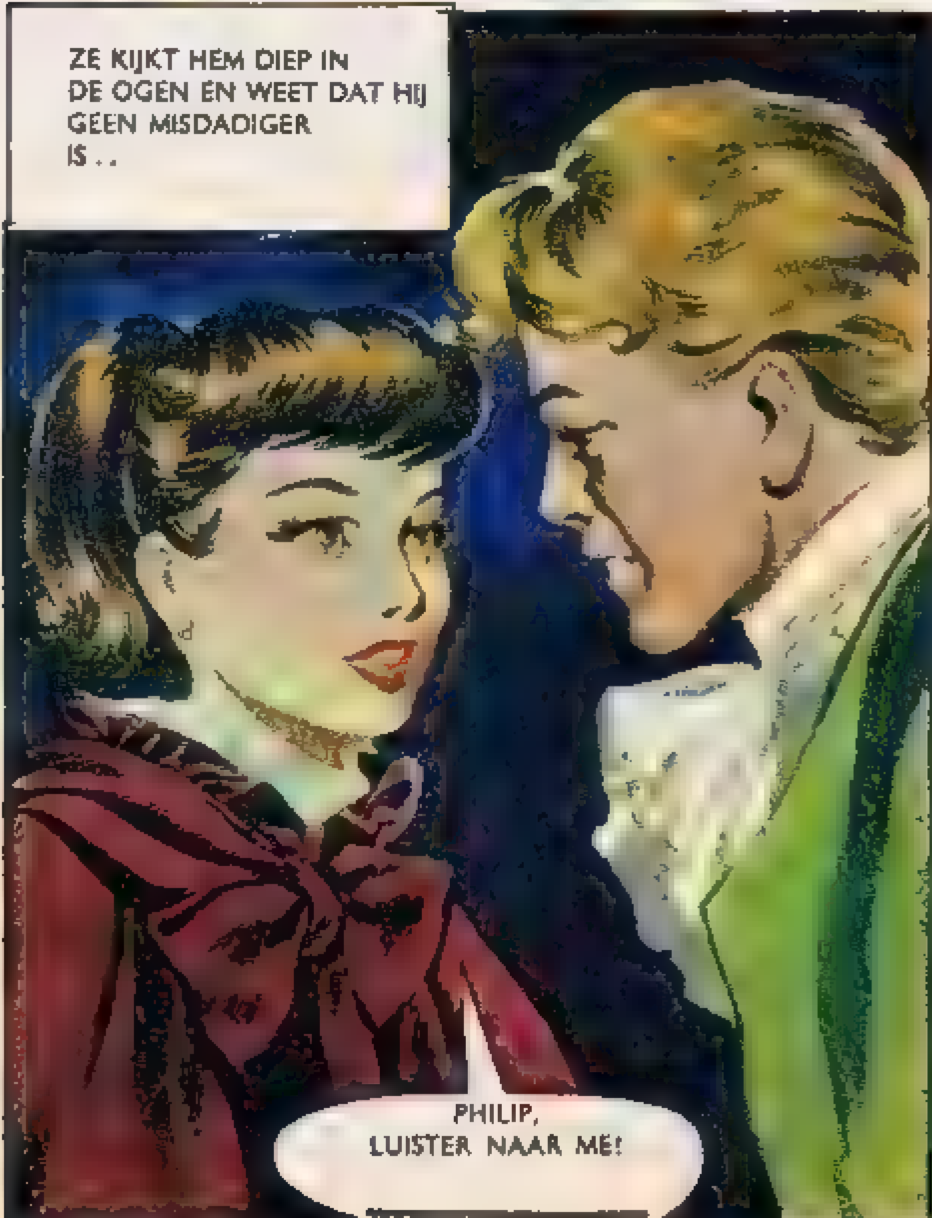














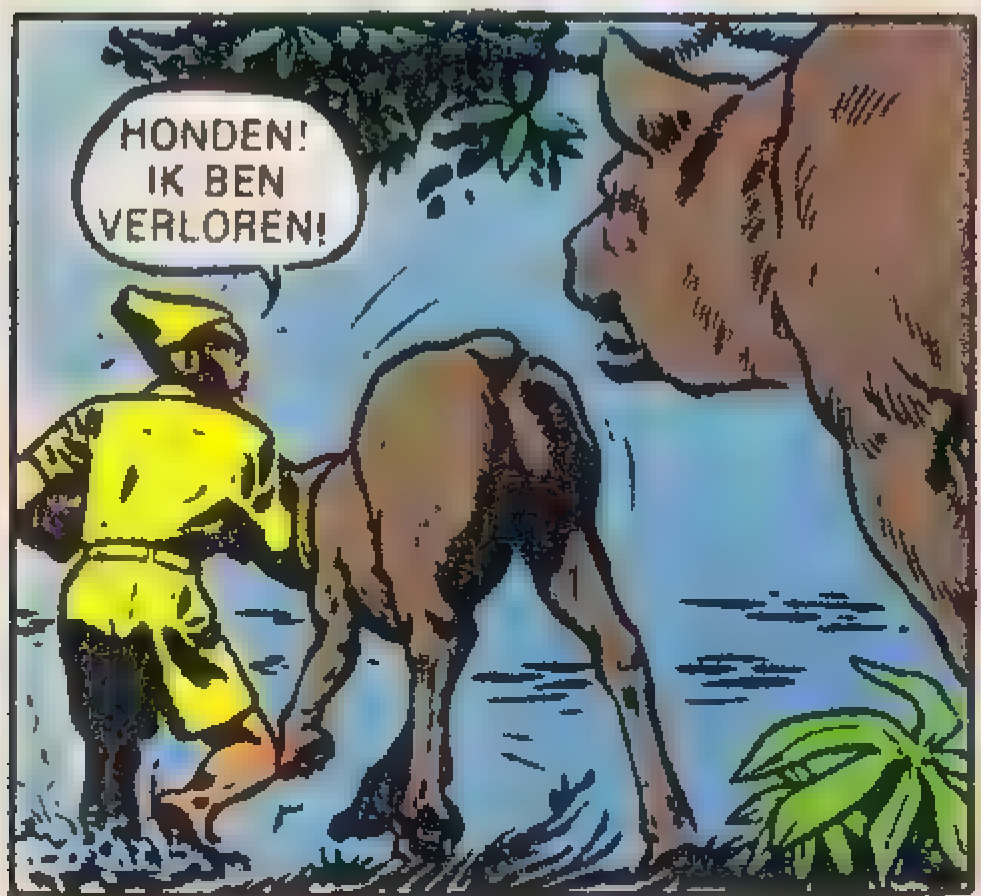


TIGER-JOE en

N'Mango heeft vreemde dingen gehoord en gezien op het eiland. Hij gaat ervandoor, maar wordt achtervolgd door de luipaardmannen



















de luipaardmannen



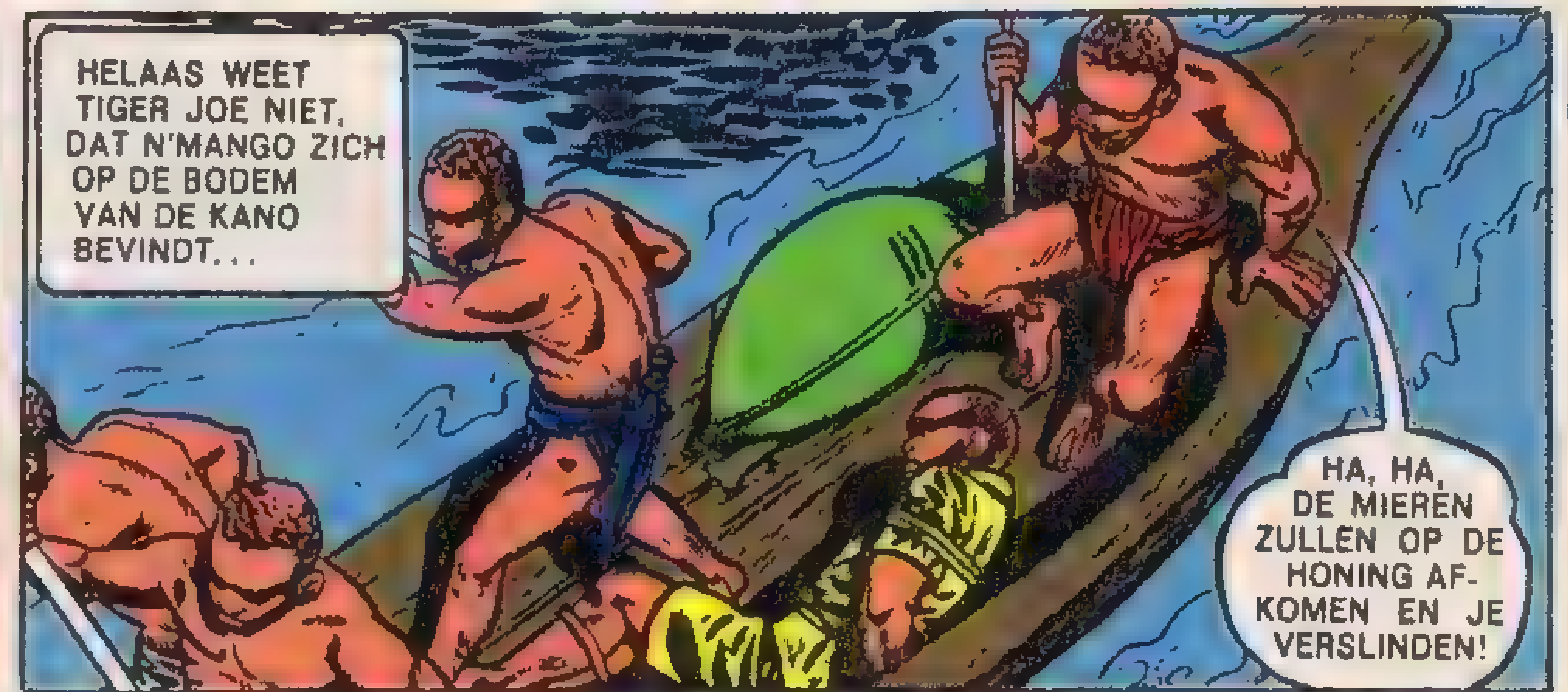


















Twee Britse jongens, Bryn en Eddi, bevinden zich als slaven aan boord van een Romeins schip, dat onderweg is naar Rome. Tijdens de reis wordt een aanval van piraten afgeslagen en omdat de jongens zich moedig geweerd hebben in de strijd, krijgen ze van kapitein Frontus de toezegging dat ze bij aankomst in Rome hun vrijheid zullen herkrijgen. In een haven op het eiland Sardinië wordt de kapitein overvallen en hij sterft aan zijn verwondingen. Bryn en Eddi worden bij aankomst in Rome naar de slavenmarkt gebracht.

8

ONDER DE ADELAAR



DOOR H.R. POTTER

DE AVONTUREN VAN TWEE BRITSE JONGENS IN DE ROMEINSE TIJD

Tot verwondering van de omstanders trok de veilingmeester zich niets aan van de gegadigden die hem om het hardst hun bod toeschreeuwden. In plaats daarvan begon hij voor de zoveelste maal de verdiensten van de Britse slaven uitvoerig op te sommen.

Even later zag hij dat de draagstoel werd opgeheven. Zachtjes heen en weer wiegend boven de hoofden van de marktbezoekers kwam het baldakijn steeds dichterbij. Tenslotte werd de draagstoel vlak voor de verhoging waarop hij had plaatsgenomen, tot stilstand gebracht.

Verscheidene aspirant-kopers begonnen ondertussen ongeduldig te worden. „Waar wachten we op?" vroeg degene die bijzondere belangstelling voor Bryn had getoond. „Dacht je dat ik vandaag niks anders te doen had dan hier een beetje rond te hangen?" Opnieuw deed hij een bod op de jongen, ditmaal op zeer besliste toon. Naast hem stond een oude Griek, die hem onmiddellijk overtroefde. Dit leidde opnieuw tot een hoger bod, enzovoorts, zodat de prijs die voor de jongen werd geboden, als een pijl uit een boog omhoog schoot.

Omgeven door slaven en huispersoneel stond de draagstoel op een open plek, die door iedereen eerbiedig in acht werd genomen. Opeens werden de gordijnen opzijgeschoven. Op zijn gemak in de kussens liggend sloeg een oude man met spierwit haar geamuseerd de bieders gade. Sommige van de omstanders kwamen schoorvoetend een stap dichterbij om een glimp op te vangen van de patriciër, ofschoon ze het doorgroefde, bronzen gezicht met de hoge Romeinse neus heel goed kenden. De meesten van hen woonden namelijk in huizen die toebehoorden aan de welvarende draagstoelpassagier, Decimus Sempronius Maximus, vriend en vertrouweling van de keizer.

Op een gegeven ogenblik moest de Griek het afleggen tegen zijn concurrent, het dikke mannetje, dat ondertussen door een van de omstanders was herkend als de eigenaar van een marmergroeve. Het zag er dus naar uit dat Bryn een marmerhandelaar als nieuwe meester zou krijgen, maar juist voordat de koop zou worden gesloten, gaf de oude man in de draagstoel een van zijn bedienden een teken, waarna deze prompt een hoger bod deed. Verrast keerde de marmerkoopman zich om. Toen hij zag wie het tegen hem had opgenomen, gaf hij zich meteen gewonnen en zo werd Bryn verkocht aan de patriciër.

„Breng de jonge barbaar naar mijn huis," zei de patriciër tegen zijn secretaris, die naast de draagstoel liep. „Ik ben van plan om hem aan mijn kleinzoon Gajus ten geschenke te geven. Die gaat binnenkort de school verlaten om dienst te nemen bij onze legioenen. Ik heb het zo geregeld, dat hij zich zo spoedig mogelijk bij zijn oom kan voegen, die tot het twintigste legioen behoort. Je weet toch dat het twintigste gelegerd is in Brittannië? Welnu, het lijkt me een goed ding voor Gajus om de beschikking te hebben over een Britse bediende. Die kan hem dan het nodige leren over de gewoonten van de barbaren en hem iets van hun taal bijbrengen. Tegen de tijd dat hij in werkelijke dienst moet, zal hij dan aardig op de hoogte zijn met het doen en laten van de mensen waarmee hij daarginds te maken krijgt."

Op het marktterrein hield de veilingmeester Eddi intussen zo lang mogelijk opgesloten, in de hoop dat er alsnog kopers zouden komen opdagen die niet op de hoogte waren van het tafereel dat zich eerder had afgespeeld.

Zijn hoop was echter vergeefs. Het nieuws had zich als een lopend vuurtje verspreid en ofschoon de omstanders de stevig gebouwde jongeman met zijn vlasblonde kuif gadesloegen met kennelijke belangstelling, scheen niemand hem te willen kopen. Nadat de veilingmeester tenslotte al zijn mooie praatjes had gespuid, deed een sjofele man een belachelijk laag bod. De veilingmeester spande alle krachten in om de prijs verhoogd te krijgen, maar de gegadigde bleef bij zijn bod. Tenslotte ging de veilingmeester ermee akkoord.

Eddi stapte van de verhoging af en keek zijn meester aan. Hij was in het minst niet onder de indruk van uiterlijk en gestalte van de haveloze figuur en kwam tot de conclusie dat hij het met deze sjacheraar niet al te moeilijk zou krijgen. De jongen had echter nog niet genoeg ervaring om de man zijn gemene karakter van het gezicht te lezen.

HOOFDSTUK 4

Bryn maakt kennis met zijn meester

Felix, de portier, geeuwde luidruchtig. Hij trok zijn mantel om zijn smalle schouders en stapte de hof in. Hij was de oudste slaaf in de huishouding van Decimus Sempronius en

Het zag ernaar uit dat Bryn een marmerhandelaar als nieuwe meester zou krijgen.

CHARLES BURKI -65-



. . . een slapende Bryn, die zich in zijn volle lengte op het stro had uitgestrekt.

had het grootste deel van zijn leven in dienst van deze gezeten burger doorgebracht. Daardoor had hij zekere voorrechten gekregen.

Hoewel hij was belast met het ontvangen van bezoekers, had hij na verloop van tijd ook de taak gekregen de overige slaven bij het aanbreken van de dag te wekken.

Het warme seizoen was aangebroken maar het was voor zonsopkomst nog onbehaaglijk kil. De oude slaaf mompelde wat voor zich heen toen hij de koude van de nachtvorst door de dunne zolen van zijn sandalen voelde heendringen.

In een hoek van de hof stond Clodia, de keukenmeid, al op hem te wachten. Ze droeg een dikke takkenbos onder haar arm, klaar om de vuren aan te steken. Zonder de groet van het meisje te beantwoorden schraapte hij zijn keel en spuwde op de grond, terwijl hij de zware grendel van de poort terugschoof. Daarna liep hij langzaam het pad af dat tussen de slaapplaatsen van de slaven door leidde. Onderwijl gaf hij met zijn staf op elke deur die hij voorbijkwam, een harde slag.

„Opstaan, luiaards!" riep hij. „Vooruit, kom eens te voorschijn. De zon is al op. Dachten jullie dat je nog langer kon blijven liggen?"

Het was elke dag hetzelfde liedje, het hele jaar door, en ook het antwoord was steeds hetzelfde: gebrom, gegeeuw en het gestommel van mensen die zich uitrekten en moeizaam uit hun bedden klauterden.

Op een afgezonderd plekje tussen de groentetuinen en de kippenrennen stond een bruingeteerde houten hut, die bestemd was voor het huisvesten van zieke slaven. Het schuurtje had een hele tijd leeggestaan, maar nu was de grendel voor de deur geschoven ten teken dat het weer bewoond was.

„Er is iemand binnen," zei Clodia, „maar ik heb niets gehoord over ziekte."

„Hij is ook niet ziek," antwoordde Felix knorrig. „Hij is pas aangekomen, weet je? Gajus krijgt hem cadeau op zijn verjaardag. De meester heeft bevolen dat hij geen omgang met jullie mag hebben. Hij wil voorkomen dat de knaap onder jullie slechte invloed komt. Daarom moet ik op hem passen tot de dag van het feest."

Clodia wierp een minachtende blik in de richting van de hut. „Wat een hoop kouwe drukte," zei ze, terwijl ze haar schouders ophaalde. „En wat mag dat dan wel voor een fijne meneer zijn? Een prins soms?"

„Het is een barbaar uit Brittannië. De meester is van plan hem zo lang mogelijk in zijn gewone doen te laten, zodat Gajus gelegenheid heeft zijn gedrag te bestuderen. De jonge meester mag geen kans ongebruikt laten om zich op de hoogte te stellen van de ge-

woonten der Britten. Als hij onder zeil gaat om zich bij onze legioenen daarginds te voegen, moet hij goed beslagen ten ijs komen."

Hij schoof de grendel langzaam terug en opende de deur. Het grauwe morgenlicht viel spaarzaam de hut binnen en bescheen een slapende Bryn, die zich in zijn volle lengte op het stro had uitgestrekt. De jongen was zo vermoeid van de inspanningen van de laatste dagen, dat hij niet eens wakker werd. Een ogenblik stonden de oude man en het meisje zwijgend op hem neer te kijken. Daarna sloot Felix de deur en begaf zich op weg naar de vertrekken van zijn meester om deze rapport uit te brengen over het verloop van zijn eerste ronde.

„Is alles in orde?" vroeg Sempronius.

„Jawel, meester," luidde het antwoord.

„Hoe gaat het met de nieuwe slaaf? Wat denk je, zou hij gehoorzamen zonder dat de zweep eraan te pas behoeft te komen?"

„Dat kan ik u nog niet zeggen, meester. Hij lag nog te slapen toen ik de hut controleerde."

„Houd hem in ieder geval goed in het oog. Maar onthoud wat ik je gezegd heb: je hebt hem niets te leren. Daar zal Gajus zelf wel voor zorgen. Begrepen?"

„Jawel, meester."

„En zorg vooral dat hij niet met de anderen in aanraking komt. Gajus moet precies weten hoe een echte barbaar er uit ziet. Aan een door vreemde invloeden veranderde, werkschuwe vleier heeft hij niets. Hoe heet die knaap?"

De slaaf perste zijn lippen op elkaar om de uitheemse naam zo duidelijk mogelijk uit te spreken. „Br'yn, meester."

Sempronius vertrok zijn gezicht tot een verachtelijke grijns. „Bij alle goden, wat een naam! Hoe halen die barbaren het in hun hoofd om zulke verschrikkelijke klanken te gebruiken? Soms zou je werkelijk geloven, dat de schurken het met opzet doen om ons onze tongen in de knoop te laten slaan. Hebben we hem ook onder die afschuwelijke naam in onze boeken ingeschreven?"

Felix schudde zijn hoofd. „Neen, meester, hij is nog niet ingeschreven."

„Des te beter. Mijn secretaris zal de zaak vandaag voor elkaar brengen. Van dit ogenblik af heet de nieuweling Berinus. Prent dat goed in je hoofd. Neem hem onder je hoede, zodat je hem een beetje wegwijs kunt maken in zijn omgeving. Maar denk eraan: geen zweep."

De slaaf bleef enkele ogenblikken zwijgend naar het vloerkleed staren. Daarna hief hij zijn hoofd op en vroeg: „Is het mij toegestaan openhartig tot mijn meester te spreken?"

„Ja, wat is er?"

„Ik vraag mij in alle nederigheid af, meester, of u niet een beetje te veel van Gajus verwacht. Hij is nog maar een jongen. Menig volwassene zou zijn handen vol hebben aan het opleiden van een slaaf die nog niets gewend is."

„Gajus moet zo vroeg mogelijk leren hoe hij met zijn mensen moet omspringen. Het heeft geen enkele zin om hem dat werk door ervaren slaven uit handen te laten nemen. Hij moet de moeilijkheden van het leven van het begin af te boven zien te komen. Dat is de enige waarborg dat hij mijn naam niet te schande zal maken als hij de gelederen van onze legioenen gaat versterken. Hij stamt uit een geslacht van soldaten. En zelf zal hij ook een goed soldaat zijn."

„Zijn vader was toch geen soldaat, meester," merkte Felix schuchter op. „Die was toch ambtenaar."

„De man van mijn dochter," zei Sempronius met grote nadruk, „was een grote dwaas en een opgeblazen windbuil, wat op hetzelfde neerkomt. Hoe zou hij er anders toe zijn gekomen om tijdens de Grote Brand zo te handelen als hij heeft gedaan? Zijn belangrijkste taak was om zijn vrouw in veiligheid te brengen. Maar neen! Hij moest zijn vlucht zo nodig onderbreken om handenwringend voor zijn in lichterlaaie staand pakhuis te blijven heen en weer lopen, net zolang totdat mijn arme kleine Placida door het vallend gesteente werd getroffen." Sempronius zweeg en herhaalde tenslotte op zachte toon: „Mijn arme kleine Placida."

Weer viel er een stilte in het vertrek, die de slaaf niet durfde te verbreken. Zijn meester staarde somber voor zich uit. Even later kwam zijn secretaris binnen om hem aan te kondigen dat er bezoek werd verwacht.

Terwijl Felix boog om zich terug te trekken, drukte zijn meester hem nogmaals op het hart wat hij van hem verwachtte. „Vergeet niet wat ik je gezegd heb. In geen geval de zweep erover!"

In de gang aangekomen krabde de oude slaaf zich nadenkend op het hoofd.

„Wel, wel," mompelde hij. „Geen zweep. Je moet je in deze tijd ook nergens meer over verwonderen. Hij verwacht dus van mij dat ik die jonge barbaar wegwijs maak zonder hem aan een neusring met mij mee te voeren? Wel, wel. Hoe eerder die feestelijke verjaardag aanbreekt, des te liever zal het mij zijn."

Het duurde echter niet lang of Felix kwam tot andere gedachten. Hij merkte al spoedig dat Bryn een kalme evenwichtige jongen was, die hem gedienstig op de voet volgde en die zijn mond niet opendeed zolang er niet tegen hem werd gesproken. Zijn gebrekkige kennis van het Latijn en zijn vreemde accent gaven Felix een gevoel van meerderwaardigheid en naarmate zijn verdenking verdween, ging hij vertrouwelijker met de knaap om. Binnen enkele dagen kende Bryn elke gang en ieder vertrek in het ruime huis en voelde hij zich even goed op zijn gemak in de grote hal als in de keukens en de slavenkwartieren. Maar dit betekende allerminst dat hij er met plezier vertoefde. Integendeel, hij haatte elk stuk marmer en elke balk in de rijke patriciërswoning. Maar hij was wel zo verstandig om zijn gevoelens niet te laten blijken. Hij had de raad die Eddi hem in het fort in zijn geboortestreek had gegeven, goed in zijn oren geknoopt. Het verwonderde hem alleen dat Eddi deze raad zelf zo volledig had vergeten toen ze samen op het marktplein te koop hadden gestaan. Bryn was ervan overtuigd dat hij alleen door middel van gehoorzaamheid en onderdanigheid het vertrouwen van de Romeinen kon winnen. Was hij hierin eenmaal geslaagd, dan zou hem misschien worden toegestaan om de stad in te gaan, net als met sommige andere slaven wel gebeurde. En als het zover was, zou hij net zo lang zoeken totdat hij Eddi had gevonden. Hij miste zijn vriend heel erg en er ging geen uur voorbij zonder dat hij zich afvroeg hoe Eddi het maakte. Soms, als hij bedacht hoe groot en onbekend de stad voor hem was, bekroop hem de vrees dat hij zijn vriend nooit meer zou terugzien. Er was maar één ding dat hem troost bood in zijn eenzaamheid. Eddi wist waar hij was, want hij was er getuige van geweest dat Bryn was verkocht aan de patriciër Sempronius Maximus. Het kon hem niet moeilijk vallen de woning van zo'n vooraanstaand ingezetene te vinden. Hij twijfelde er geen moment aan dat Eddi, zodra hij de kans kreeg om op eigen gelegenheid rond te gaan zwerven, hem zou trachten op te sporen. En hij vertrouwde er vast op dat zijn vriend wel een middeltje zou weten te bedenken om met hem in contact te komen.

Bryn kwam weldra tot de ontdekking dat hem iedere mogelijkheid was ontnomen om met de overige slaven om te gaan. Op zekere dag, toen Felix in een niet al te slecht humeur was, informeerde hij naar de reden van deze maatregel. De oude slaaf vertelde hem welke opdracht hij van zijn meester had gekregen en van dat ogenblik af begon Bryn zich af te vragen wat voor een soort jongeman die Gajus eigenlijk wel zou zijn. Zijn pogingen om Felix hierover uit te horen liepen echter op niets uit. De oude man weigerde halsstarrig hem over de familieverhoudingen in te lichten. Alles wat hij te weten kwam, was dat Gajus zijn schoolvakantie doorbracht op een van de boerderijen die tot de bezittingen van Sempronius behoorden, en dat hij tijdig in Rome terug zou zijn om zijn verjaardag thuis te vieren.

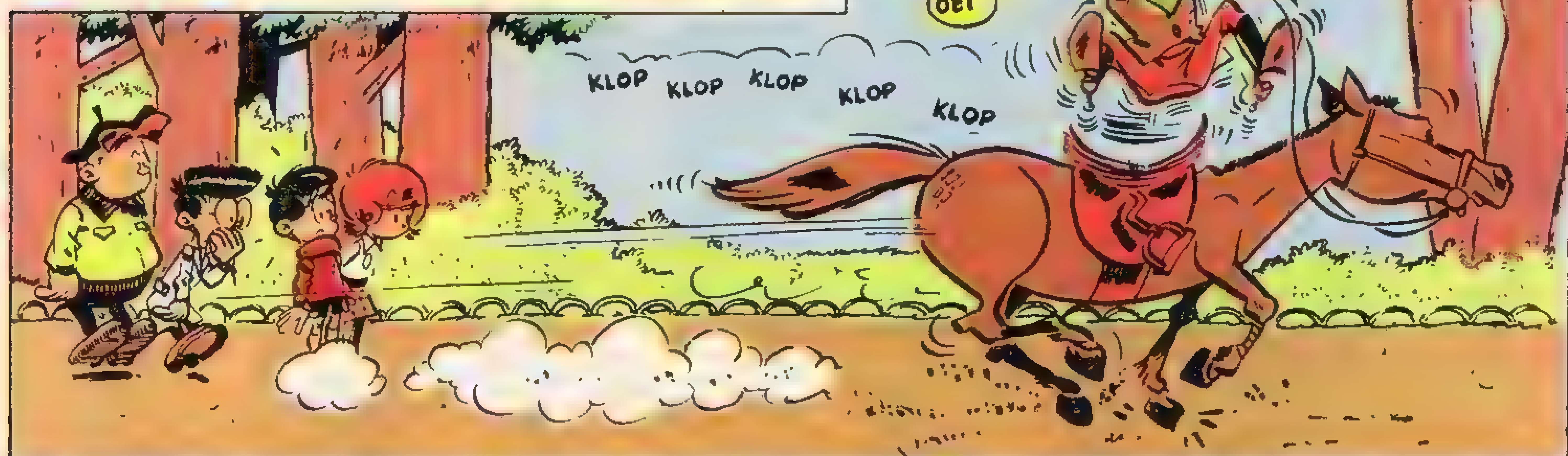
Op de morgen van de heuglijke dag bracht Felix een nieuwe tuniek en pas gesneden sandalen voor Bryn mee. Toen de jongen deze had aangetrokken leidde de oude slaaf hem de voorhof binnen. Deze bestond uit een prachtig onderhouden siertuin, die omgeven was door marmeren zuilen en die via een breed terras toegang verschafte tot de eetkamer. In deze voorhof, peristilium genaamd, moesten de beide slaven wachten totdat de familie haar ontbijt had genuttigd. Er ging bijna een uur voorbij voordat een van de huisbedienden op het terras verscheen en hun een teken gaf om binnen te komen.

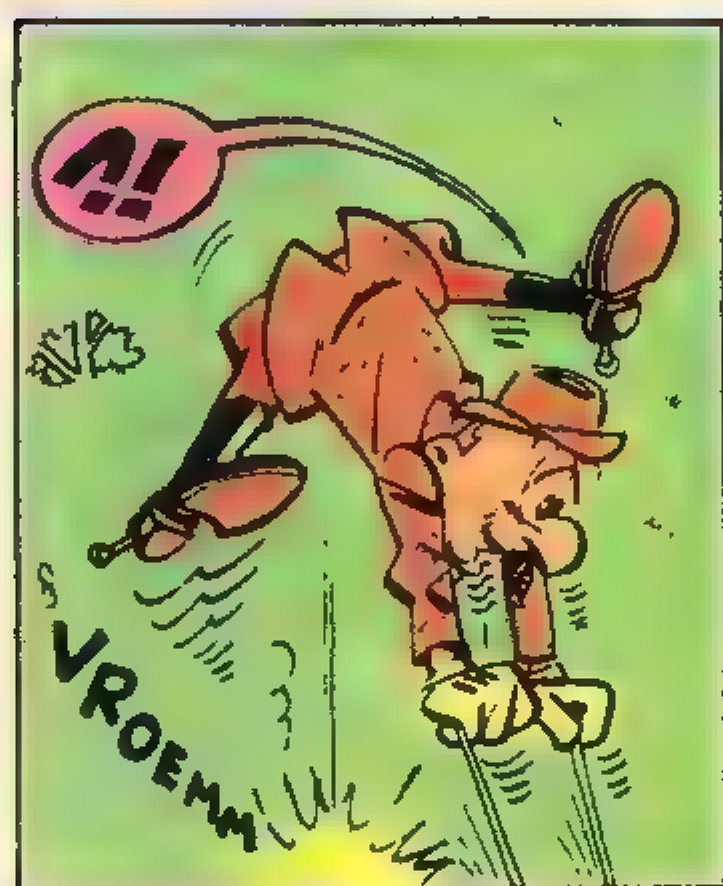
Wordt vervolgd

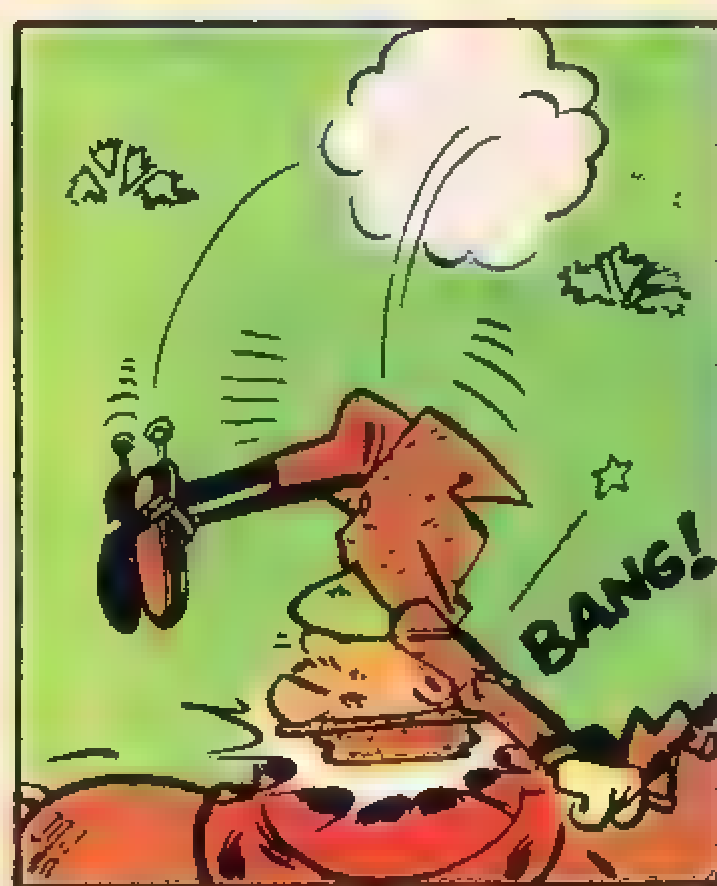
De club van vijf

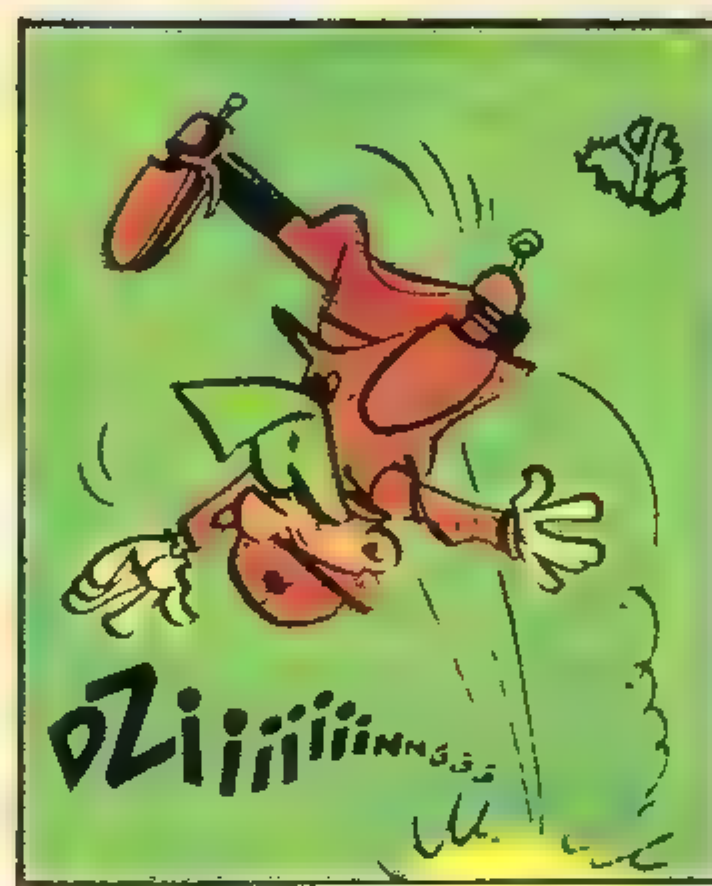


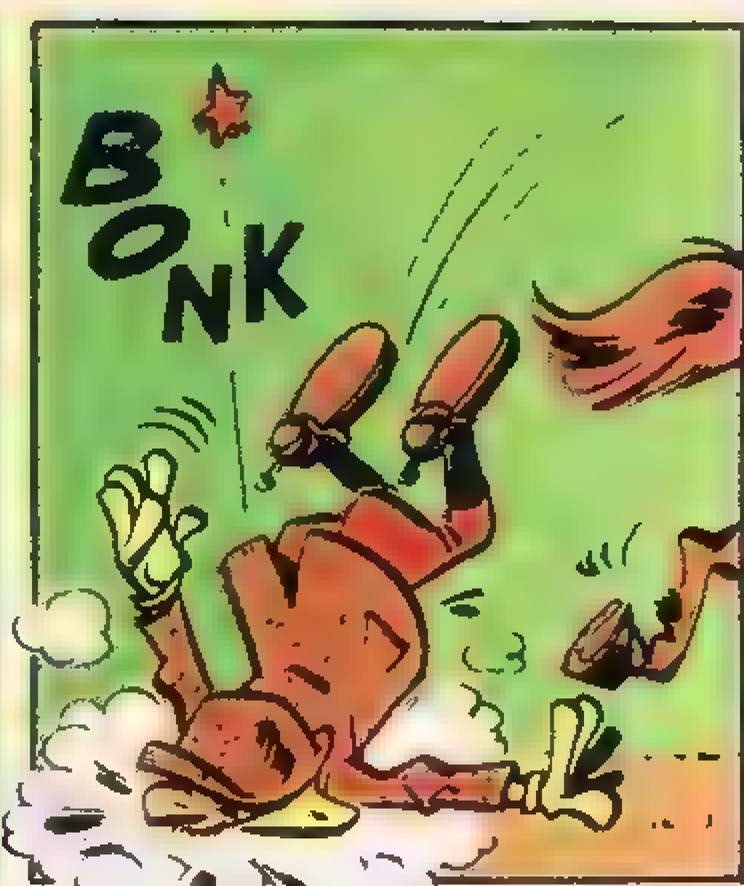




















Rik, die de opdracht heeft een verbetering aan te brengen aan een bestaand voertuig, meent de oplossing te hebben gevonden...

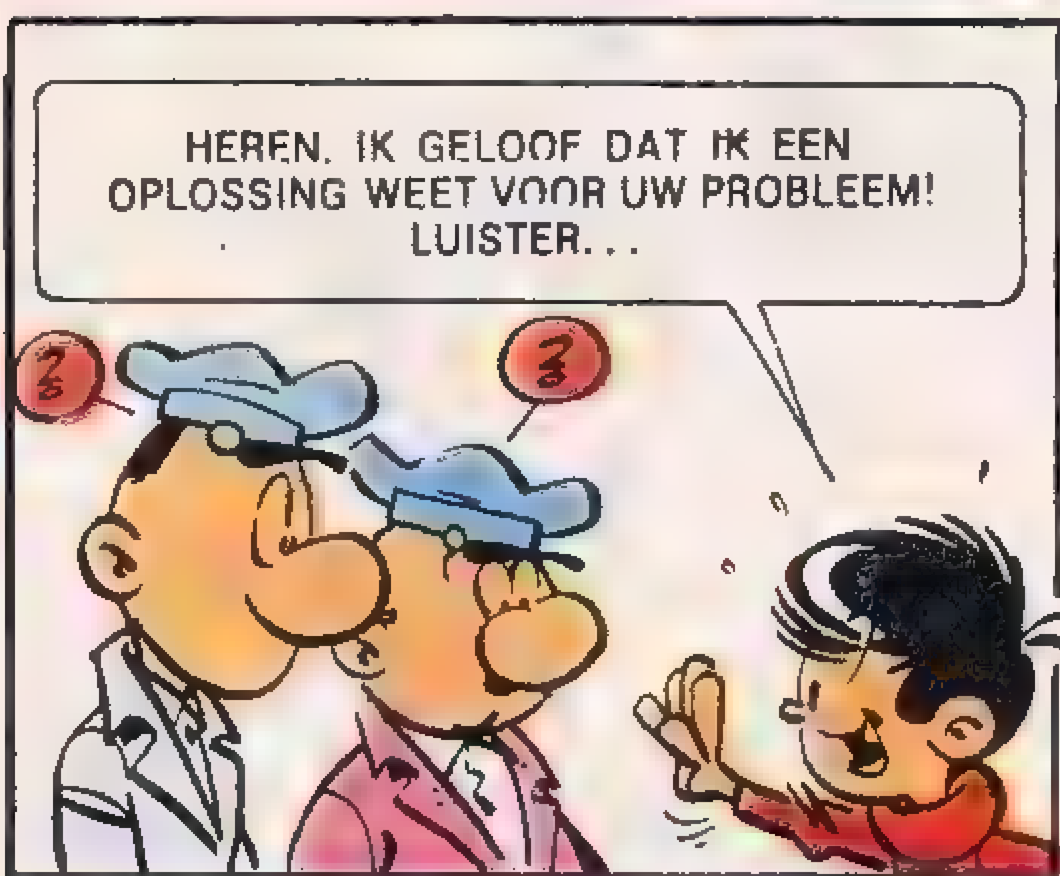






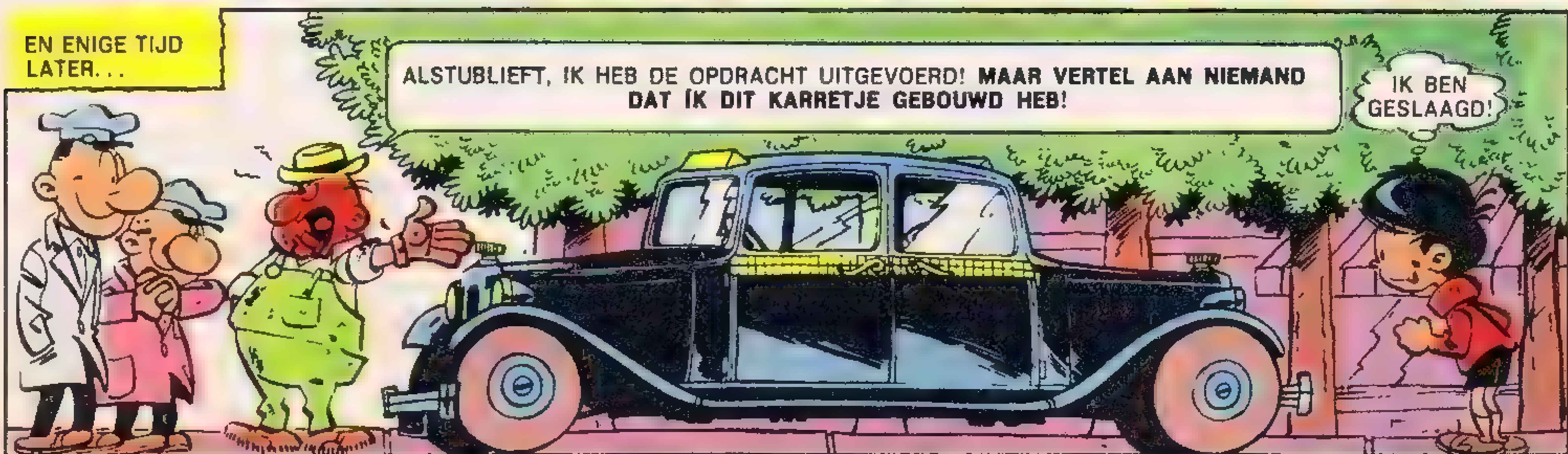












VAN HEINDE EN VERRE

Als we aan een herder denken, zien we in gedachten een man achter een troep schapen aan wandelen. De heer John Woollacott uit Brendon in het Engelse graafschap Devon is echter van deze gewoonte afgestapt. Sinds kort hoedt hij zijn schapen te paard. Op die manier heeft hij een beter overzicht over de kudde en bovendien raakt hij minder gauw vermoeid. Op de foto zie je hem met een paar lammetjes en met zijn trouwe hond Duke. Het paard heet Captain.





Het apparaat op deze foto is een twee meter hoge „antwoordmachine", die is opgesteld op het Londense Waterloo-station, en officieel Directomat heet. De Directomat geeft op kaartjes gedrukte antwoorden op ongeveer honderdtwintig vragen, die treinreizigers hem kunnen stellen door de knoppen van het toetsenbord te bedienen. De machine heeft zeven seconden nodig om het juiste antwoord te formuleren. De ambtenaren van het drukke Londense station hopen dat de reizigers veel van deze Directomat gebruik zullen maken, zodat de personeelsleden van het inlichtingenbureau het iets minder druk zullen krijgen. Op onze foto zie je zestien jaar oude Christine Andrews uit Vauxhall vlak na de ingebruikname als eerste reiziger de Directomat gebruiken.

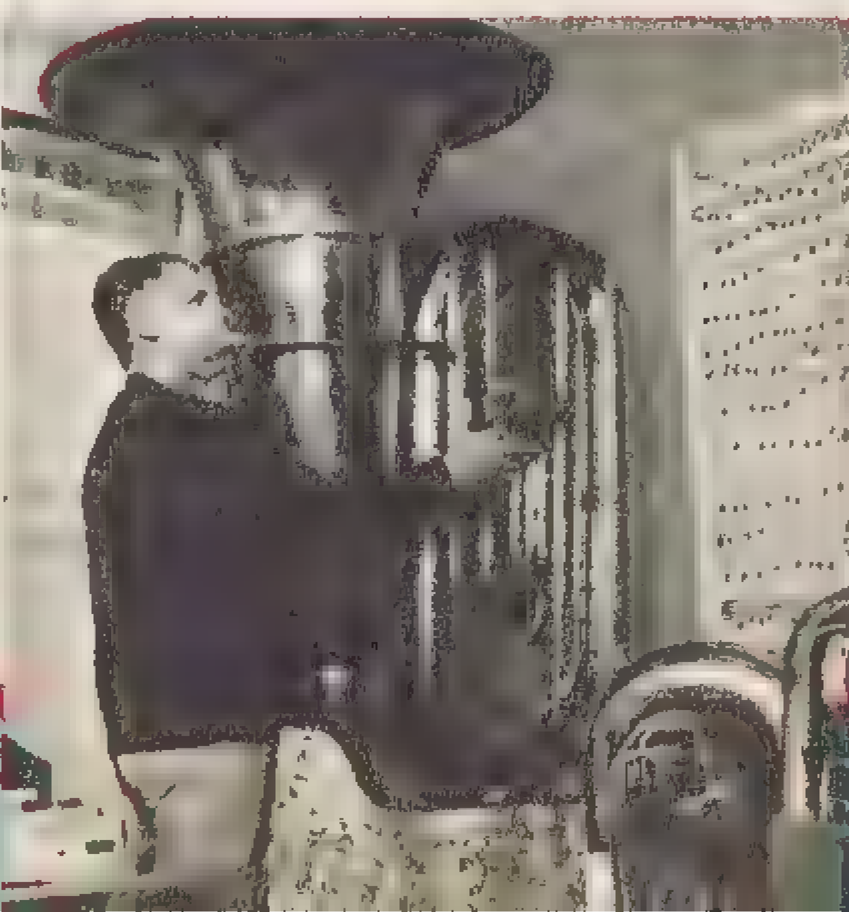
WALLY DE ZEEHOND

Peter Elliot is achttien jaar en sinds een jaar oppasser in de dierentuin van Londen. Sinds enige tijd heeft Peter vriendschap gesloten met Wally, een van de zeehonden die de dierentuin rijk is. Zodra Peter bij het verblijf van de zeehonden verschijnt, duikt Wally uit het water op, snoept lekkere hapjes van Peters lippen en geeft hem een „hand". Dit is des te opmerkelijker, omdat zeehonden over het algemeen niet veel van mensen moeten hebben. Rond hun verblijf staan dan ook verscheidene waarschuwingsborden voor de bezoekers. Onze foto's bewijzen dat Wally en Peter zeer goeie maatjes zijn.

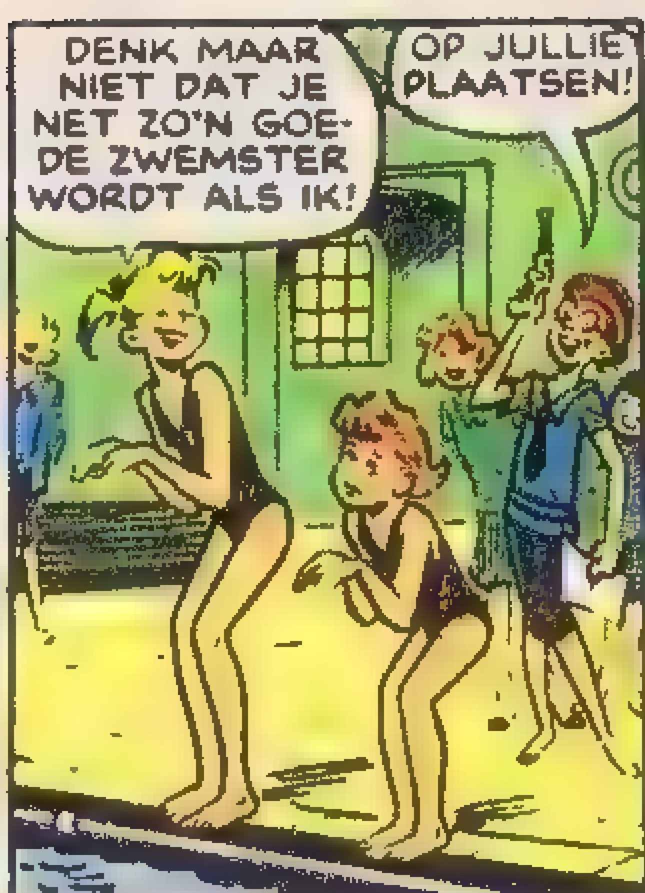




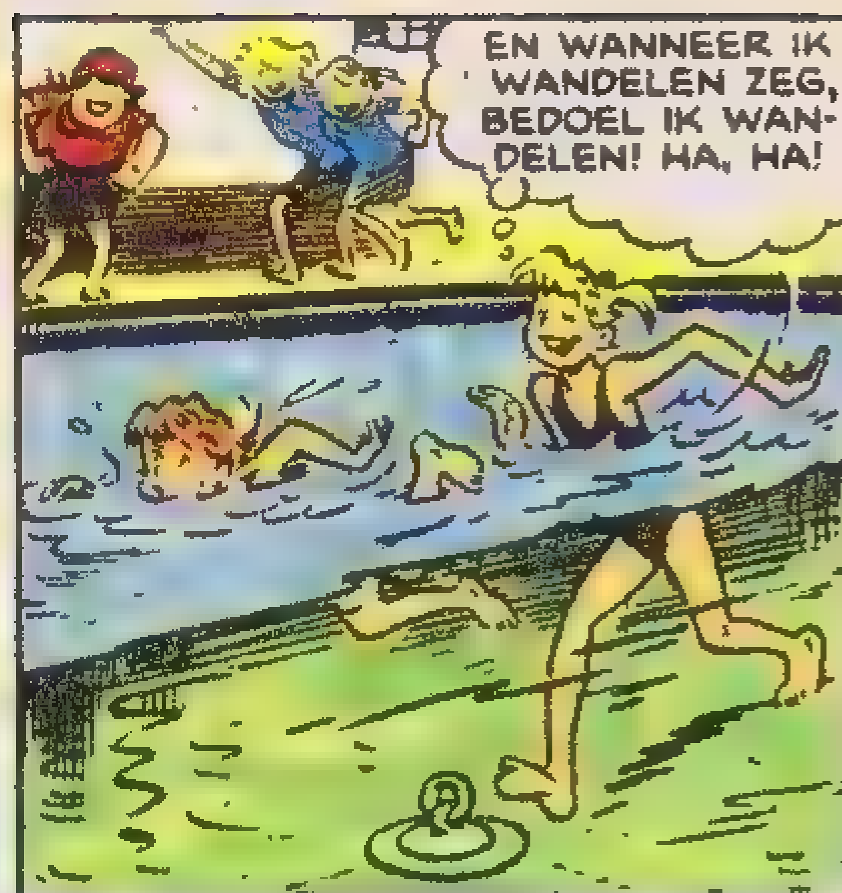
Dit is de Engelsman Ron Snyder. Hij is musicus en lid van het Dankworth-orkest. Het instrument waarop hij hier blaast is een tuba, en niet zo maar een gewone, maar waarschijnlijk de grootste tuba ter wereld. Het reusachtige instrument is gemaakt in het begin van deze eeuw en was eens eigendom van de Amerikaanse marsenkoning Philip Sousa. De tuba is ongeveer twee meter hoog en weegt rond de tweehonderd pond. Vandaar dat de tuba tijdens het blazen op een speciaal onderstel rust. Op de foto zien we meneer Snyder in zijn huis in Londen bezig met oefenen. Hoe de buren erover denken is ons niet bekend!

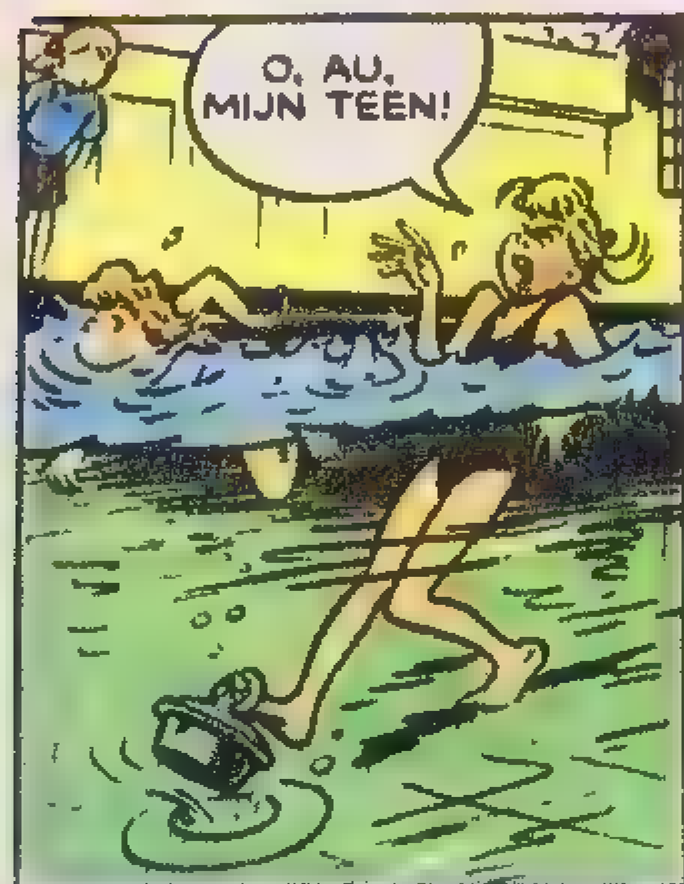


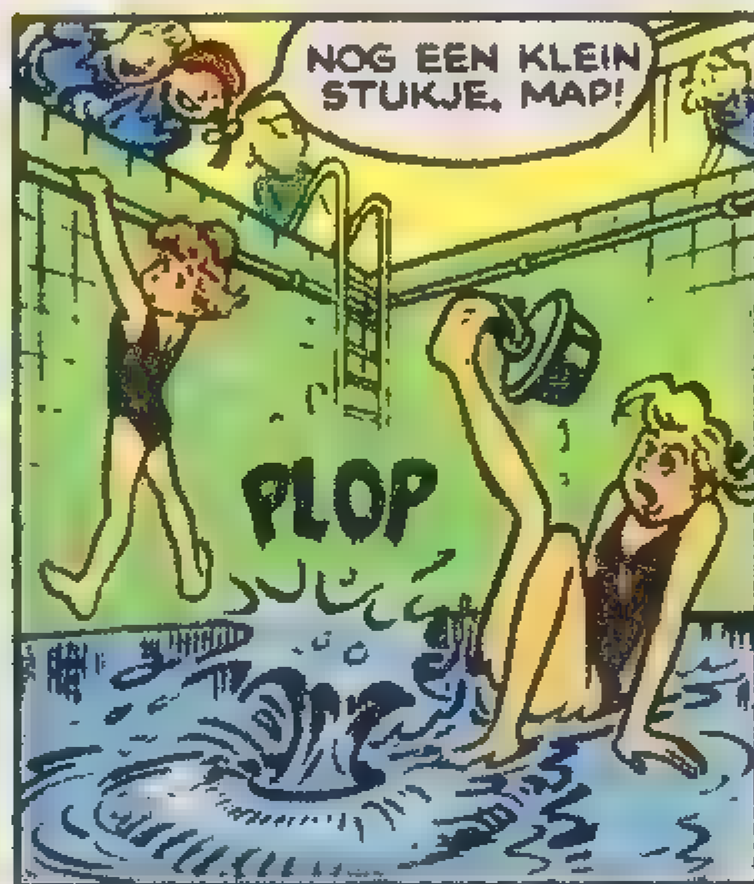


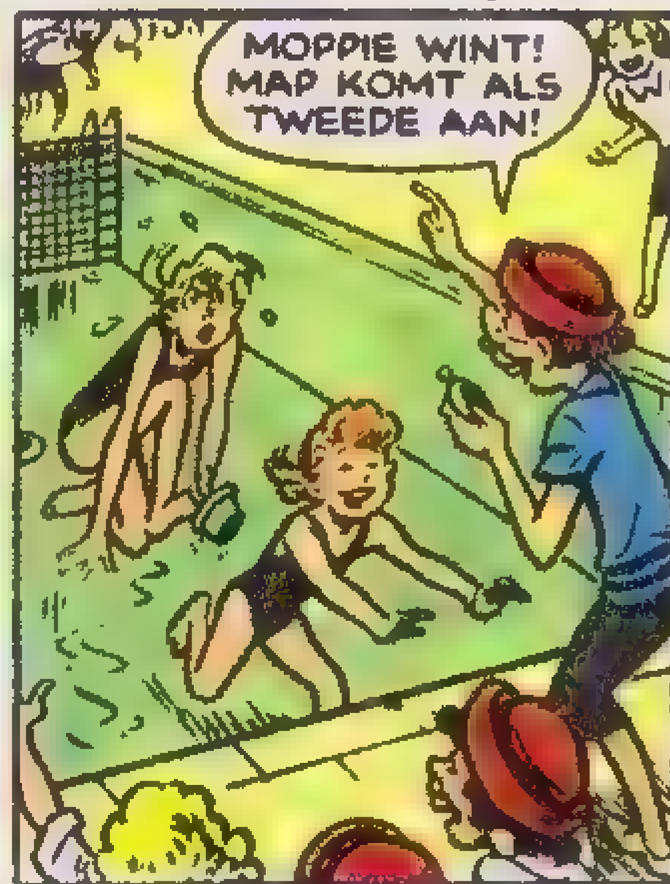










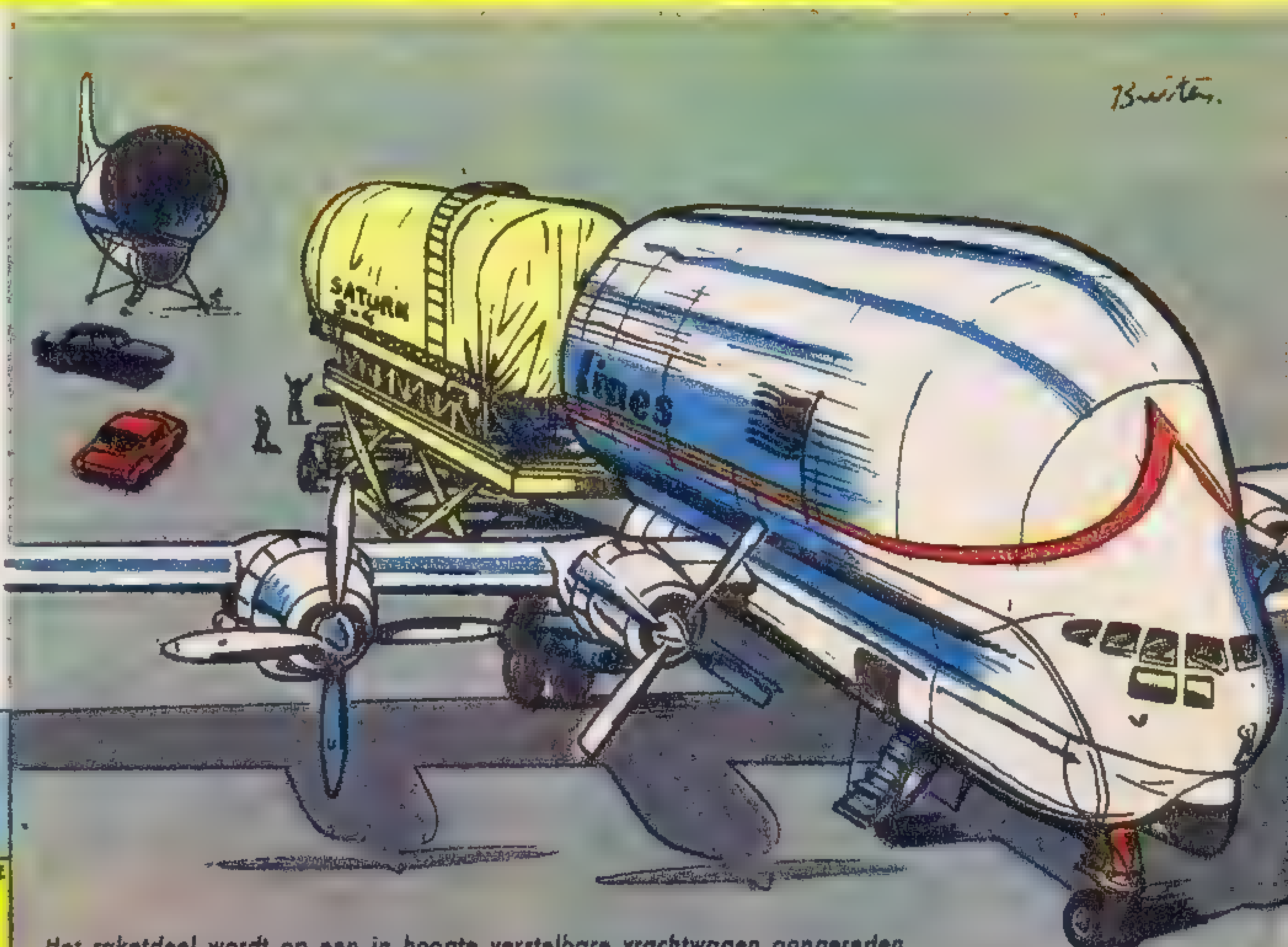




HET LELIJKSTE  TER WERELD

Het lelijkste vliegtuig ter wereld vind je in Amerika. Het is uit nood geboren. Men zat met de vraag, hoe men grote raketdelen van de fabriek naar de startplaats moest vervoeren. Vervoer over de weg, per spoor of over water duurde te lang of was eenvoudig onmogelijk. Aangezien de meeste raketten gebouwd worden in vliegtuigfabrieken, die een vliegveld bij de deur hebben, lag de oplossing voor de hand: vervoer door de lucht. Er was geen bestaand vrachtvliegtuig, dat de vijftien meter lange raketdelen kon vervoeren. Daarom werd een oude Boeing Stratocruiser van zijn romp ontdaan; men bouwde tussen de vleugels een dubbeldikke romp, waarin zich een vrachtruim bevond, groot genoeg om de grootste raketdelen te vervoeren. Omdat de raketten niet door de deur naar binnen kunnen, wordt de romp achter de vleugel in tweeën gezaagd. Bij het laden en lossen wordt het achterstuk van het vliegtuig tijdelijk op een wagen geparkeerd. Het raketdeel wordt vanaf een verstelbare vrachtwagen op een wagen naar binnen geschoven, waarna het achterstuk weer met het voorstuk wordt verbonden.

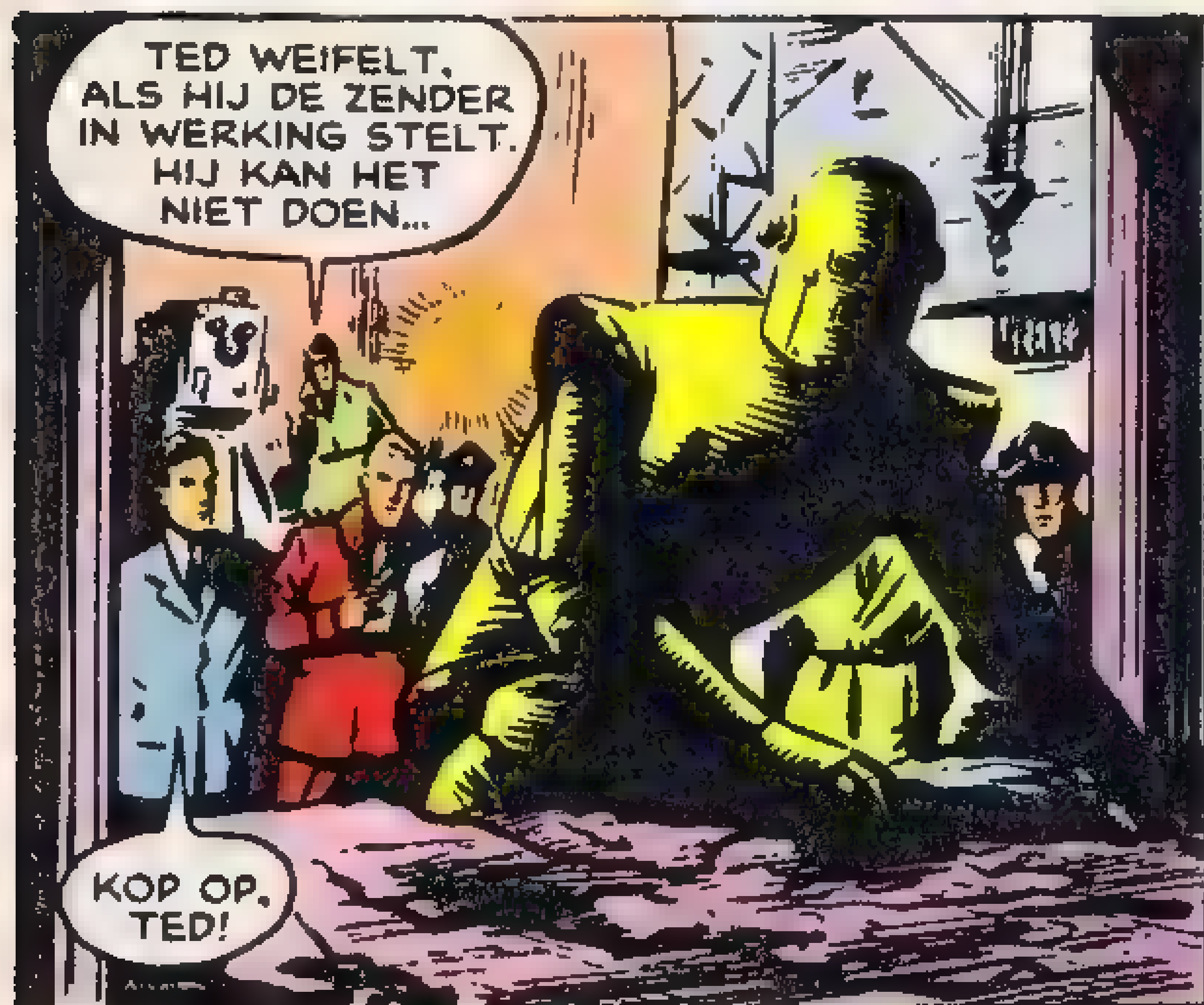




Het raketdeel wordt op een in hoogte verstelbare vrachtwagen aangereden
Het achterstuk van het vliegtuig wordt afgenomen en de raket ingeladen
Nadat de delen weer zijn samengevoegd, kan de reis beginnen.

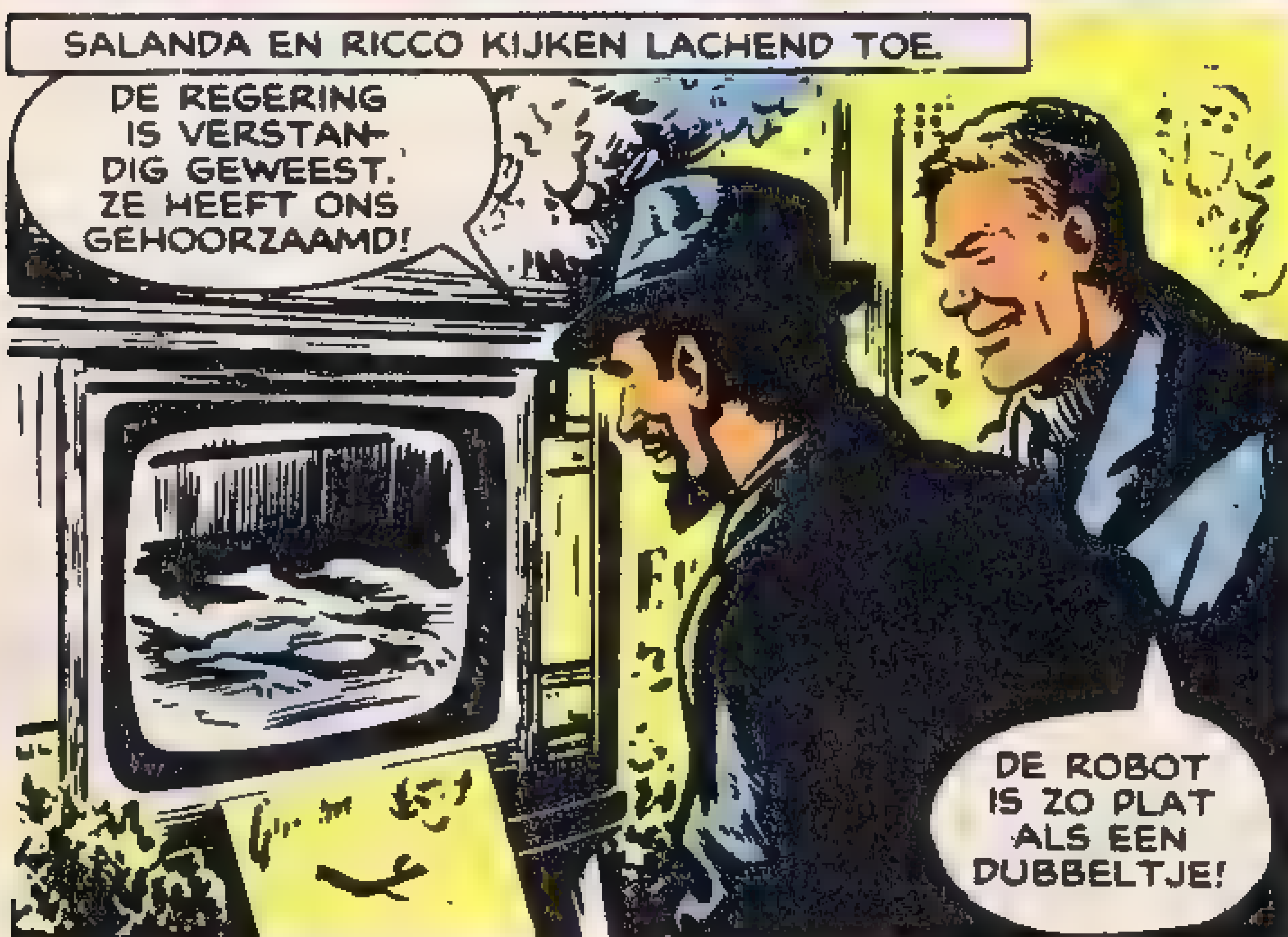
DE MAN VAN STAAL

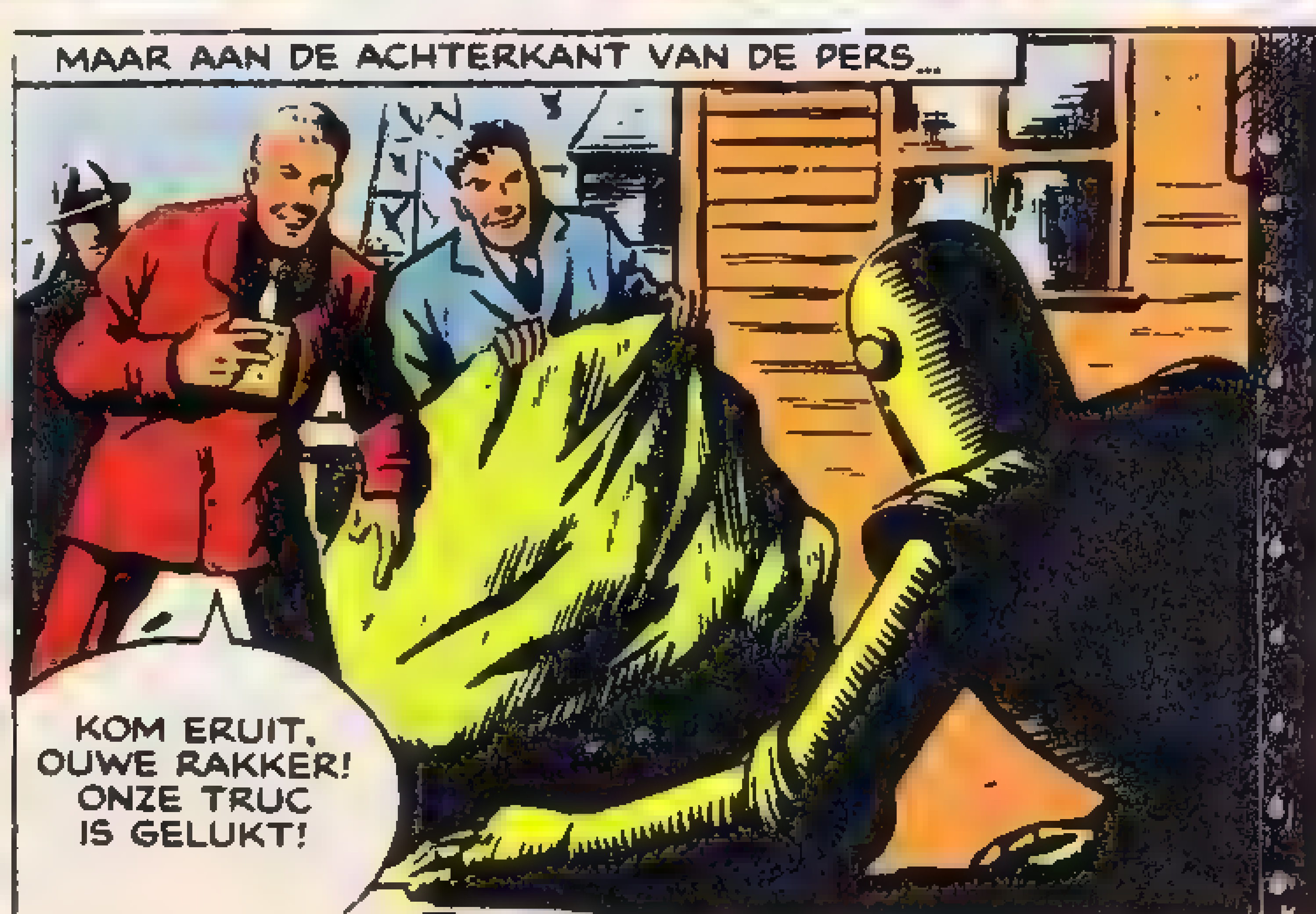








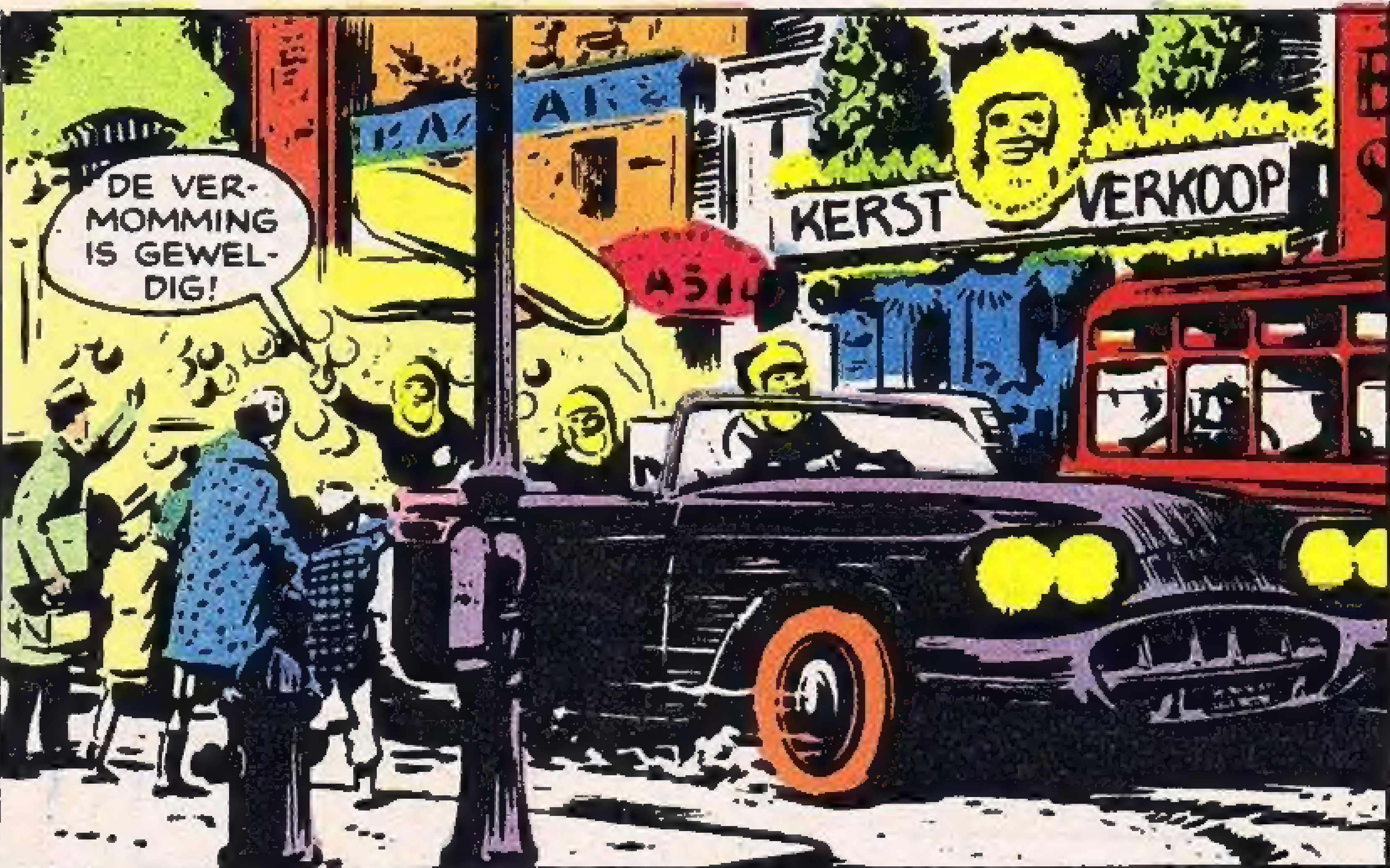


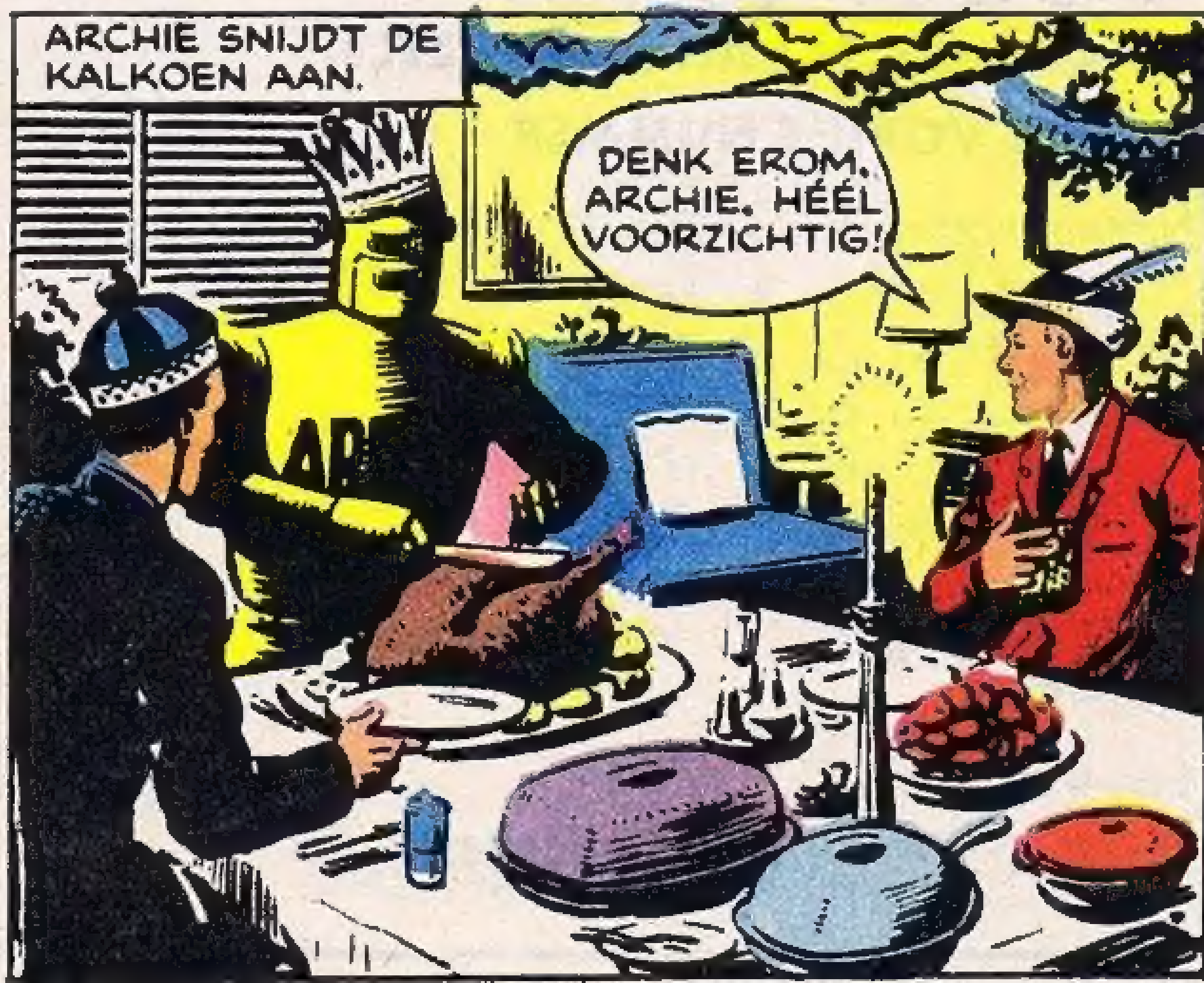



ARCHIE WORDT WEG-GESMOKKELD.
HOPELIJK ZIEN DE BOEVEN DIT NIET!
ZE WETEN NIET DAT WE EEN NA-MAAK-ARCHIE VERNIETIGD HEBBEN!


ZO HEBBEN ZE DE BOEVEN ERIN LATEN LOPEN.


TEGEN DE AVOND...
ZO ZAL NIEMAND ONS HERKENNEN!
MET ARCHIE IS HET WAT MOEILIJK, MAAR GELUKKIG IS HET KERSTMIS!

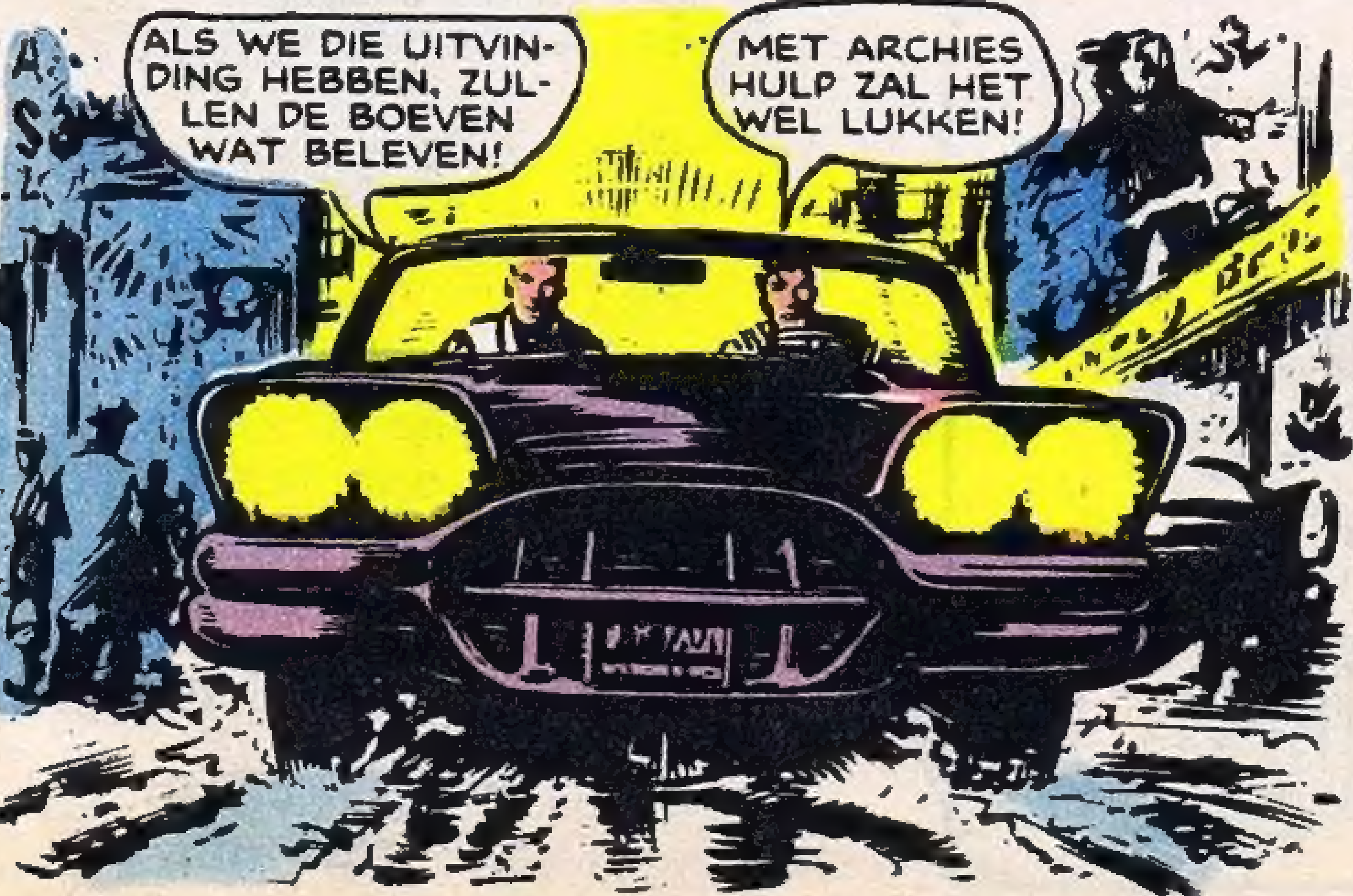

DE VER-MOMMING IS GEWEL-DIG!
KERST VERKOOP

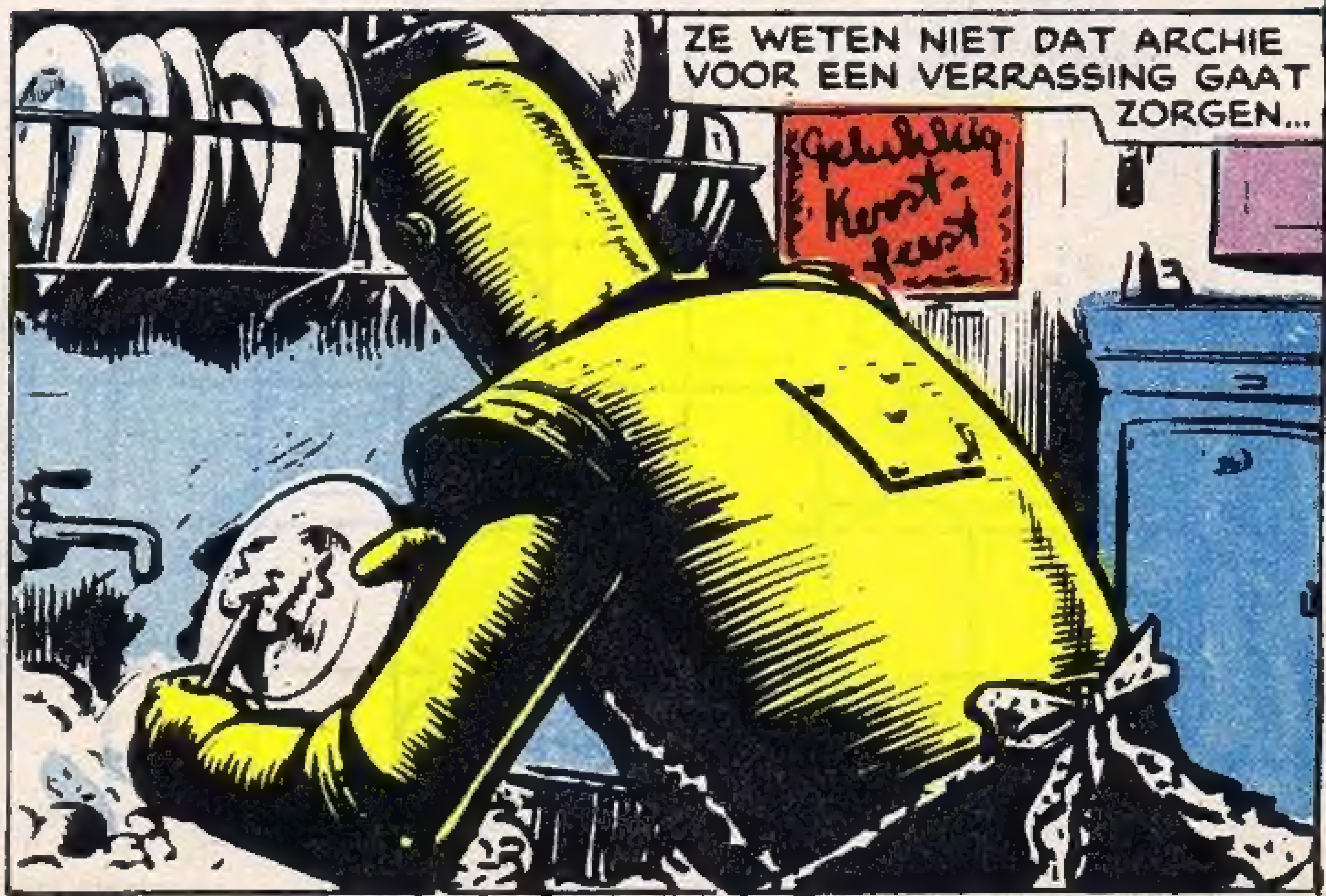

ARCHIE SNIJDT DE KALKOEN AAN.
DENK EROM, ARCHIE, HÉÉL VOORZICHTIG!


EVEN LATER BELT DE PROFESSOR OP...
TED, IK HEB IETS GEVONDEN OM DE GROEISTRA-LER ONSCHADELIJK TE MAKEN!


GA DE PROFESSOR EN ZIJN UITVINDING VLUG HALEN!
WAT EEN GELUK!


TEDS ZENDER ZET ARCHIE AAN HET WERK...
ARCHIE MAG DOOR NIEMAND GEZIEN WORDEN!
IEDEREEN MOET DENKEN DAT HIJ GEPLET IS!


ALS WE DIE UITVIN-DING HEBBEN, ZUL-LEN DE BOEVEN WAT BELEVEN!
MET ARCHIES HULP ZAL HET WEL LUKKEN!


ZE WETEN NIET DAT ARCHIE VOOR EEN VERRASSING GAAT ZORGEN...
Gelukkig Kerst-feest

Wie puzzelt er mee?

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT HET VORIGE NUMMER

Namenpuzzel

P A L E R M O
T O R O N T O
K O B L E N Z
O R L E A N S
L E N I N G R A D

De *schuingedrukte* letters vormen namen.

Een-woord-rebus

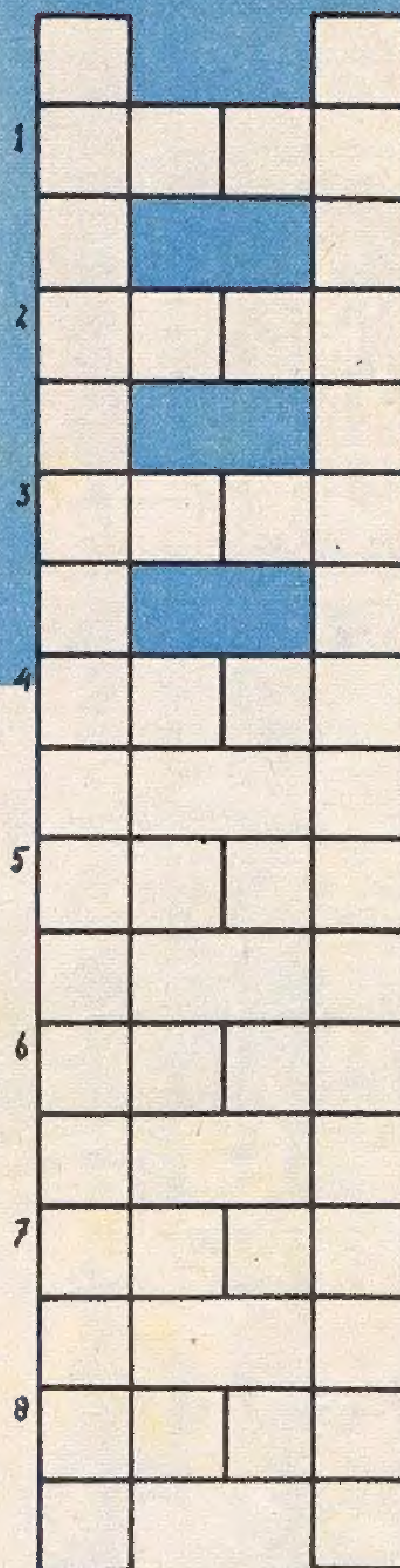
B - oog - v - en - ster (boogvenster)

Raadsel: Een vlieger

LADDERRAADSEL

Op de sporten van deze ladder ga je de acht gevraagde woorden invullen. Als je klaar bent en het goed gedaan hebt, moet je op de lange einden ook twee woorden kunnen lezen. Links de naam van een natuurverschijnsel en rechts de naam van een vergaarbak voor water.

1 Zeegras
2 Deel van een film of toneelstuk
3 Etensbak voor varkens
4 Rivier in Duitsland
5 Schoon; zindelijk
6 Platboomd vaartuig
7 In het jaar (Latijn)
8 Salaris

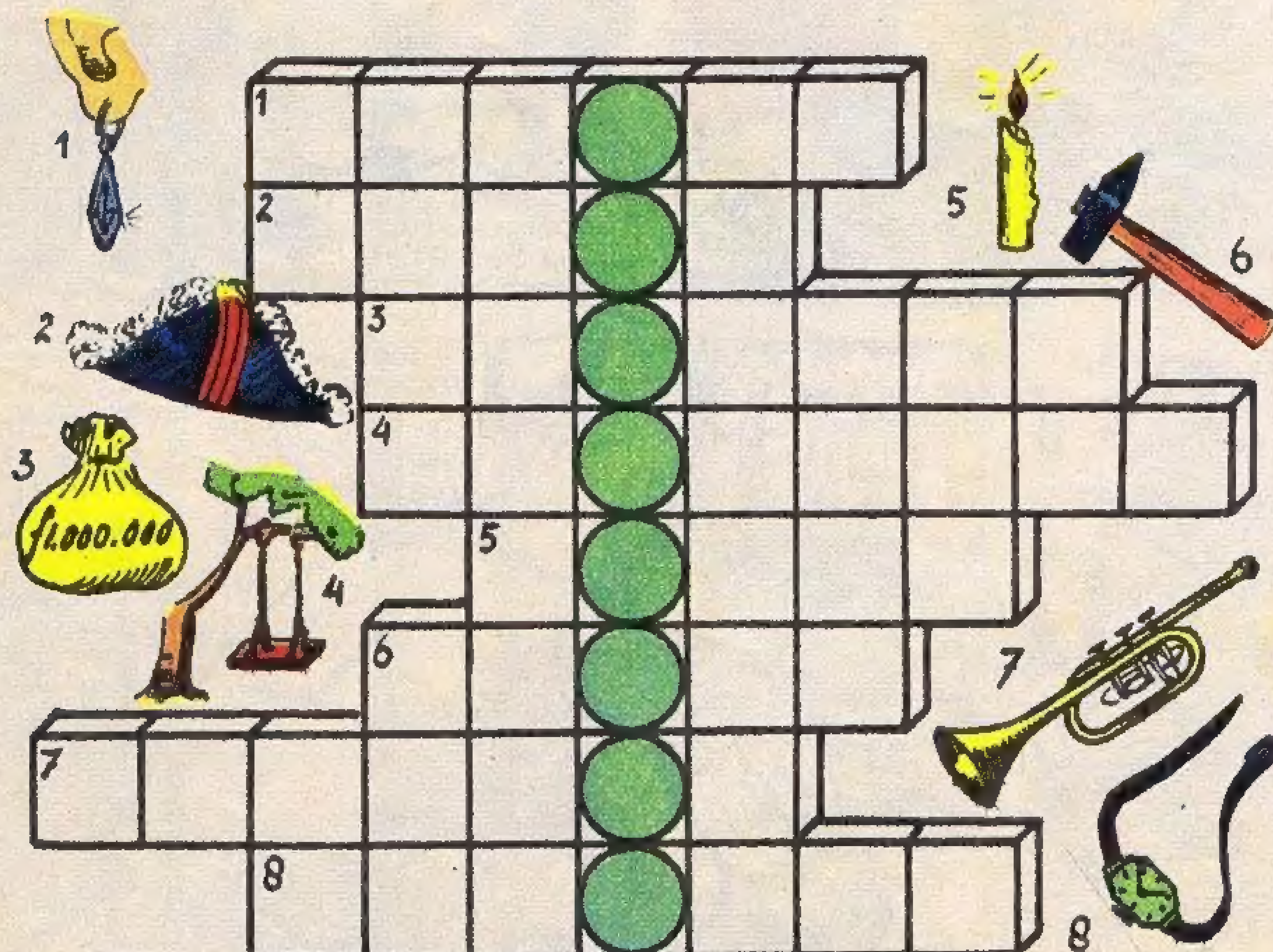


VERBORGEN VOGELNAMEN

1 Men weet nooit of er 's winters op veel ijs te rekenen valt.
2 „Ik heb in deze hoek sterrekers gezaaid," zei het meisje.
3 Volgens de conducteur zal de tram er elf minuten over doen.

BEELDPUZZEL

Je ziet natuurlijk wel hoe je dit vraagstuk moet aanpakken. Elk tekeningetje stelt een voorwerp of begrip voor en de daarmee bedoelde woorden moet je volgens de nummers op de liggende rijen van de figuur invullen. Op de staande rij omkringde letters krijg je dan, aangenomen dat je de goede woorden gevonden hebt, ook een woord te lezen, dat men onder andere gebruikt om een baldadige jongen aan te duiden.



GEBROKEN BLOEMEN

CLE	DI	AAN
DAG	MA	OOL
GEN	LE	TIS
GLA	TI	LIE

Dit zijn vier bloemenamen van drie lettergrepen, maar die zijn allemaal door elkaar geraakt. De opgave is dus de bij elkaar horende lettergrepen op te zoeken, zodat je weer vier goede bloemenamen hebt.

Alona Wildebras



























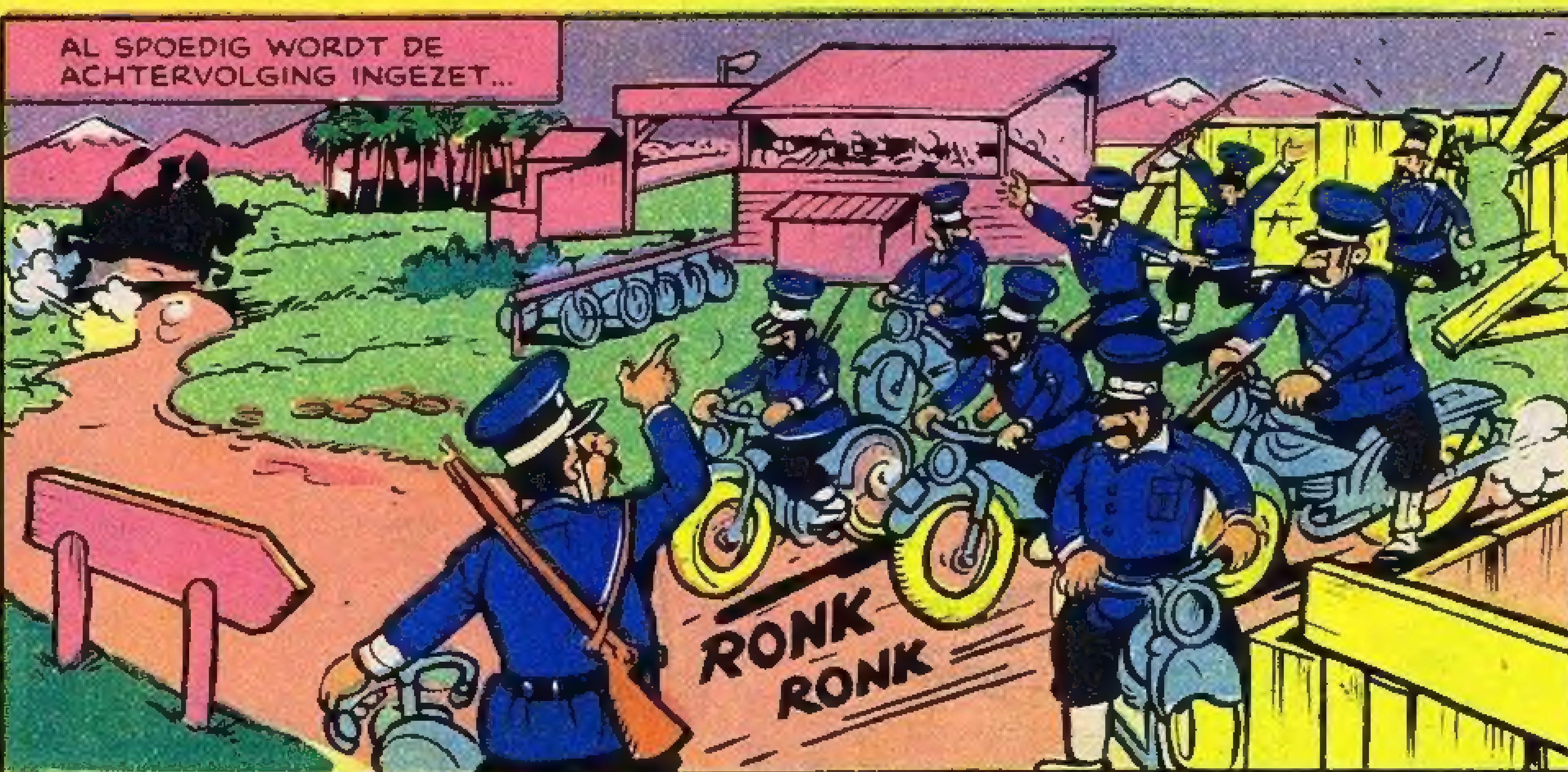
Zal Alona zichzelf in veiligheid weten te brengen? Volgende week horen we meer!





















Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.